

Concurs - Câștigă o vacanță la Bran!

Bonus Oriflame!

www.revistafiacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

**Ai o CARTE
cadou!**

Elena Francisc
ne conectează cu
Vindecătorul interior

Caravaggio
și Malta

Zgârie-norii
din metropole asiatice

Weinberger
— *omul chitară*

O vedetă latino:
Analia Selis

Bungee-jumping:
ritual tradus
în sport extrem

Teoria conspirației

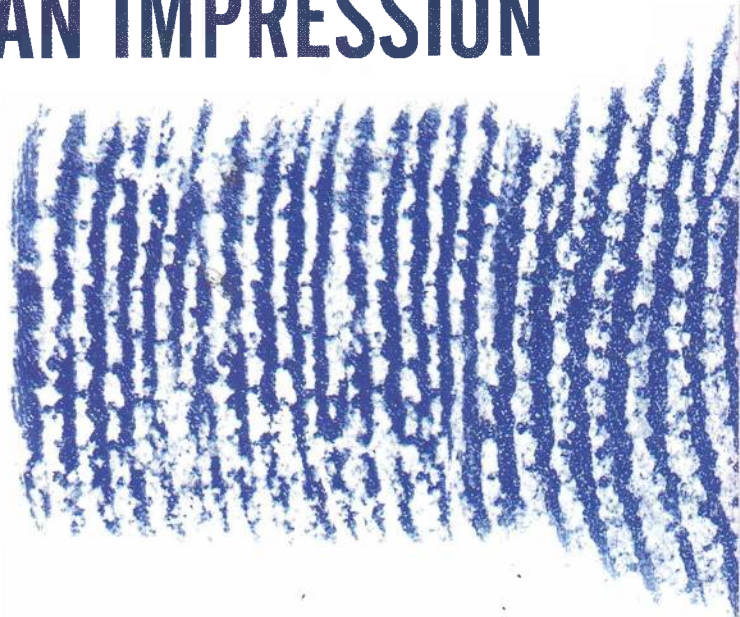
Opt miniștri
în fața justiției

**Cât de bună e
CARLA BRUNI**

Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION

SALA DE
LECTURA

Cât de *bună* este Car

Avea origini sociale bune,
o situație financiară de
invidiat, frumusețe și faimă ca
topmodel, dar și ca interpretă și
compozitoare de muzică pop și
folk. A avut întotdeauna succes în
ceea ce privește bărbații. În lista
celor pe care i-a cucerit se numără:
actorul francez Vincent Perez,
starurile rock Mick Jagger și Eric
Clapton, faimosul Donald Trump,
filosoful francez Raphaël
Enthoven căruia i-a dăruit un fiu –
Aurélien. Ce-i mai lipsea? O țară.
Un președinte. A obținut
ambele: președintele se
numește Nicolas Sarkozy, țara –
Franța, căsătoria s-a încheiat, iar
pe ea o cheamă acum Carla
Bruni Sarkozy.

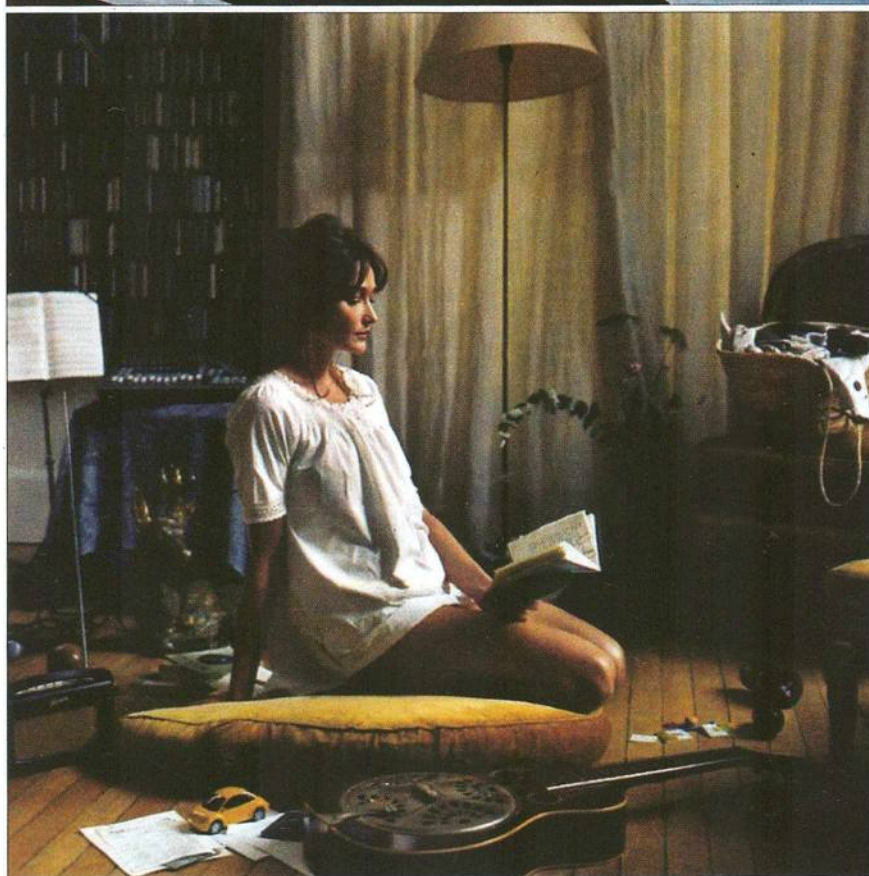

la Bruni?

**Femeia șoc
cu ochi
de Husky**

Ce nu vă place la Carla Bruni? Este o femeie cultă, vorbește trei limbi, a fost educată la cele mai bune școli din Elveția și Franța. A studiat arhitectura la Sorbona. Fost top model, înălțimea 176 cm; măsuri 86-69-89, păr castaniu și ochi albaștri ca de Husky, pomeți proeminenți, piele de porțelan, picioare lungi și mers de felină plus un zâmbet de Terminator, Carla Bruni cucerește tot ceea ce îi iese în cale și se numește bărbat. Este de acum celebră afirmația sa: *Am încredere în mine. Monogamia mă plictisește groaznic. Sunt monogamă din când în când, însă prefer poligamia și poliandria. Prea libertină în afirmații?* Sună șocant? Aceasta e marca Bruni și deja nu mai miră pe nimeni. Face parte din farmecul ei personal. O femeie care a știut întotdeauna să ceară răsfațul în viață și mai ales să-l și obțină. Și ciudățeniile ei nu se opresc aici. Carla l-a întâmpinat pe reporterul Simon Mills de la *Dayli Mail* mai mult decât în ținută sumară spunându-i acestuia doar atât: *Îmi cer scuze că sunt topless*, o primire absolut inedită din partea unei femei care în scurt timp a și devenit prima doamnă a Franței. Mai mult, anul acesta, în februarie, Carla Bruni a apărut goală în revista *DT*, ediția spaniolă a unei reviste pentru bărbați. Împodobită doar în propria-i frumusețe nativă plus o pereche de cizme înalte și o verighetă pe mână, întinzându-se pisicește pe o canapea din piele – prima fotografie, cu bustul dezgolit – a doua fotografie ori acoperită cu o vestă *Chanel* și un colier în partea de sus a trupului, iar restul rămânând dezvelit într-un mod extrem de sugestiv – a treia fotografie, Carla a stârnit astfel multe comentarii din partea presei, deși editorii *DT* au insistat pe faptul că fotografiile ar fi fost realizate înainte ca Bruni să-l fi cunoscut pe Sarkozy. Oricum, și britanicii s-au bucurat să o vadă în această postură pe noua soție a președintelui francez în ediția britanică a revistei *GQ* (tot o revistă destinată bărbaților). Și editorii britanici ai *GQ* au insistat că fotografiile cu pricina au fost realizate anul trecut de către fotografii Inez Van Lamsweerde și Vinoodh Matadin, un cuplu de

**O fotografie
cu nudul
Carlei Bruni-Sarkozy
va fi scoasă
la vânzare,
la New York,
pe 10 aprilie,
în cadrul unei licitații
organizate
de Casa Christie's.
Portretul Carlei
a fost evaluat
la 4.000 de dolari
(circa 2.500 de euro).**

Time is money

Îmblânzitoarea de bărbați

fotografi olandezi care au lucrat cu marile branduri internaționale.

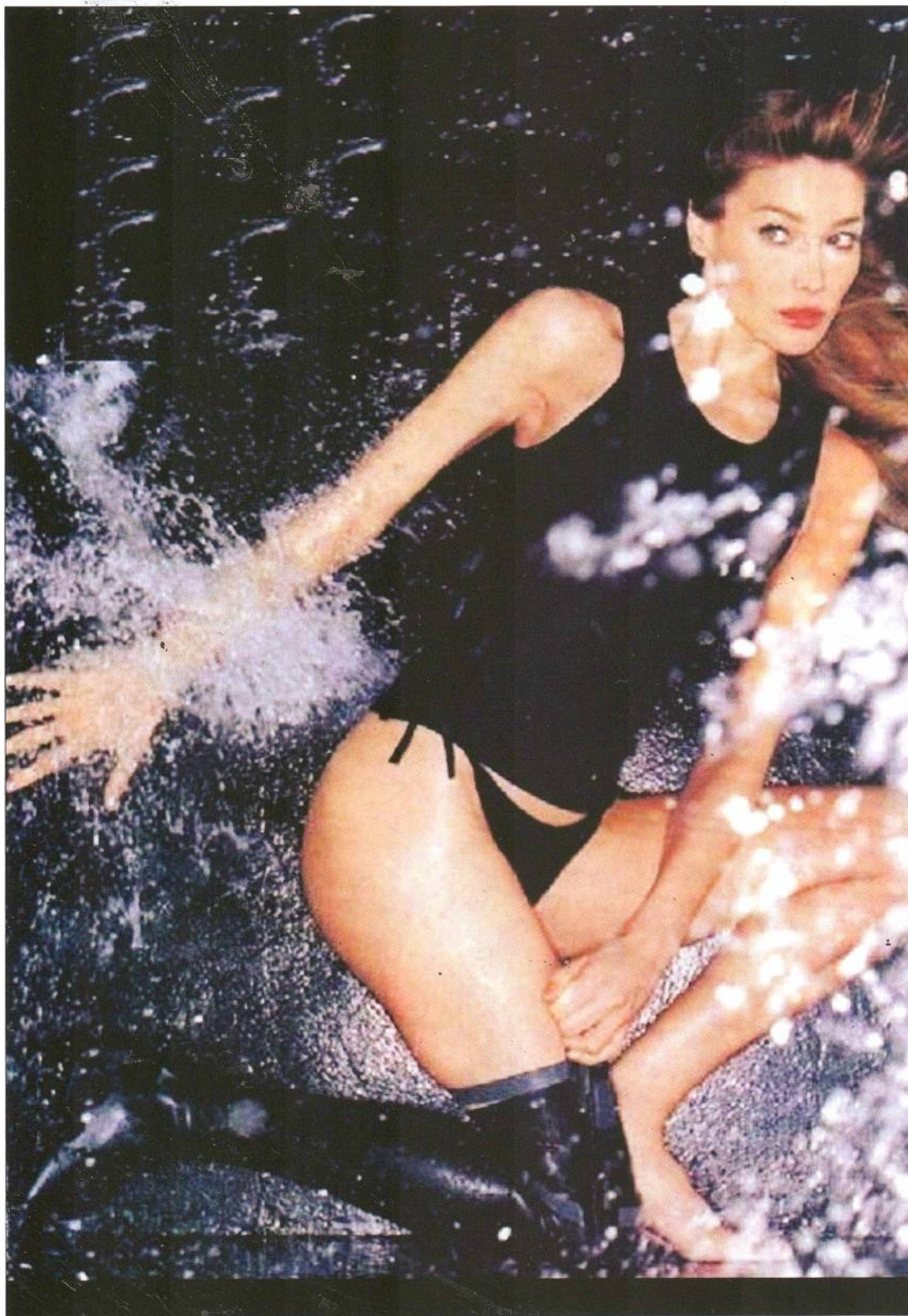
Ai putea spune orice despre noua doamnă a Franței, dar nu că a pierdut timpul în viață. Carla Bruni și-a lăsat studiile deoparte pentru o carieră în modeling. A semnat la 19 ani primul său contract cu *City Models*. A văzut-o Paul Marciano, președintele și directorul de creație al *Guess Inc.* și a ales-o alături de Estelle Lefebvre pentru cam-

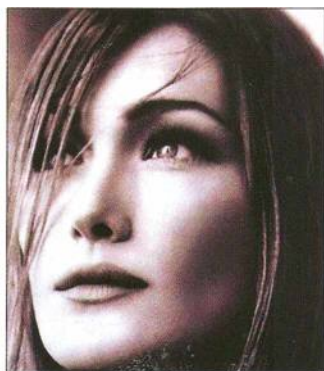
pania de promovare a jeans-ilor *Guess*. Au urmat rapid o serie de contracte pentru case de modă ale unor designeri celebri precum Christian Dior, Paco Rabanne, Sonia Rykiel, Christian Lacroix, Karl Lagerfeld, John Galliano, Yves Saint-Laurent, Chanel, Versace și mulți alții. În anii '90, numele Carlei Bruni se afla între primele 20 cel mai bine plătite top modele din lume, câștigând 7,5 milioane de dolari/an. Datorită puterii pe care o exercită

asupra bărbaților, Carla s-a aflat în atenția presei ținând coperta unei reviste de prestigiu precum *Vogue* în '93, dar și prima pagină din *The Sun*. Carla a fost vânată de către presa din întreaga lume apărând în edițiile diverselor publicații prestigioase din diferite țări, în '92 respectiv 2003 apărea în *Paris Match*, în '94, '98 și 2005 la *Elle*, în '95 apărea în *Vanity Fair*, în 2002 în *Marie Claire*, iar cele mai recente apariții sunt cele din revista spaniolă *Mujer Hoy* din martie 2007 respectiv ediția spaniolă a *Citizen K* din vara anului trecut.

În 1997, după zece ani de carieră în lumea modei, Bruni a pus punct acestei activități pentru a se dedica muzicii. Și-a trimis compozițiile lui Julien Clerc în 1999 și, astfel, a putut contribui la apariția albumului lui Clerc, din 2000, intitulat *Si j'étais elle*. În 2001, Carla apărea pe piața muzicii francezești cu albumul ei de debut *Quelqu'un m'a dit* (Cineva mi-a spus) la a cărei apariție a contribuit fostul iubit Louis Bertignac. Compus în întregime de ea, albumul s-a vândut în peste un milion de exemplare în Franța și peste 700.000 de exemplare în alte țări. Vocea Carlei a fost comparată cu tonalitatea caldă a vocilor lui Norah Jones și Madeline Peyroux. În 2005 ea a fost „oaspetele” albumului lui Louis Bertignac pentru melodia *Les frôleuses* pe care cei doi au cântat-o în duet. Cel de al doilea album muzical al Carlei a apărut la începutul lui 2007, s-a numit *No Promises* și conține poeme din Yeats, Emily Dickinson, Auden, Dorothy Parker, Walter de la Mare și Christina Rossetti, pe muzică semnată Bruni. Al treilea album este așteptat să apară în toamna acestui an.

Și dacă tot spuneam că doamna Bruni-Sarkozy nu prea a pierdut timpul în viață, evident că nici în ceea ce privește viața amoroasă lucrurile nu au mers la ralanti. În toată această perioadă, atrăgătoarea Carla nu a stat singură cuc. Nu este genul ei. Mergând pe principiul *Time is money*, Carla a îmbinat utilul cu plăcutul și și-a ales întotdeauna bărbații pe sprânceană. Ea s-a și auto-caracterizat într-un interviu acordat *Le Figaro* ca fiind o pisică, dar care îmblânzește bărbații! Afirmatie extrem de grăitoare despre cine este Carla Bruni. Louis Bertignac, chitarist și compozitor francez, a fost primul în lunga listă de fiare îmblânzite ale Carlei. Au urmat rocker-ul englez Mick Jagger. Ea avea 22 de ani pe atunci, el 48 de ani. L-a fascinat atât de tare pe Jagger încât artistul s-a grăbit să plece împreună cu

O idilă devenită mariaj

Bruni în vacanță la numai o zi după ce soția sa, Jerry Hall, adusese pe lume eel de-al treilea lor copil. A urmat un *meci public* Bruni-Hall, finalizat cu divorțul dintre Jagger și Hall. Pe lista de bărbați cărora le-a sucit capul s-au înscris cântărețul Eric Clapton, Donald Trump, actorii Kevin Kostner și Vincent Perez. Mai mult, de Bruni a fost îndrăgostit și fostul prim-ministru al Franței, socialistul Laurent Fabius, precum și Arno Klarsfeld, un avocat stilat din Paris, un apropiat al lui Nicolas Sarkozy.

Cine a citit romanul lui Justine Lévy, publicat în 2004, *Rien de grave* (Nimic serios) știe că frumoasa italiancă lucrează rapid și cu mare precizie. Justine, fiica filosofului Bernard-Henry Lévy (era căsătorită cu filosoful Raphaël Enthoven, când Carla Bruni s-a îndrăgostit de acesta), și-a creionat unul dintre personajele feminine din roman – Paula – bazându-se pe felul de a fi al Carlei. Ea o caracterizează pe Paula ca

fiind o femeie frumoasă, o călugăriță cu priviri de ucigaș și un *love-Terminator* care fură soțul protagonistei din roman. Și dacă vorbim de *Terminator*, într-adevăr, mariajul Justine Lévy-Raphaël Enthoven s-a deteriorat rapid după apariția Carlei. De altfel, superbul model locuia cu scriitorul Jean-Paul Enthoven (tatăl lui Raphaël Enthoven) când a pus ochii pe fiul acestuia. Imediat după ce s-a îndrăgostit de Raphaël – 26 de ani pe atunci, Carla și-a intitulat una dintre melodii după numele său, incluzând-o pe albumul său *Quelqu'un m'a dit*.

Dragostea pentru Raphaël Enthoven a fost probabil cea mai importantă legătură a Carlei Bruni, dacă ținem seama de faptul că, de fapt, cei doi s-au și căsătorit, iar în 2001 li s-a născut un fiu, Aurélien, băiețelul acum în vârstă de șapte ani care i-a însoțit pe Carla și Sarkozy în vacanța lor de anul trecut de la Luxor, Egipt. Cât privește durata mariajului, nici o problemă, Carla

și Raphael nu au rezistat împreună mai mult de doi ani, întărind afirmația ei cum că *dragostea ține mai mult, dar dorința arzătoare numai trei săptămâni*. Iar acolo unde nu mai există dorință, evident scade și dragostea și uite așa Carla a trebuit să-și îndrepte privirile spre alți bărbați. Nu că ar fi trebuit să depună cine știe ce efort, oricum ei erau deja cu ochii pe ea.

Nici nu a divorțat bine președintele francez Nicolas Sarkozy, 52 de ani, de fosta sa soție Cécilia, că imediat Carla Bruni a știut să se strecoare în viața acestuia. Totul a început cu o vizită nevinovată la *Disneyland*, în care trei reviste franceze au publicat instantanee cu președintele francez, alături de Carla Bruni. Ce vreți, nu are omul voie să socializeze dacă e divorțat? Socializarea s-a transformat rapid în poveste de dragoste. Crăciunul îi găsea pe cei doi împreună în Egipt, plimbându-se printre Piramide ca doi îndrăgostiți ce se aflau. Ei au fost însoțiți și de fiul Carlei, micuțul Aurélien, și s-au lăsat fotografiați de către presă. Nu mai spunem că, la sfârșitul anului, Nicolas, îndrăgostit până peste urechi, i-a dăruit frumosului fotomodel un superb inel cu un Cupidon pe el. Presa și-a reamintit imediat că un astfel de inel purtase și Cécilia când s-a instalat la *Palatul Elysées*. Deci existau șanse mari ca Bruni să se instaleze la Palat. Și dacă întotdeauna Carla Bruni a obținut tot ceea ce și-a dorit, evident că și de la Nicolas Sarkozy s-a ales cu ceea ce era mai bun: o căsătorie care să o transforme în prima doamnă a Franței. Nicolas a cerut-o de soție, ea nu a pierdut timpul și a răspuns prompt: da. Primarul celui de-al optulea arondisment din Paris, François Lebel, a oficiat căsătoria președintelui Nicolas Sarkozy cu fostul manechin Carla Bruni, la *Palatul Elysée*. Legal, aprobat, parafat! Și asta la numai trei luni după divorțul lui Nicolas Sarkozy de Cécilia. *Alea jacta* est și pentru președintele francez și pentru Franța.

text, **Alice-Claudia Gherman**

foto, **Guliver** și **arhivă**

Cine este noua soție a președintelui Nicolas Sarkozy?

Carla Gilberta Bruni Tedeschi Sarkozy este la origini italiancă, născută la Torino, dar și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în Franța. A venit pe lume pe 23 decembrie 1967, mama sa – Marysa Borini – era pianistă, iar tatăl vitreg – Alberto Bruni Tedeschi – industriaș și compozitor de muzică clasică. Carla a crescut cu ideea că este fiica lui Alberto Bruni Tedeschi, dar în 2007 Carla a aflat că, de fapt, tatăl ei biologic este Maurizio Remmert, un om de afaceri italian care acum trăiește în Brazilia. Bunicul Carlei, Virginio Bruni Tedeschi, a fondat în anii '20 o fabrică de anvelope, *CEAT*, pe care Alberto, a vândut-o în anii '70. Carla Bruni are o soră mai mare, actrița Valeria Bruni Tedeschi, și a avut și un frate, Virginio Bruni Tedeschi, care a murit în 2006. Ea și frații ei au fost obișnuiți de mici să trăiască în palate, să aibă prieteni

faimoși și să umble mereu însoțiți de bodyguarzi. În anii '70, sub amenințarea militanților Brigăzii Roșii – care îi răpeau în special pe membrii familiilor bogate, familia Carlei a decis să se mute în Franța. Avea cinci ani pe atunci. Deși a urmat o parte din școală în Elveția, Carla a fost atrasă de Paris unde a studiat arta și arhitectura până la 19 ani când s-a hotărât pentru o carieră în modeling.

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Galățanu
mihail.galatanu@revistaflacara.ro, redactia@revistaflacara.ro
REDACTOR-ŞEF - Liliana Petruş - liliana.petrus@revistaflacara.ro,
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistaflacara.ro,
SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Călin Apostol, Mihail Belu, Dumitru (Pug) Dinulescu, Horia Gâbea, Valentin-Laurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea, Călin Heflea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu, Marina
Iosou, Nicolae Mosey, Mugurel Mărgărit, Dan Medeașu, Horia Pătrașcu, Mișca Pricăjan,
Petre Rau, Alina Savă, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Louis Stelian, Raluca Șeinou, Bazil
Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistaflacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr - dip@publicatiileflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija (SUA),
Eugen Frunză (Canada), Lora Haranacu (Portugalia), Anda Maculescu (Noua Zeelandă),
Anca Motoianu (Londra), Iuliza Polanciu (Paris), Laurențiu Stelea (Olanda), Cornel Toma
(Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Ieș Louw (Senegal), Hoan
Jae-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIU - Marius Căndat (Sulina),
Julia Pană (Constanța)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

PUBLICAȚIILE
FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pășarin

alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion

alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb

gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -

manuela.arion@publicatiileflacara.ro

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro,

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petruț Stoian

petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 317.91.42; 317.91.44

Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂȘARIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT

Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată:

Angela Ciocăzanu

Culegere computerizată: Ioana Ionescu

Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Set Departament Distribuție: Nicoleta Predescu

Distribuție: (317.91.37, 317.91.44): Laurențiu Marian Celcan,

Constantin Epure, Ion Mihail, Robert Pandeia

Administrativ: Iulian Stancu

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Cititorii se pot abona și prin: S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București

Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

Cine se naște
din „nu-știu-cine-i-cărtărescu”,
succesuri & eșecuri mănâncă!

DOSAR

8 Opt
într-o
barcă

INEDIT

Un ritual tradus
în sport extrem

DOCUMENTAR

Teoria conspirației

REPORTAJ

De la megalopolis la metropole

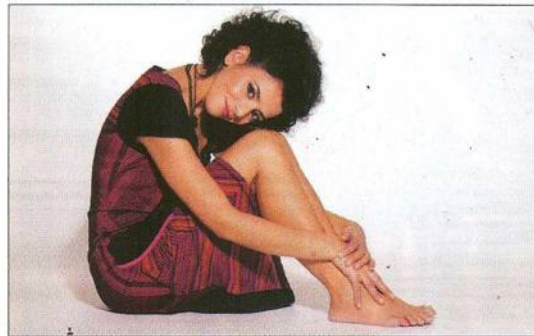
INEDIT

Un ritual tradus
în sport extrem

VIP

Analia Selis: „Nu există frustrare
mai mare decât să nu încerci”

VINDECĂTORI CU HAR

Elena Francisc ne conectează
cu Vindecătorul nostru interior

ALT FEL DE VEDETE

A.G. Weinberger
Omul chitară

GLOBE-TROTERR

Caravaggio și Malta 26

INEDIT

Festivalul ouălor încondeiate 37

SHOW

Harlem Globetrotters,
deliciul tinerilor la Polivalentă 44

FILM

Ultimele dorințe 46

MEDIA

Horia Grușcă: „Jurnaliștii noștri au un soi
de narcisism pe care vesticii nu-l au.” 48

UNDE IEȘIM

Salsa Picante, un tapas bar
pentru bucureșteni 52

TURISM

Romantism la Roma 58

STIL DE VIAȚĂ

Ranco 66

AUTO

Scirocco, noua generație 72

BRAND TO BRAND

Licoarea îngerilor
din visul unui cavaler 76

SPORT

Trei iepuri dintr-un foc 78

TONOMATUL FĂRĂ FISE

Poate că președintele are dreptate. Poate că unii jurnaliști se comportă exact așa cum îi descrie domnia-sa. Bagă euro și obții articole de orientarea dorită. N-are importanță cine introduce monedele în fantă. Nu contează dacă ieri ai lăudat ceea ce azi înjuri, iar mâine lauzi din nou. Un tonomat dispune de o varietate de melodii și îi este indiferent cine îl umple cu bani. N-are viață, n-are conștiință. Doar o sete continuă de parale.

Dar situația este cu mult mai complexă. Sunt încă mulți ziariști în România care nu scriu la comandă. Mai există numeroși profesioniști în presa noastră care caută cu încăpățănare să reflecte realitatea așa cum este ea. Nu-i pot cumpăra nici partidele politice, nici stăpânii economiei românești. Datorită lor s-au semnalat miile de matrapazlăcuri care n-au însoțit tranziția și pe care cei îndreptățiți să ia măsuri s-au prefăcut că nu le văd.

Despre aceștia Traian Băsescu nu suflă o vorbă. Ei nu există în ochii săi. Nici în ochii celorlalți care fac jocurile în această țară. Sunt tonomatele fără fise.

E o mirare cum de mai funcționează. Sfidează orice regulă de punere în mișcare a unui mecanism. Constituie doar un motiv de uimire. Disparația lor n-ar observa-o nimeni, deoarece trăiesc dintotdeauna într-un con de umbră. Dacă n-ai în spate pe cineva puternic, un om politic sau un om de afaceri, cu greu te faci auzit. Nu obții aplauze la rampă, nu ai „succesuri”. Ieșirea lor din peisaj ar regreta-o doar cei care mai au nevoie de repere într-o lume debusolată cum este cea din prezent. Dar aceștia sunt tot mai puțini.

De-abia dispariția lor ar pune în pericol existența tonomatelor fără fise. Chiar că n-ar mai avea nici un rost să îngâni o melodie pe care n-o mai ascultă nimeni. Deși, pot să bag mâna în foc, unii s-ar încăpățâna s-o murmure și atunci.

Sergiu Arion

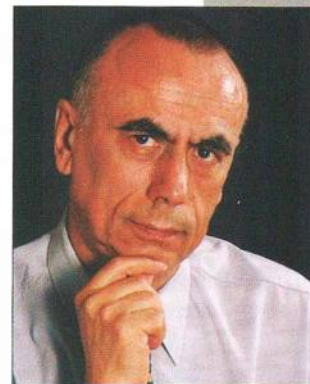
În numărul viitor:

● IOANA MOLDOVAN ● HUGO CHAVEZ ● PRINȚUL HARRY
● JACK SPINTECĂTORUL ● LAGUNA ALBASTRĂ

Câteva storry-uri care, oricum, se citesc cu sufletul la gură. De la o vedetă din România, Ioana Moldovan, la o poveste cu Prințul Harry, scrisă de Claudia Golea, care tocmai s-a întors (proaspăt jefuită, dar și căsătorită!) din Londra. Și încă un prim-plan pe un lider: Hugo Chavez. După care numărul următor vă va invita să plonjați direct în Laguna Albastră...

Altceva

Într-o intervenție inflamată,
Traian Băsescu l-a asemuit pe ziariști
cu niște „tonomate”.

coperta 1
Carla Bruni: foto **Guliver**

Sucesiune

Dmitri Medvedev este noul președinte al Rusiei, ales cu aproape trei sferturi dintre voturi. Aparent, e un moment de cotitură în istoria post-comunistă a federației ruse: tânărul „țar” e un reprezentant al noii generații de oameni de afaceri, al viitorului, al destinderii relațiilor cu Vestul etc.

Predecesorul său a comentat înșă sec: „Occidentalilor n-o să le fie mai ușor!” Cine va conduce Rusia? Imaginea face cât o mie de cuvinte.

Surpriză

ÎPS Teofan este noul mitropolit al Moldovei și Bucovinei, fiind ales în ședința Sfântului Sinod al BOR cu 32 dintre cele 45 de voturi.

Contracandidatul său în turul al doilea de scrutin a fost PS Casian al Dunării de Jos, care a obținut 13 voturi. Alegerea a fost o surpriză, pentru că propunerile venite din partea Sinodului Mitropolitan Iași erau PS Casian și PS Ioan al Harghitei.

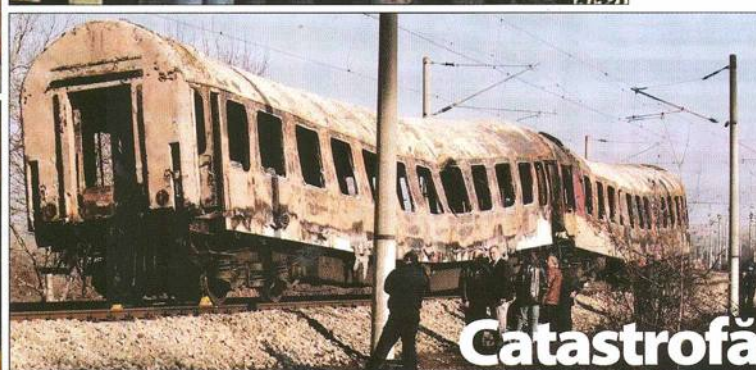
Succes

Costel Busuioc a câștigat finala concursului *Hijos de Babel*, spre bucuria fără margini a familiei sale și a consătenilor (foto). Succesul lui a iscat aberante antagonisme în țară, unii comentatori investindu-l cu valoare de „miracol”, iar alții susținând că „este o rușine” să i se dea asemenea proporții. Noi avem un singur comentariu: Bravo, Don Costel!

Baftă

Mohamed Munaf, „călăuza” dovedită a fi parte a „răpirii din Irak”, a scăpat de execuție pe motiv că... din dosar s-au evaporat probe. Ce relevantă mai au probele *după* ce sentința a fost confirmată inclusiv de instanța supremă națională, asta nu mai contează. Noi nu vrem moartea

nimănui. Probabil că în scurt timp nu va mai fi clar nici unde se află Munaf. Precedente există.

Catastrofă

Autoritățile bulgare au declarat zi de doliu național în data de 5 martie, în memoria victimelor incendiului din trenul Sofia-Kardam, dezastru petrecut lângă orașul Cerven Briag, la circa 150 km de Sofia, în 29 februarie. Trei oameni au murit și nouă persoane au fost rănite din cei 60 de pasageri ai trenului.

Măcel

Opt persoane au murit și alte 35 au fost rănite în urma unui atentat comis la o universitate evreiască din Ierusalimul de Vest. În clădire se aflau 80 de persoane în momentul în care un palestinian a deschis focul asupra lor. Atacatorul a fost ucis la rândul lui de către forțele de ordine. Primul atac de acest fel, în Ierusalim, după mai mult de patru ani de relativă liniște, a redeschis rănile unui conflict care pare fără sfârșit.

PERFECTLY BALANCED.

John Jameson's smooth whiskey from Ireland.

John Jameson reminds you to taste responsibly

JAMESON
IRISH WHISKEY

www.jamesonwhiskey.com

Cine se naște din „nu- succesuri & eș

Luna trecută a fost dominată de dueluri mediatic. De preludiile îndelunge ale campaniei electorale „pe locale”. De consecințele crizei financiare ipotecare care s-a generalizat/internaționalizat, adică unda de șoc s-a răspândit (și) în cele mai mici micelii, a făcut cercuri largi pe apele și oceanele lumii. Și, la o emisiune, am auzit și o bună întrebare: ce ne-am face dacă n-ar fi presa?

**Războiul
lui Băsescu
cu presa**

**Alegeri
locale:
Primarul care
este în orașul
care este**

Cât și cum are președintele Traian Băsescu dreptate? Și cât nu? Păi, are, poate, oarece justificare în ochii noștri ca părinte, atunci când cere îngăduință. Putem să îl înțelegem, dar să nu fim de acord. Și nu suntem. Dacă Elena Băsescu e copil, ce caută în politică? E ca și cum te-ai duce cu unul sau doi copii minori la barul de striptease, ai bea până ai cădea sub masă, iar pe urmă spui: vai, ce-au văzut ochii copilului/copiii mei! Păi, măi dragă (vorba altui președinte, mai... zoologist!), ce să facă minorii în politică? E ca și cum ai livra carne de tun pedofililor. Pe de altă parte, fiind familie prezidențială, ei bine, da, recunosc: am oarece pretenții. Suplimentare. Dar... cine se naște din nu-știu-cine-i-cărtărescu, **succesuri și eșecuri** mănâncă. Logica mea e cam betonată, dar funcționează: dacă președintele ar fi știut cine e Cărtărescu, cine știe, poate și fiica ar fi știut mai multe despre succesuri și eșecuri. Da, dar ea cred că știe mai mult despre succesuri. Eșecurile sunt așa, cam teoretice: Se poate ca din Elena Băsescu să ajungă un bun politician. Nu zic nu. Dar nu ar trebui ea, oare, să mai ucenicească? Măcar până învață limba română corect.

Au început să apară primii ghiociei ai campaniei electorale „pe locale”. Vadim zice, da, că îl ajută pe Oprescu dacă acesta se opintescu (precum ar spune Elena noastră din Troia hrebenciuciană!) spre fotoliul de primariu. Mai sunt două luni până la locale și PSD visează alianțe

Știu-cine-i-cărtărescu", ecuri mănâncă!

Medvedev(a)

Cea mai gravă
criză de după
cel de-al Doilea
Război Mondial

Dacă n-ar fi
presa

Miza
summit-ului
NATO

politice cu PNL, se discută criteriile, apoi, mai târziu, alianțe în turul al doilea. Eșecul dreptei la alegerile locale în Franța s-ar putea să aibă ecouri, pe măsură, și în România.

N-am reușit, încă, să ne convingem despre cine e Medvedev și ce vrea ei. Se avansează, tot mai mult, ipoteza că ar fi o primă fază de tranziție de la Putin tot spre Putin sau spre alte zări. Primul pas

e de elucidat dacă fronda lui e reală sau e doar o simulare. Însă de departe cel mai interesant personaj care intră în scenă este prima doamnă a Rusiei. Mai ales că dinspre Kremlin vin rumori tot mai serioase care spun că Medvedeva conduce jocul. Și îl pilotează pe bărbatu-său. Iar modelul ei se uită cu un ochi spre Italia, spre carnavalul de la Veneția, care, e drept, nu e politic...

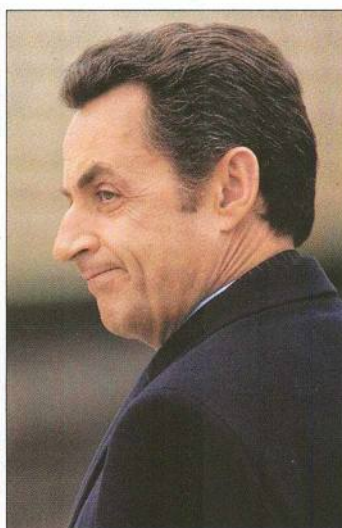
Deriva celei de-a doua ipotezi a născut o nouă derivă a continentelor. Criza ipotecară s-a bulucit la gurile Bursei. Cei care și-au investit banii în acțiuni au stat cu sufletul la gură. Și pe bună dreptate. Ziarele, la rândul lor, au scris că degingolada care a provocat criza bursieră a fost oprită. Dar a rămas între-barea: pentru cât timp?

Da, chiar așa: ce ne-am face dacă n-ar fi presa? Și dacă n-ar fi, cât de cât, ia, acolo, liberă? Ne-am obișnuit cu presa – și încă numai cu o presă liberă – ca și cu electricitatea. Nu mai concepem viața fără curentul electric, mobil, laptop, computer, centrală termică: toate astea au intrat în firescul lucrurilor. Cu cât mai îngredită e presa, cu atât ne rămân mai puține drepturi cetățenești și politice: truisme, firește. Și totuși, cu ce ne găsim mai departe de noiembrie 2004? Astăzi, presa e doar o stradă cu vreo cinci birturi, cu cinci ștăpâni, pe care scrie LA VOICULESCU, LA PATRICIU, LA SÂRBU, LA VÂNTU. Și LA MICHAEL (RINGIER)...

Dincolo de mizele semnalate deja ale summit-ului NATO, cred că mai putem adăuga una: România poate deveni un organizator al evenimentelor de securitate. Poate „exporta”, cu alte cuvinte, imaginea unei țări care poate primi și asigura protecție pentru V.I.P. precum Vladimir Putin, George Bush, Nicholas Sarkozy, Gordon Brown. Mai valize decât valizele nucleare sunt cei patru președinți, mai explozivi ca oricare dinamită: orice amenințare asupra lor ar decredibiliza, într-un fel, România. Sigur, există și riscul de a ne face de răs și aco-peri de blam. Deja s-au raportat ame-nințări ale anarhiștilor. Cu acest moment, România intră pe harta manifestanților anti-globalizare.

text Mihail Gălățanu

foto Rompres

TEORIA CONSPIRAȚIEI

Ceea ce astăzi numim „Teoria conspirației” a apărut, în mod paradoxal, nu în întunecatul și misteriosul Ev Mediu, ci în timpurile Reformei; s-a amplificat în „Secolul luminilor”, pentru a deveni materie primă mediatică în industrializatul secol XIX și un bun de larg consum cu folosințe multiple în sofisticatul secol XX. Funcție de moda epocii, de evenimentele curente și de interesele unora continuăm să fim serviți implacabil cu un meniu diversificat de teorii conspiraționiste, asortat pe gustul tuturor.

De ce avem
nevoie
de teoria
conspirației

Cred că se poate vorbi despre o „nevoie” perfect omenească de conspirație, tot așa precum acceptăm atracția spre mister sau plăcerea pentru povești. Dat fiind că întotdeauna pe această lume vor exista secrete și servicii secrete, personaje și biografii controversate, interese și pasiuni

nemărturisite, iar niciodată lucrurile nu vor fi perfect clare, atunci putem concluziona că „teoria conspirației” a devenit o parte naturală din păcătoasa noastră viață omenească, imediat după ce am încălcat „misterioasă” interdicție Dumnezeiască de a gusta din fructul oprit.

Aflând prin intermediul unor mass-media din ce în ce mai sofisticate și ubice despre lucruri petrecute dincolo de orizontul perceptiv imediat al simțurilor sale, omul – fiind dotat cu imaginație și ros de setea de cunoaștere – încearcă să și le explice la nivelul său, utilizând ceea ce

Cum se fabrică o teorie a conspirației

Teorii ale conspirației manipulatoare

dispune în materie de informație, educație, cultură. Rezultă astfel o poveste care lămurește un mister cu valențe amenințătoare pornind de la un segment de fapte reale și care uneori creionează o perspectivă mult mai seducătoare și mai credibilă asupra unei potențiale realități; funcție de ingredientele tehnologice și poziția socială și politică a autorului poveștii respective, pe piața nevăzută a imaginărilor colective se va naște sau nu o nouă teorie a conspirației.

În fond, care sunt ingredientele necesare pentru apariția unei noi și reușite teorii a conspirației? În primul rând este necesar un subiect învăluit în mister. Acesta poate fi un eveniment neașteptat, incomplet sau deloc elucidat; un fenomen sau o suită de întâmplări ieșite din comun; un personaj sau o comunitate mai controversată, oricum ceva ce nu se supune obișnuitului cotidian, unanim acceptatului, regulii generale. Apoi este nevoie de un autor-creator al respectivei teorii care să apară pe față sau în umbră drept „elucidatorul” sau „explicatorul” misterului în cauză. Acest autor trebuie să fie capabil să creeze o înălțare credibilă, palpitantă, atrăgătoare de vorbe și fapte, pe gustul și conform așteptărilor și preocupărilor celor cărora le sunt destinate. Teoria conspirației nu are nici o șansă de a înflori dacă ea nu este pliată perfect pe profilul societății căreia îi este destinată. Funcția aceasta de autor al respectivei teorii a conspirației este îndeplinită de obicei de posesorul informației adevărate despre subiect, fiind vorba despre servicii secrete, organizații mai mult sau mai puțin publice, sau pur și simplu de ziaristi debordând de imaginație și energie speculativă. Nu poate lipsi din arsenalul teoriei conspirației un mediu propice de transmitere, de răspândire a misterului explicat sub forma unei conspirații, adică mass-media disponibile și penetrabile pentru astfel de speculații. În fine, trebuie să existe o țintă a teoriei conspirației, care nu este nimeni altcineva decât publicul care o va consuma ca produs de largă audiență, fiind sau nu afectat în reacțiile sau atitudinile sale de aceasta. Este greu de susținut și demonstrat că orice teorie a conspirației, cel puțin cele cunoscute în epoca modernă de civilizația iudeo-creștină, ar reprezenta doar foarte abile operațiuni de manipulare orchestrate într-un scop bine determinat. Prin manipulare înțelegem o acțiune de influențare cu scop predeterminat a comportamentelor și

atitudinilor unui grup mai mare sau mai mic de oameni, fără ca aceștia să-și dea seama că sunt persuadați. Pot fi identificate și exemple de teorii conspirative răsărite în mod firesc – desigur, totul până la proba contrarie – ca urmare a nevoii spontane a unor oameni de a da sens unor evenimente sau fenomene fără explicații imediate.

Inventariind istoria teoriilor conspirative vehiculate în ultima sută de ani, acestea pot fi clasificate, în funcție de modul lor de apariție, în trei tipuri distincte pe care le vom numi *manipulatoare*, *de conjunctură* și *evenimentiale*. Teoriile conspirației manipulatoare sunt create și răspândite de serviciile secrete ale unei țări pentru atingerea unor scopuri politice. Acest tip de teorii ale conspirației sunt cel mai ușor de decon-

spirat după ce regimul politic – de obicei unul de tip totalitar – dispăre, arhivele acestuia devenind izvor istoric și sursă de lumină asupra misterelor amenințătoare de altădată. Conspirațiile în scop de manipulare se disting printr-un mesaj înfricoșător-apocaliptic, care sugerează un pericol iminent, dar totuși difuz, menit să incite la o reacție de apărare – de obicei violentă, radicală – imediată împotriva unui dușman potențial desemnat. Tema acestui tip de teorii conspirativ-manipulatoare reflectă peisajul politic și social al epocii respective. Teoria conspirativă clasică din această categorie este cea a Protocolului Înțelepților Sionului, care întrunește toate ingredientele necesare: poveștile și legendele despre evrei au fost dintotdeauna

învăluite într-o aură obscur-mistică; autorul acestei teorii a conspirației a evreilor pentru controlul întregii lumi este, în opinia istoricilor, Piotr Ivanovici Rackovski, șeful poliției secrete (*Ohrana*) a Țarului Nicolae al II-lea în 1899; intriga complotului mondial sionist se potrivea atmosferei antisemite din Rusia și Franța (să ne amintim de afacerea Dreyfuss) sfârșitului de secol XIX; ziarele populare ce apăreau în tiraje din ce în ce mai mari și broșurile din ce în ce mai ieftine permiteau răspândirea poveștii; în fine, publicul încă semidocit a celui *fin de siècle*, dar și clasa politică conducătoare din Europa era perfect permeabilă la astfel de scenarii. În realitate, așa cum s-a demonstrat încă din anii 20, „Protocolul” era un fals, o prelucrare grosolană a unui pamflet scris în Belgia anul 1864 de un francmason socialist Maurice Joly sub titlul *Dialog în iad între Machiavelli și Montesquieu. Politica lui Machiavelli în secolul XIX împotriva împăratului Napoleon al III-lea*. Teoria conspirației Protocolului Înțelepților Sionului a început să circule în Rusia țaristă în 1897, la un an după ce Teodor Herzl – fondatorul sionismului – publicase *Statul evreiesc*, pentru a deveni extrem de populară după 1903 în toată Europa. Asemănătoare poveștii Protocolului este cea a „Testamentului lui Petru cel Mare”, care a circulat în anii socialismului și în România. De data aceasta „victima” conspirației erau sovieticii, ale căror încercări de expansiune în sud în Caucaz și până la trecătorile Mării Negre (ce le-ar fi asigurat ieșirea în Mediterana) sau în nord asupra țărilor baltice, ar fi fost trase chiar de către țarul Petru cel Mare încă din secolul XVIII. Nu a fost încă dovedit autorul creator al acestei amenințătoare teorii a

expansionismului rus care a prins îndeosebi în mediile antisovietice precum cel românesc. Astăzi, o astfel de teorie nu mai are nici credibilitatea, nici atractivitatea de acum un secol, în schimb în topul celor mai populare conspirații au apărut teoriile despre *Iluminatii* – sectă creată în Bavaria în 1776 de Adam Weishaupt în scopul instaurării unui guvern mondial prin răsturnarea regatelor, sau cele despre Biserica Scientologică – din care face parte și celebrul star Tom Cruise, care ar conduce Hollywoodul. A rămas însă în topul conspirațiilor nu doar „certitudinea” că evreii controlează Wall Street-ul, dar și teoria manipulatoare antiamericană creată de KGB la mijlocul anilor '80 pe fundalul Războiului Rece și al angoasei create de

Andrei Pleșu spunea, pe bună dreptate, că „a conspira face parte atât de mult din firea căzută a omului, încât a desconsidera total această trăsătură e o aberație periculoasă”. Tot Pleșu sesiza, nemilos și malițios, că aceia mai slabi cu duhul, cei mai săracuți și cu viziuni mai naționaliste sunt cei care, spre deosebire de opusul acestora, devin mai permeabili la teoriile conspiraționiste.

Teoria conspirației de conjunctură

Teoria conspirației evenimentiale

teribila și necunoscuta amenințare a SIDA. Pentru ca să prindă teren și credibilitate teoria creării virusului SIDA în laboratoarele Pentagonului de la Fort Detrick, KGB-ul a utilizat, timp de câțiva ani, nu doar presa sovietică, ci și publicații din India, Siria sau agenți de influență britanici născuți în Rusia, precum și summit-ul țărilor nealiniate de la Harare. Astăzi mai sunt destui cei care cred că SIDA a fost creată și implantată pentru a reduce numărul homosexualilor și al populației de culoare din Statele Unite.

Un alt tip de teorii ale conspirației sunt cele de conjunctură. Acestea apar de regulă în mod spontan, pe fondul existenței în acel moment a unei apetențe manifeste a publicului pentru o temă anume, exprimată sub forma unei teorii a conspirației. Astfel, în anii '60 și '70 ai secolului trecut, pe prima pagină a mass-media se afla tema cuceririi spațiului extraterestru datorită spectaculozității în sine a subiectului, dar și ca urmare a mizei sale propagandistico-competiționale între supremația tehnologiei americane față de cea sovietică. În consecință, orice speculație pe tema farfuriilor zburătoare, a unor civilizații extraterestre care ne vizitează devenea seducător de credibilă. Chiar și în România socialistă, cartea proprietarului elvețian de hoteluri și paleoarheolog amator Erich von Däniken *Amintiri despre viitor* s-a bucurat nu numai de girul lui Ion Hobana, dar și de un semnificativ succes de public. Utilizând deopotrivă o vastă bibliografie occidentală, cât și propriile cercetări, Däniken descrie câteva studii de caz care speculează mistere ne-elucidate ale trecutului, pentru a sugera că totul putea fi explicat printr-o implicare directă a unor civilizații extraterestre survenite acum mii de ani în evoluția umanității. Fără a acuza pe nimeni, Däniken venea astfel cu explicații plauzibile la misterul piramidelor egiptene, la originea statuiilor gigantice din Insula Paștelui, la secretele și cunoștințele civilizației maiase etc. Practic, Däniken oferea o alternativă „rațional-ateistă” la misterul Creației Dumnezeiești, oprindu-se la un pas de afirmația că harul simțirii și gândirii umane îl datorăm tot unei fecundații extraterestre. Ateismul acestei teorii justifică și publicarea cărții în Republica Socialistă România a anilor '70.

Aceeași fascinație a spațiului cosmic, dar mai ales proliferarea unei antipatii cvasigenerale față de puterea, bogăția și omniprezența americană constituie ingre-

dientele conjuncturii actuale ce asigură popularitatea unei teorii care afirmă că de fapt americanii nu au pus piciorul pe Lună în 1969 și că totul (inclusiv celebra transmisiune TV comentată și în RSR de Andrei Bacalu) a fost gândit de scriitorul SF Arthur C. Clarke, regizat de Stanley Kubrick (regizorul clasicului film *Odiseea spațială 2001*) și sprijinit politic de Henry Kissinger și Alexander Haig. Desigur, nu există dovezi deconspiratoare nici a teoriei lui Däniken (doar fisuri în demonstrațiile acestuia), cum nu există nici probe în a dovedi falsul aselenizării de acum patruzeci de ani. A apărut însă în circulație o variantă conjunctural-geopolitică a acesteia, conform căreia chinezii ar fi ajuns deja pe Lună, ar fi constat absentă urmelor americane, drept care îi șantajează pe aceștia să nu

declanșeze invazia în Iran, de care China are o nevoie vitală pentru resursele sale petroliere.

Marile evenimente petrecute pe neașteptate și cu deznodământ dramatic au generat aproape fără excepție teorii ale conspirației, mai ales dacă acestea au implicat personaje cu popularitate mondială sau au determinat mutații politice semnificative. Poate că exemplu cel mai elocvent de mărire și decădere a popularității unei astfel de teorii a conspirației evenimentiale este cea legată de asasinarea președintelui J.F. Kennedy. Atât de mult a fost exploatat acest eveniment, atât de multe explicații acuzatoare au fost formulate pe hârtie sau pe banda de celuloză, dar nici una dovedită sau confirmată indubitabil, încât datorită tocirii sale și apariției altor subiecte similare, teoria conspirației asasinării lui Kennedy nu mai figurează în top. Locul său a fost preluat de moartea prințesei Diana – personaj la fel de universal charismatic, cu un sfârșit la fel de tragic și neașteptat, care, oricât de explicat ar fi, prezintă o foarte largă plajă de potențiale conexiuni și interpretări care de care mai spectaculoase. La fel de inepuizabile în

generarea continuă a unor teorii ale conspirației sunt și evenimentele politice dramatice neașteptate, categorie din care fac parte Revoluția română și atentatele de la 11 septembrie. Nu cred că vreodată se vor risipi complet umbrele Revoluției române, care, prin multitudinea de semne de întrebare pe care le cuprinde, generează tot atâtea posibile teorii explicative, fiecare având la bază o altă conspirație: a KGB-ului, a lui Ion Iliescu, a Securității, a bubulilor, a Occidentului, a... Și pentru că toate aceste povești mai mult sau mai puțin adevărate trebuiau să poarte un nume, le-au spus „Scenarite”. Fiecare pornește de la unul sau mai multe detalii sau mărturii (mai rar documente) cunoscute sau acceptate ale evenimentelor sau ale istoriei acestora, după care se construiește un întreg eșafodaj de conexiuni, raționamente, concluzii, dar care sunt în majoritate viciate de patimi și partizanate politice. Aceeași situație – dar la o scară mult mai mare – o întâlnim și în cazul atentatelor de la 11 septembrie. În martie 2002, așadar la doar șase luni de la producerea evenimentelor, la Paris apărea consistentul volum semnat de un ziarist de investigație francez, Thierry Meyssan, intitulat *L'effroyable mensonge* / „Înfrișătoare minciună”. Debor-

dând în informații provenind din surse deschise, accesibile oricui, prelucrate, încheiate și publicate într-un timp record, Meyssan afirmă că nici un avion nu a lovit Pentagonul, că atentatele din 2001 au fost regizate de serviciile secrete americane în beneficiul exclusiv al familiei Bush și intereselor petroliere ale acesteia și a susținătorilor săi texani, scopul fiind controlul Afganistanului în vederea transportului spre Oceanul Indian a gazelor și petrolului caspic în afara controlului rus sau iranian, precum și asigurarea condițiilor politice interne în baza actului P.A.T.R.I.O.T. pentru un al doilea mandat prezidențial. Meyssan a avut și va mai avea numeroși epigoni, în majoritate anglo-americani, dispunând de o timbă și piață de desfacere mult mai mare pentru teoriile lor, prea puțin diferite, în fond și formă, de cele ale francezului. Una dintre acestea, ceva mai inedită, indică Mossad-ul drept autor al atentatelor în scopul năpustirii furiei puterii militare și politice americane asupra arabilor, așa cum au făcut-o asupra japonezilor în urma atacului de la Pearl Harbour în 7 decembrie 1941.

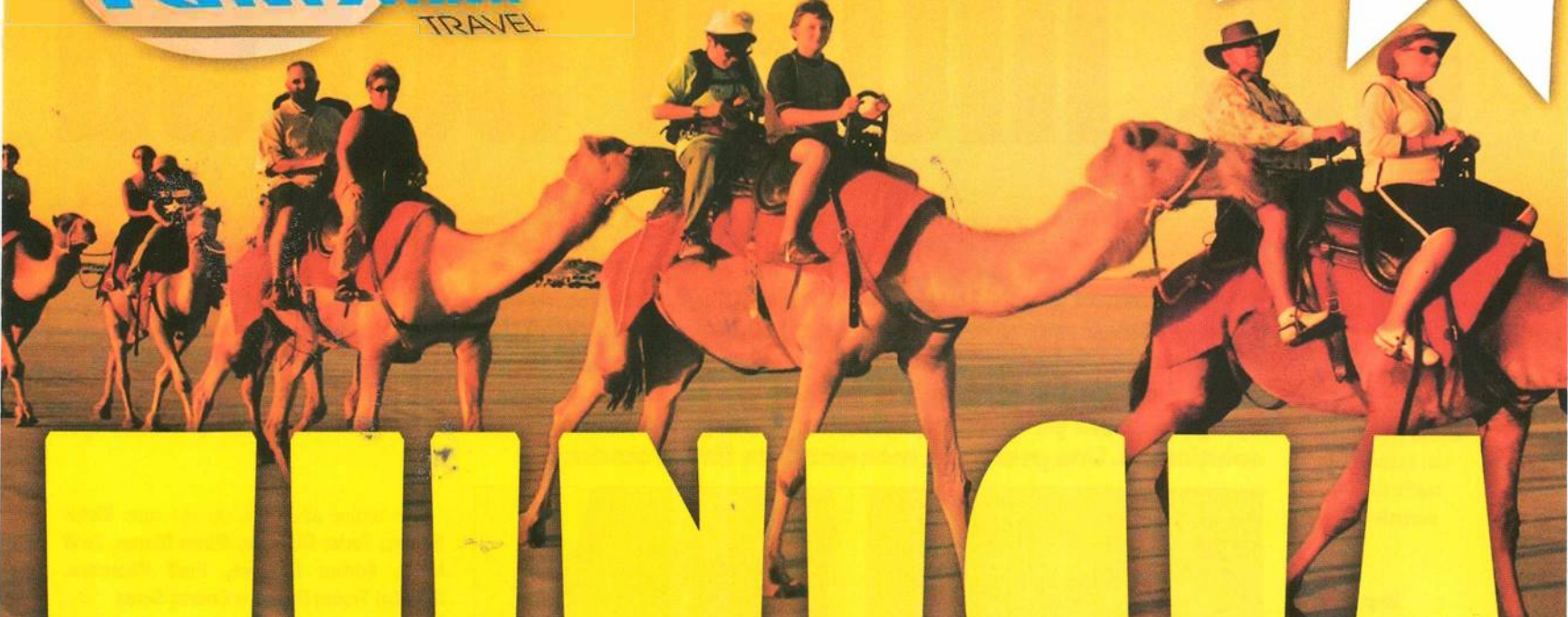
text: Călin Hentea

Cum scăpăm de teoria conspirației

Pur și simplu luăm act despre respectiva teorie și mergem mai departe, ca și cum am fi ieșit de la un thriller de mână a doua la cinematograful din cartier. Dacă nu rezistăm tentației și încercăm să aflăm mai multe despre respectiva teorie, sau începem să construim propriile variante și judecări, atunci vom fi iremediabil pierduți în mrejele teoriei conspirației.

Plecări din
București și
Cluj-Napoca

TUNISIA

ÎNCEPÂND DE LA **168** EURO

REDUCERI
PENTRU ÎNSCRIERI CU
90 ZILE ÎNAINTE, 15%
75 ZILE ÎNAINTE, 10%
60 ZILE ÎNAINTE, 5%

Reduceri se aplică doar la tarifele de bază din oferta standard/catalog Tunisia 2008, nu se aplică reduceri la taxele de aeroport și suplimentele de orice fel, la ofertele cu titlu de ofertă specială sau last-minute. Reducerile nu sunt cumulabile între ele și nici cu alte promoții.
** Orice modificare ulterioară adusă rezervării duce automat la pierderea reducerii.

Agencia Moșilor
Calea Moșilor 96, sect. 2,
București
Tel: (021)311.32.92;
(021)311.49.05;
(021)311.32.93;
Fax: (021)311.32.91
office@tunisiana.ro

Agencia Jiului
Str. Jiului 2-4, sect. 1,
București
Tel: (021)667.17.45;
(021)667.17.75;
Fax: (021)667.17.55
jiului@tunisiana.ro

www.tunisiana-travel.ro
www.tunisiana.ro

Opt într-o barcă

(fără a mai socoti și Curtea Constituțională)

Luare sau dare de mită, trafic de influență, trădare, șantaj, primire de foloase necuvenite, subminare a economiei naționale, abuz în serviciu, spălare de bani – capete de acuzare în dosarele miniștrilor.

Un procuror din șase susține că, în 2007, a fost victima unor încercări de influențare a deciziilor, se arată într-un studiu privind independența magistraților realizat de Transparency International, raportul fiind, în cazul judecătorilor, doar de unul din opt. Conform studiului dat publicității la începutul lunii martie, 12,6% dintre judecători și 16,9% dintre procurori au răspuns cu „Da” la întrebarea „Au existat, în ultimul an, situații în care s-a încercat influențarea deciziilor dumneavoastră?”. Peste jumătate dintre procurori susțin că „asupra judecătorilor și procurorilor se exercită, uneori, presiuni politice”. Aceiași răspuns l-au dat și aproape 45% dintre judecători. Peste 20% dintre procurori și aproape 13% dintre judecători au declarat că au cunoștință de cazuri în care au existat presiuni politice pentru numirea unor anumiți magistrați în funcții de conducere în sistemul judiciar.

Într-un context politic tensionat, la mijlocul lui ianuarie, președintele Traian Băsescu îi cerea lui Teodor Meleșcanu, ministru interimar la Justiție, să dispună declanșarea procedurilor legale pentru trimiterea în judecată a opt foști sau actuali miniștri. Lista conținea opt nume, inclusiv doi foști miniștri de Justiție (Chiuariu și Babiuc), era adresată unui interimar la Justiție, și venea după o aprigă dispută pe marginea chestiunii „răspunderii ministeriale”, dispută rămasă și acum nesoluționată. Una peste alta, momentul era fără precedent.

În ordine alfabetică, cei opt sunt: **Victor Babiuc, Tudor Chiuariu, Miron Mitrea, Zsolt Nagy, Adrian Năstase, Paul Păcuraru, Decebal Traian Remes și Codruț Sereș.**

Pentru ca povestea să fie rotundă, trebuie să începem cu începutul. Tudor Chiuariu, ministru liberal de Justiție, desființează comisia prezidențială care are ca scop avizarea urmăririi penale pentru foști sau actuali miniștri. Urmează un război al declarațiilor și, în final, se ajunge la Curtea Constituțională, care decide, la 5 decembrie 2007, cu unanimitate de voturi, că respectiva comisie este neconstituțională. Prin declararea neconstituțională a comisiei de la Cotroceni, Curtea recunoștea indirect dreptul președintelui de a decide singur asupra unei solicitări de aviz pentru declanșarea urmăririi penale a unui fost sau actual ministru. În 9 decembrie 2007, Tudor Chiuariu demisionează din funcția de ministru, după o serie de avertismente severe din partea lui Băsescu, privind acuzațiile penale aduse acestuia într-un dosar aflat la DNA. Conflictul se mută pe numirea omului potrivit pentru scaunul vacant de la Justiție, și continuă trei luni fără opt zile (epopeea. Norica Nicolai, cunoscută tuturor, nu prin conținut, ci prin durată), până la numirea avocatului Cătălin Predoiu. În tot acest timp, Departamentul Național Anticorupție (DNA) lucrează cu spor și virează, după cum cerea Constituția, la Administrația Prezidențială, opt dosare care priveau acțiuni preliminare de cercetare penală care implicau foști și actuali miniștri.

Conform declarației publice făcute de președintele Traian Băsescu, DNA a solicitat, în perioada 11 septembrie – 8 octombrie 2007, aviz de începere a urmăririi penale pentru cei opt foști sau actuali miniștri numiți mai sus. Lucrurile s-au clarificat, procedural, după numirea ca interimar la Justiție a lui Teodor Meleșcanu, căruia președintele i-a cerut declanșarea procedurilor legale pentru

Șicane, patimi
și prietenii,
dincolo de lege

Curtea
Constituțională
— o barcă
de salvare

Victor Babiuc,
Becali
și generalii

urmărirea penală a celor opt. Solicitarea președintelui a dus la noi dispute pe tema *cine trebuie să-și dea avizul pentru începerea urmăririi penale*, în cazul miniștrilor parlamentari? Președintele sau Parlamentul? De la mijlocul lui ianuarie, până la decizia Curții Constituționale, formulată în 10 martie, între Cameră, Senat, Ministerul de Justiție (condus de un interimar liberal și, abia la final, de un ministru-avocat cu simpatii liberale), Ministerul Public și Consiliul Superior al Magistraturii ca mediator, s-a purtat o aprigă dispută. Fiecare dintre părțile implicate a tras cât a putut spuza pe turta proprie. Președintele Camerei Deputaților și oficiali ai Senatului și-au susținut intervenția prin „interpretări” ale legilor. În funcție de situație și de interese s-a reclamat lipsa unor prevederi explicite, sau a unor confuzii ale textelor de lege. Un argument suprem, oferit de președintele Camerei Deputaților, Bogdan Olteanu, a fost acela că parlamentarii trebuie să primească avizul Camerei sau Senatului, înainte de a face obiectul unei anchete penale, pentru a fi feriți de „șicane”.

Foștii sau actualii miniștri care au declanșat patimi și prietenii dincolo de apartenența la partid și exacerbarea orgoliilor de senator și deputat, în Camera Deputaților și Senat, sunt: doi deputați, Adrian Năstase (PSD) și Miron Mitrea (PSD) și doi senatori, Paul Păcuraru (PNL) și Codruț Sereș (PC). Președintele Senatului, Nicolae Văcăroiu

(PSD), și președintele Camerei Deputaților, Bogdan Olteanu (PNL), au fraternizat și au reclamat imunitatea de care beneficiază parlamentarii, imunitate a cărei pierdere trebuie aprobată doar de colegi. Laura Codruța Kovesi, procurorul general al României, a replicat susținând că nu există nici o prevedere legală care să oblige Ministerul Public să ceară acordul Senatului sau Camerei Deputaților, în condițiile în care acuzele aduse parlamentarilor respectivi se referă la fapte comise de aceștia în funcție de ministru, chiar dacă cei în cauză funcționau și ca parlamentari.

În 10 martie, Curtea Constituțională, după deliberare, și – foarte important – doar cu majoritate simplă de voturi, a constatat: „Existența unui conflict juridic de natură constituțională între Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și Parlament – Camera Deputaților și Senat, pe de altă parte, în legătură cu procedura de urmat în cazul cererilor referitoare la urmărirea penală a membrilor și foștilor membri ai Guvernului pentru faptele săvârșite în exercițiul funcției lor și care, la data sesizării, au și calitatea de deputat sau de senator” și a decis: „În aplicarea dispozițiilor art.109 alin.(2) teza întâi din Constituție, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va sesiza Camera Deputaților sau Senatul, după caz, pentru a cere urmărirea penală a membrilor și foștilor membri ai Guvernului pentru faptele săvârșite în exercițiul funcției lor și care, la data sesizării, au și calitatea de deputat sau de senator”. Conținutul articolului 109, aliniatul 2 din Constituție: „Numai Camera Deputaților, Senatul și Președintele României au dreptul să ceară urmărirea penală a membrilor Guvernului pentru faptele săvârșite în exercițiul funcției lor. Dacă s-a cerut urmărirea penală, Președintele României poate dispune suspendarea acestora din funcție” pare pentru profani foarte departe de interpretarea doctă a magistraților în robe roșii. Decizia Curții a fost blamată sau primită cu aplauze în funcție de orientarea politică a celui care și-a dat cu părerea. Puse unele lângă altele, declarațiile pro sau contra capătă cu totul alt înțeles.

Președintele PRM și vicepreședinte al Senatului, **Corneliu Vadim Tudor**: „Dacă e cineva vinovat, ne vom da acordul pentru cercetare și urmărire penală, dar să fim convinși noi că este așa”, a spus liderul PRM. Vicepreședintele PNL **Dan Radu Rușanu** afirmă: „Sunt și situații în care unii dintre aceștia nu mai sunt miniștri astăzi, dar sunt în continuare parlamentari. Este illogic ca șeful statului să dea aviz de urmărire penală unor parlamentari care au deținut funcții de miniștri în alte guvernări și care au depus jurământ în fața altor președinți. Președintele PDL, **Emil Boc**: „Chiar dacă deciziile Curții

Constituționale trebuie respectate, aceasta este extrem de discutabilă, pentru că reintroduce imunitatea parlamentară în forma anterioară revizuirii Constituției din 2003, care a stipulat că orice deputat sau senator poate fi urmărit penal și trimis în judecată fără încuviințarea Camerei din care face parte, indiferent dacă are calitatea de ministru sau doar de parlamentar”. **Adrian Năstase**: „Nu comentez decizia, pentru că sunt vizat de efecte și nu vreau să par subiectiv. Șeful statului este, din păcate, jucător politic, în sensul că el centrează și el dă cu capul, el face deciziile, el pornește procesele politice, prin oamenii săi, și, după aceea, tot el trebuie să se pronunțe în legătură cu ele”. Actualul premier, **Călin Popescu Tăriceanu**: „Mi se pare firească, în sensul cadrului constituțional din România, care prevede controlul Parlamentului asupra Guvernului”. Purtătorul de cuvânt al Partidului Conservator, **Bogdan Ciucă**: „Prin acest filtru, care dă dreptul Legislativului să dea aviz pentru cererea de începere a urmăririi penale, s-a vrut să se elimine o situație în care se atacă un ministru parlamentar din considerente politice”. **Codruț Sereș**, secretar general al PC: „Respect decizia Curții, dar nu doresc să mă ascund după Parlament în rezolvarea cazului meu. Sunt un om serios. În urmă cu un an și ceva m-am prezentat la Parchet și am refuzat să mă ascund după comisia prezidențială, după cum nu doresc să mă ascund nici după Parlament”. Ministrul Muncii, **Paul Păcuraru**: „Regret că aceasta este decizia, pentru că așa se va interpreta că Parlamentul poate să fie subiectiv, iar eu aș fi dorit o clarificare cât mai rapidă. Decizia aruncă o lumină nefavorabilă asupra lui Daniel Morar și a DNA”.

Fost ministru al Justiției, în 1990-1991, fost ministru de Interne între 1991 și 1992 și în final ministru al Apărării în două rânduri, între 1996 și 1998 și între 1998 și 2000, Victor Babiuc, de profesie jurist, este acuzat de DNA de luare de mită. Dosarul are o istorie întortocheată, dar se apropie de final. În timp, încadrarea penală s-a schimbat de la abuz în serviciu, în luare de mită, prejudiciul fiind calculat la un milion de euro, la care se adaugă alte trei milioane de dolari cerute cu titlu de prejudiciu de Ministerul de Finanțe.

Povestea pleacă de la un schimb de terenuri, consumat în 2 iunie 1999, între Gigi Becali și reprezentanții ai Ministerului Apărării, condus de Babiuc. MAPN și Becali se aflau la al doilea schimb de terenuri. Becali primea de la MAPN 20,9 hectare în Băneasa-Pipera, iar MAPN primea de la Becali 21,5 hectare în comuna Ștefănești de Jos, Ilfov. Cele două terenuri au fost estimate la 4,7 milioane de dolari, respectiv la 1,4 milioane de dolari. În Băneasa cota este de 20-25 dolari/mp, iar la Ștefănești de Jos de 6-7 dolari/mp. Beneficiul net al lui Becali la nivelul lui 2000: 4,7 milioane

Opt, din alte puncte de vedere

Opt miniștri trimiși în judecată dintr-o lovitură este un caz fără precedent. Poate fi comparat doar cu evenimente de la finele celui de-al Doilea Război Mondial, sau cu judecarea miniștrilor din cabinetul lui Ceaușescu, în 1990. Dar un grup de opt actuali sau foști demnitari, care, toți, fac obiectul unor dosare de cercetare penală, poate fi privit, însă, și din alte perspective. De exemplu: cinci poartă permanent ochelari de vedere (Mitrea, Păcuraru, Chiuariu, Babiuc și Nagy), doi au mustață (Mitrea și Remeș), trei au părul alb complet (Năstase, Babiuc și Remeș), doi sunt grizonți (Mitrea și Păcuraru), nici unul nu are chelie, dar unul are un soi de barbă adolescentină (Chiuariu). Trei fumează – Remeș, Mitrea și Păcuraru. Patru dintre ei sunt în zodia Racului, trei fiind născuți în iunie, și unul în iulie (Năstase, Nagy, Remeș și respectiv Chiuariu), doi sunt în zodia Leului (născuți în august, la două zile distanță – Mitrea și Sereș). Extremele sunt Babiuc, născut în aprilie, în Berbec, și Păcuraru, născut în octombrie, în Balanță. Cel mai în vârstă din lot este Babiuc (1938), cel mai tânăr, Chiuariu (1976). Singurul de etnie maghiară este Zsolt Nagy. Cu excepția lui Nagy și Chiuariu (care sunt și cei mai tineri din grup), toți sunt căsătoriți. Dintre cei căsătoriți, toți, cu excepția lui Remeș, au copii. Mitrea are patru, Păcuraru trei, Năstase doi, Babiuc unul, Sereș unul, dar dintr-o altă căsătorie. Într-un top neoficial pe scaune ministeriale, Babiuc are cele mai multe prezențe în guverne. A fost ministru al Justiției, de Interne, și de două ori ministru al Apărării. Năstase a fost premier patru ani și doi ani ministru de Externe, Mitrea, ministru al Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, vreme de patru ani în cabinetul lui Adrian Năstase. Remeș a fost ministru de Finanțe în guvernul CDR-ist și ministru al Agriculturii în guvernul Tăriceanu, în timp ce Păcuraru se află la primul ministeriat. La fel și Nagy și Chiuariu. Sereș a fost și el la primul ministeriat plin, dar a mai activat ca secretar de stat în Ministerul Apărării.

**Tudor Chiuariu
și Zsolt Nagy**

**Miron Mitrea
și mama
Viorica**

**Adrian Năstase,
Dana și mătușa**

**Ristea Priboi
— fugarul
vesel**

După mai bine de trei ani, în care nimeni nu știa unde se află, Ristea Priboi a reapărut în public la meciul demonstrativ al echipei *Harlem Globetrotters*, din 17 martie, de la București. De reținut este faptul că nici colegii de partid, nici procurorii, nici chiar Adrian Năstase nu știau unde este Priboi, locația cea mai des vehiculată fiind o țară arabă. Recunoscut de Adrian Năstase ca fiind unul dintre oamenii săi de încredere, cel puțin până la debutul anchetei în cazul „mătușa Tamara”, Priboi a părăsit România, în ianuarie 2005, imediat după alegeri, ulterior împotriva lui fiind începută urmărirea penală în dosarul „Mătușa Tamara”. Năstase, citat de *Cotidianul*, întrebat ce părere are de reînțoarcerea lui Priboi, a spus că nu mai vrea să audă de acesta!

de dolari. Dosarul are 11 învinuiți, printre care și Gigi Becali, și există indicii că s-ar afla și fiica lui Babiuc, Ioana Cristina Anca Babiuc, despre care procurorii dețin probe că, în vara lui 1999, a cumpărat de la Becali 700 de metri pătrați de teren în Voluntari pentru cinci milioane de lei vechi, de 40 de ori mai puțin decât prețul pieței în 1999. Terenul valorează acum 250.000 de euro. Respectiva suprafață făcea parte din fostele proprietăți ale MAPN, schimbate între minister și Becali în 1996.

Alături de Babiuc și Becali, în dosar mai sunt cercetați cinci generali – Dumitru Ciofină, Gheorghe Bucse, Constantin Stănășilă, Florentin Popa și Ion Săndulescu, dar și primarul din Ștefănești de Jos. Dosarul datează din 2001.

Procurorii anticorupție au cerut Președinției aviz pentru declanșarea urmăririi penale împotriva miniștrilor Chiuariu și Zsolt, după ce DNA a demarat o anchetă autosesizându-se în urma unei știri de televiziune cu privire la legalitatea unor achiziții publice realizate de Compania Națională Poșta Română, precum și cu privire la legalitatea unor asocieri ale acestei instituții sau ale angajaților săi în diferite alte firme. Procurorul șef al DNA l-a sesizat pe Președintele României pentru ca acesta să ceară urmărirea penală față de Zsolt Nagy (ministrul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației în perioada decembrie 2004 – iunie 2007) și față de Tudor Chiuariu, pentru săvârșirea infracțiunii asimilată infracțiunilor de corupție și abuz în serviciu contra intereselor publice având ca urmare obținerea unui avantaj patrimonial pentru altul. Cercetarea se află în faza audierilor.

Miron Mitrea, fostul ministru al Transporturilor în guvernul Năstase, a fost pus sub învinuire de DNA, în 22 februarie 2008, sub acuzația de luare de mită. Dosarul este unul vechi, pe care procurorii l-au refăcut, după decizia Curții Constituționale din iulie 2007, în care se arată că și foștii miniștri au nevoie de avizul președinției pentru demararea urmăririi penale. Așa se face că, în septembrie 2007, DNA a cerut avizul președintelui Băsescu pentru urmărirea penală a lui Miron Mitrea, iar în prezent, după depășirea tuturor obstacolelor legale, Mitrea a ajuns titular pe lista celor opt. În ceea ce privește

acuzațiile, fostul ministru este bănuit că în perioada 2001–2004 ar fi fost mituit cu lucrări de renovare și extindere a casei din Băneasa deținute de mama sa, Viorica Mitrea, lucrări în valoare de 3,5 miliarde de lei vechi. Lucrările au fost efectuate de trei firme din Bacău, dintre care una a fost înființată de Sergiu Sechelariu, fost secretar de stat în ministerul lui Mitrea, și de Irina Jianu, fosta șefă a Inspectoratului de Stat în Construcții. Mita ar fi constatat, zice DNA, în menținerea Irinei Jianu în funcție. Ulterior, Viorica Mitrea a vândut imobilul, pentru 280.000 de euro, lui Marius Opran, cunoscut ca apropiat al soților Dana și Adrian Năstase. Miron Mitrea este și coleg de dosar cu Năstase în dosarul *Zambaccian*, în care este cercetat fostul premier.

Fost ministru de Externe, fost premier, fost președinte de partid, fost președinte al Camerei Deputaților, fost candidat la președinția României, Adrian Năstase are în ancheta DNA două dosare. Unul în care este acuzat de luare de mită, în altul de dare de mită. La sfârșitul lui mai 2007, celebrul dosar al „mătușii Tamara” pleca de la DNA în instanță. Năstase era acuzat de comiterea infracțiunilor de dare de mită și spălare de bani, iar Ioan Melinescu, fostul președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combateră Spălării Banilor, era acuzat de sustragere și distrugere de înscrisuri, luare de mită și divulgarea de informații. Mecanismul pus în mișcare, așa cum rezultă din datele DNA, a fost simplu și a funcționat pe principiul „o mână spală pe alta”. În noiembrie 2000, cu foarte puțin timp înainte de alegerile generale, Melinescu (la acel moment doar membru al Plenului Oficiului Național pentru Prevenirea și Combateră Spălării Banilor) l-a contactat pe Năstase prin intermediul lui Ristea Priboi, căruia i-a spus că la instituția respectivă se află un dosar care se referea la suma de 400.000 de dolari, depusă în numerar de Dana Năstase la o bancă. Melinescu i-a mai spus lui Năstase că despre acest dosar urma să fie informat Parchetul General, dar și că este dispus să ascundă dosarul până după alegeri, sugerând că dorește postul de președinte al oficiului, în schimbul acestor servicii.

În 28 decembrie 2000, visul lui Melinescu s-a îndeplinit, Năstase semnează, în prima

ședință de guvern, ordinul de numire a lui Melinescu în funcția de șef la Oficiu. Melinescu a sustras dosarul și i l-a dat lui Priboi, devenit consilier al lui Năstase. Năstase a explicat târziu că banii proveneau din vânzarea unor opere de artă, bijuterii și mobilier valoros ale „mătușii Tamara”, o rudă a soției lui, Dana Năstase fiind singura moștenitoare a bogatei mătuși. DNA a aflat de toată istoria de la Ristea Priboi, plecat ulterior din țară, deși pe numele lui exista încă un dosar de urmărire penală pentru complicitate la luare și dare de mită. Foarte important este faptul că pe numele lui Priboi nu s-a emis nici un mandat de dare în urmărire, internă sau internațională, după ce acesta a plecat din România. Năstase are „în lucru” la DNA și un al doilea dosar, cunoscut sub numele de dosarul *Zambaccian*, în care este cercetat pentru comiterea a trei infracțiuni: luare de mită pentru bunurile din China și lucrările de amenajare interioară ale imobilului din București, șantaj, pentru că ulterior deschiderii dosarului l-a amenințat pe principalul martor al procurorilor, Ioan Păun, fost consul al României în China, și de însușire de foloase necuvenite, pentru că a primit ilegal materiale de campanie electorală în valoare totală de 28 de miliarde de lei vechi (reprezentând circa 700.000 de euro la cursul anului 2000). Dosarul „mătușii Tamara” a fost restituit procurorilor la mijlocul lui ianuarie anul acesta, pentru că nu se ceruse avizul președinției, sau Camerei Deputaților, așa cum prevede legea. De pe urma acestor dosare Năstase a pierdut tot, din punct de vedere politic, ajungând – în câteva luni – de la președinte al Camerei Deputaților, doar un simplu deputat și un oarecare membru de partid. A revenit însă în viața politică la mijlocul lui februarie, după ce a fost ales președinte al Consiliului Național al PSD.

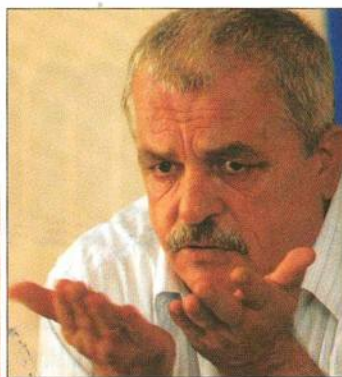
Paul Păcuraru, ministrul Muncii în exercițiu, face obiectul unui dosar penal la DNA, sub suspiciunea de luare de mită, deoarece l-ar fi rugat pe liderul PNL Gorj, Ilie Morega, să intervină pe lângă directorii Societății Naționale a Lignitului Oltenia și complexurilor energetice Turceni și Rovinari să-i acorde contracte pentru perfecționare profesională societății *Intratest*, firma lui Mihnea Păcuraru, fiul ministrului. Păcuraru junior și-a înființat firma pe care ministrul

**Paul Păcuraru,
Morega,
SRI și fiul**

**Remeș
și Mureșan,
via Ciorbă**

**Codruț Sereș,
Zsolt Nagy-bis
și iar SRI**

Muncii a recomandat-o oltenilor în 20 iunie, la două luni după ce tatăl său a fost numit ministru. Ministrul Muncii s-a ales din pură întâmplare cu dosar de mită la DNA, urmare a faptului că SRI asculta telefoanele liderului PNL Gorj, Ilie Morega, acuzat în scandalul banilor pentru partid adunați de la instituții descentralizate. În listele de transcrieri procurorii au găsit două convorbiri în care ministrul Muncii îl ruga pe Morega să-l prezinte pe Păcuraru junior, directorului de la Complexul energetic Rovinari. Ancheta se află și în acest caz în fază preliminară, cu atât mai mult cu cât Paul Păcuraru a refuzat să

onoreze două dintre invitațiile la audieri făcute de DNA.

Istoria ministrului Remeș, desființat moral de postul public de televiziune, este una dintre cele mai complete demonstrații de corupție românească. Dosarul de cercetare penală și-a urmat în liniște cursul, după ce Remeș a demisionat de la Agricultură, pentru că fostul ministru nu mai reprezintă o miză pentru nimeni. Marți, 18 martie, DNA a anunțat că a finalizat cercetarea penală și, conform procedurilor, i-a prezentat învinutului materialul de urmărire penală. Următorul pas este redactarea rechizitoriului și demararea procesului penal, proces în care Decebal Traian Remeș, fost ministru liberal la Agricultură și fost ministru de Finanțe în administrația CDR-istă, va fi judecat pentru luare de mită. În esență, Remeș este acuzat că ar fi luat bani (s-a vehiculat suma de 15.000 de euro) și diferite bunuri (caltaboși, carne de vițel, vin, țuică și altele asemenea) în schimbul avantajelor pe care avea să le primească omul de afaceri Gheorghe Ciorbă la câștigarea unor licitații publice organizate de Ministerul Agriculturii. În toată mașinațiunea dintre Remeș și Ciorbă s-a implicat și un alt fost ministru, tot de la Agricultură, probabil pentru că știa mai bine cum se fac astfel de „strategii”, respectiv Ioan Avram Mureșan. Acesta din urmă a fost deputat țărănist între 1992 și 1996 și coleg de cabinet cu Remeș în Guvernul CDR între 1996 și 2000. Din momentul în care a demisionat din funcția de ministru, la cererea premierului Tăriceanu, în 11 octombrie 2007, Remeș a refuzat să mai facă orice declarații publice.

Chiar dacă DNA nu a reușit (sau nu a vrut) să construiască un flagrant în cazul lui Remeș, întâlnirea acestuia cu Mureșan a fost filmată și se vede cum ministrul în funcție primește de la fostul ministru un plic în schimbul avantajelor de care Ciorbă ar fi urmat să beneficieze. În ceea ce-l privește pe Remeș, procurorii au instituit la începutul lunii martie sechestrul asigurator pe bunurile sale. În plus, DNA efectuează cercetări și asupra lui Mureșan, pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență, dar și pe omul de afaceri Gheorghe Ciorbă pentru infracțiunea de cumpărare de influență. Toată acțiunea DNA s-a pus în mișcare ca urmare a autodenunțului lui

Ciorbă, în care acesta a recunoscut că i-ar fi dat lui Remeș 15.000 de euro și că urma să mai dea și un Audi Q7 și 100 de litri de palincă.

Codruț Sereș, ministrul conservator al Economiei și Comerțului, a demisionat din Guvern la 4 decembrie 2006, alături de toți ceilalți membri ai Partidului Conservator coopțați în administrație. O zi mai târziu, Parchetul General, prin Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, pune pe tapet oficial acuzațiile aduse lui Sereș – trădare prin transmiterea de secrete și constituirea unui grup infracțional organizat care acționa în scopul divulgării secretului economic. Acuzații identice au fost aduse și ministrului Zsolt Nagy, procurorii începând ancheta, ulterior celei deschise împotriva lui Sereș, încă din 27 aprilie 2007. Nagy a fost suspendat din funcție, prin decret prezidențial, în 11 iunie 2007.

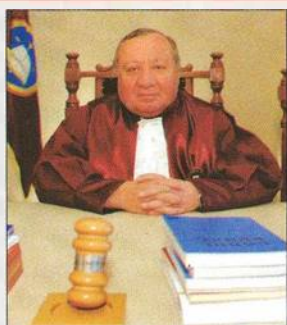
Același Parchet General și aceeași direcție a deschis și un al doilea dosar de cercetare penală, care îl privea doar pe Codruț Sereș și în care ministrul Economiei era acuzat de săvârșirea infracțiunilor de subminare a economiei naționale și sprijinire a unei asociații infracționale, în legătură cu privatizarea unor societăți. Dosarele respective par cele mai grave din seria de opt, cu atât mai mult cu cât faptele pentru care sunt acuzați cei doi depășesc sfera corupției tradiționale din România. Cauzele penale în care sunt implicați cei doi foști miniștri au fost construite pe o serie de interceptări telefonice ale SRI care i-au vizat pe Stamen Stanchev, cetățean bulgar cu domiciliul în Austria, Vadim Benyatrov Don, american de naționalitate rusă, dar și pe cehul Michael Susak și Mircea Călin Flore. Cei pomeniți sunt și ei acuzați pentru comiterea aceluiași infracțiuni, în plus și de concurență neloială. Mircea Călin Flore și Michael Susak sunt cercetați în lipsă de procurorii DII-COT, ambii locuind în afara României. Codruț Sereș a fost interceptat de SRI în 2005, monitorizările relevând raporturile directe dintre acesta și Stamen Stanchev, precum și aranjamentele de culise privind privatizările *Electrica Muntenia, Hidroelectrică, Romaero, Avioane Craiova, Romtelecom, Poșta Română*.

text: **Silvana Pătrășcanu**

foto: **Rompres**

Paie pe focul mornit

Președintele Curții Constituționale, Ioan Vida este – în acord cu demnitatea de prim-păzitor al Constituției – o persoană discretă în relația cu presa, însă ultima sa ieșire publică, prin conținut și manieră, a provocat furie în rândul politicienilor. Vida a explicat, într-o declarație publicată în 15 martie în cotidianul *Ziua*, efectele

deciziei Curții privind urmărirea penală a membrilor și foștilor membri ai Guvernului pentru fapte comise în timpul mandatelor, înainte ca aceasta să fie motivată și publicată. El a susținut că actele de procedură penală din dosarele privind miniștrii și foștii miniștri vizați de procurorii anticorupție și de cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt valide, iar decizia din 10 martie a Curții nu le anulează, întrucât ea nu se poate aplica retroactiv. Derutați de ineditul acestui precedent, mai mulți politicieni cu pregătire juridică și-au arătat nedumerirea și s-au bătut pe microfoane pentru a-și exprima indignarea. Singurul apărător al lui Vida a fost, cum altfel?, vicepreședintele PD-L, Valeriu Stoica. „Și fără această declarație, interpretarea deciziei Curții Constituționale ar trebui să fie aceeași, deoarece legea fundamentală spune foarte clar că efectele deciziilor CCR se produc din momentul publicării, deci numai pentru viitor”, declară Stoica, fost ministru al Justiției.

Curtea a încercat să clarifice lucrurile și a venit cu un comunicat în care afirmă că președintele Vida nu știa că a fost înregistrat: „Președintele Curții Constituționale, domnul prof. univ. dr. Ioan Vida, nu a acordat nici un interviu publicației *Ziua*. A fost vorba de o convorbire telefonică privată, înregistrată fără știința și fără acordul acestuia. Ca atare, președintele Curții nu a transat, prin așa-zisul interviu, soluția pronunțată, ci s-a referit la un mod de interpretare și aplicare a dispozițiilor constituționale în virtutea căreia *de la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor*”. Dacă punem cap la cap toate acestea, rezultă că toți cei opt foști și actuali miniștri vor urma calea procedurală, fără nici un ocol prin Parlament pentru patru dintre ei. Dar nu este exclus ca realitatea să contrazică evidențele. Că doar pentru asta facem legi, ca să avem ce încălca!

De la megalopolis la r

În timp ce, la începutul secolului trecut, în Statele Unite existau deja megalopolisuri, orașele Orientului Îndepărtat nu impresionau decât prin aspectul lor exotic. Astăzi, unele dintre acestea au devenit la rândul lor metropole, extinzându-se fabulos atât pe orizontală, cât și pe verticală. Cifrele grăiesc de la sine. Shanghai – 13,5 milioane de locuitori, Tokyo – 12 milioane, Bangkok și Manila – câte 10 milioane. Kuala Lumpur, Malaezia – cea mai înaltă clădire din lume până în 2004: *Turnurile Gemene Petronas* – 452 de metri. Taipei, Taiwan – cea mai înaltă clădire din lume în prezent: *Taipei 101* – peste o jumătate de kilometru. Iar noul mileniu promite noi recorduri.

După cel de-al Doilea Război Mondial, Tokyo a fost capitala care s-a dezvoltat în ritmul cel mai accelerat. Vechiul oraș, în care predominau templele, pagodele, casele săracioase din lemn, este acum considerat cel mai modern din lume. Vechi mahalale au devenit zone centrale ale metropolei, iar terenul în Tokyo este cel mai scump din lume. 75 de linii de metrou și de tren intraurban leagă diferitele zone ale cetății, centrul de suburbii. Este fals că numai trenul superrapid *shinkansen* nu întârzie aproape niciodată. Și metroul tokyot are ore fixe la care trebuie să ajungă în diferitele stații, ore clar afișate pe panouri; dacă unul dintre trenuri întârzie un minut, este știre națională, iar pasagerii pot primi de la ghișeuri dovada scrisă despre producerea acestei calamități imponderabile, cu care își pot motiva minutele de întârziere la serviciu, altminteri taxate în mod serios. Linia de tren intraurban *Yamanote* dă înconjur centrului orașului. În centrul centrului se află Otemachi, sediul instituțiilor guvernamentale, situat în apropierea Palatului Imperial, inaccesibil publicului. Hipercentrul, cu clădirile sale înalte și moderne, se numește Akasaka. Aici poți avea norocul să vezi gheșe intrând sau ieșind din hotelurile de lux. Ginza este cartierul magazinelor și barurilor de lux, în timp ce Roppongi e recunoscut drept cartierul discotecilor și al *gaijin*-ilor – străinii. Aici poți întâlni – firește – un Hard Rock Café. Tot în cercul format de renumita linie de tren intraurban se află *Turnul Tokyo*, vopsit într-o psihedelică culoare portocalie. Cu cei 333 de metri ai săi, acesta este cel mai înalt turn de oțel din lume, cu 13 metri peste modelul său, Turnul Eiffel. Stațiile liniei *Yamanote* constituie ele însele centre ale orașului: stația Tokyo din care *shinkansen*-ul pleacă spre provincie, Kanda, centrul librăriilor și al anticariatelor, Akihabara, centrul magazinelor cu

metropole

aparatură electronică ultimul răcnet, la cel mai scăzut preț din lume, Ueno, lângă care se află parcul cu același nume, și Grădina Zoologică, Asakusa, care păstrează cel mai bine parfumul vechiului Edo, cartier al templelor și fostă zonă deochetă a orașului, Shinjuku, în care se află celebra stradă Kabuki-cho, sediul central al *yakuza* – cartier al magazinelor, al restaurantelor, al cinematografelor și love hotelurilor, cea mai populară zonă a orașului. Tot aici se află, ignorată total de tokyoți, clădirea birourilor Guvernului Metropolitan Tokyo, din 1991, când a fost construită, fiind cea mai înaltă din oraș (243 de metri, 45 de etaje). De pe terasa ei se poate vedea într-o zi senină, fără prea mult smog, toată metropola și chiar dincolo de ea, până la creasta înzăpezită a Muntelui Fuji. Shibuya se află pe locul doi în topul celor mai populare cartiere din Tokyo. Piatra de hotar este aici Piața Hachiko, în centrul căreia se află mica dar celebra statuie a lui Hachi, câțelul care și-a așteptat stăpânul care nu s-a mai întors din pricina unui atac de cord, până când a murit și el, în gara de tren a unei mahalale prăfuite. În jurul pieței se ridică acum clădirile ultramoderne ale magazinelor, firmelor și cinematografelor, iar puțin mai încolo se zărește șoseaua suspendată care străbate metropola. Acestea sunt numai câteva dintre stațiile de pe linia *Yamanote*. Mult mai departe de aceasta, dincolo de marginea cetății, se află *Disneyland*.

Nimic nu este mai alert decât ritmul orașului Tokyo. Nici un oraș nu trăiește atât de intens și nu este la fel de luminat, atât ziua cât și noaptea, ca Tokyo. Nimic nu este mai modern, mai aglomerat, mai greu de înțeles cu firmele sale scrise în *kanji*, *hiragana* și *katakana* la un loc, nimic nu este în același timp pământeană și totodată nepământeană decât această veritabilă planetă.

Supranumit *City of Angels*, Bangkok-ul, capitala Thaielandei – *The Land of Smiles*, Tărâmul Zâmbetelor –, se află pe o altă lungime de undă. *Sabai sabai*, care s-ar putea traduce prin „Festina lente”, „S-o luăm cu încetul” sau „S-o lăsăm mai moale”, este cea mai comună expresie siameză. *Sabai di mai ka?* – „Ce mai faci?” – se traduce textual prin „O duci bine alene?” La asta se răspunde de obicei prin *Sabai di, khorp khun* – „O duc bine alene, mersi”.

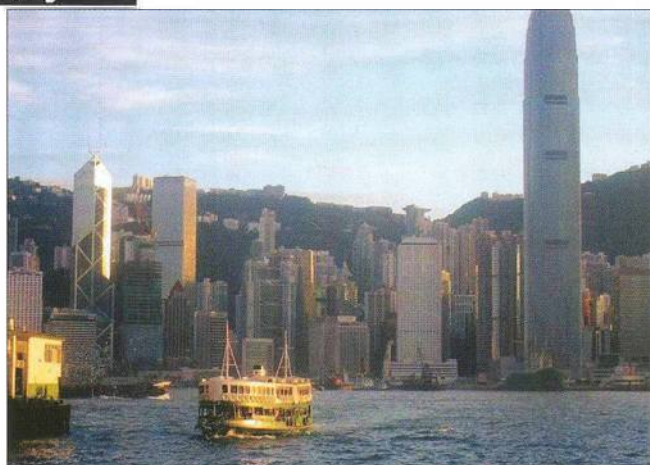
În centrul vechi al orașului se află Marele Palat, construit de cel care a instaurat actuala dinastie Chakri, regele Rama I (actualul este Rama al IX-lea), în 1782, când s-au pus bazele noii capitale a Thaielandei, Rattanakosin (vechea denumire a Bangkok-ului). În imediata apropiere a Marelui Palat se află Wat Phra Kaew – Templul lui Buddha-de-Smarald.

Este poate cel mai fastuos templu al lumii budiste. Ceva mai încolo întâlnim Wat Pho – Templul lui Buddha-în-Repaus –, în care o statuie aurită a Iluminatului se întinde în poziție orizontală pe câteva zeci de metri. Mai departe, trecem prin Piața Florilor, în care flori întâlnite numai în Asia de sud-est sau lotuși, trandafiri și orhidee te asaltează cu parfumurile lor. În apropiere se află cel mai mare debarcader de pe râul Chao Phraya, de unde se poate lua o barcă spre celebra Piață Plutitoare, Damnoen Saduak. Pe malul drept al râului, vom zări maiestuosul Wat Arun Ratchawararam – Templul Zorilor. Ajunși în Piața Plutitoare, vom găsi, de vânzare, în bărci, flori, fructe tropicale și mâncăruri specific thailandeze. Este un paradis exotic. Nu există în acest oraș metrou, iar când pleci dintr-un loc, nu știi cu precizie când vei ajunge la destinație. Bangkok-ul nu este totuși un fel de București sud-est

Tokyo apasă
pe accelerator

Orașul
îngerilor

Un fost sat
de pescari

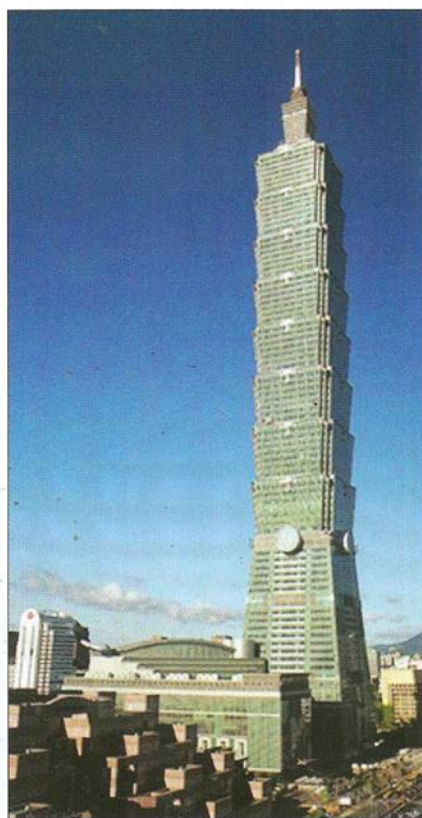
Feng shui
și zgârie-nori

Top of the
World

În ritm
tot mai alert

Metropolele asiatice
nu s-au oprit aici.
Construcția continuă.
Se va afla oare mega-
opolisul viitorului –
Gotham City din
Batman sau orașul
futurist din Al cin-
cilea element – nu
pe undeva prin
Statele Unite și
nicipeste în Europa,
ci pe continentul asi-
atic, alături de exo-
ticele temple budiste?
Foarte posibil.

asiatic mai populat. O șosea suspendată străbate orașul, deși mașinile, în majoritate japoneze, conviețuiesc cu vechile *tuk-tuk-uri* – motocicletele-taxiuri. Locuitorii Orașului Îngerilor au început să se grăbească, de la războiul din Vietnam încoace. Atunci, Statul Major al SUA a desemnat Bangkok-ul centru de recreație al militarilor americani. Aceștia s-au dus direct la un bordel aflat pe strada Pat Phong și și-au cheltuit acolo mare parte din simbrile. Peste noapte s-au ridicat astfel de localuri, pe locul devenit acum cea mai vestită stradă din Bangkok. În jurul ei s-au ivit alte străzi – Tanya Road, Silom Road –, care formează astăzi centrul fierbinte al Bangkok-ului, unde se găsesc deopotrivă femei pentru bărbați, femei pentru femei, bărbați pentru femei, bărbați pentru bărbați și *katoey*, faimoșii travești, adulți sau minori. O zonă cu nightcluburi unde se pot vedea show-uri mai hard decât în orice alt colț al lumii. Este

centrul ultralucrativului turism sexual, dar și al comerțului stradal. Bangkok-ul s-a bucurat, de pe la mijlocul anilor '70, de o infuzie masivă de capital japonez. S-au ridicat clădirile ultramoderne din Shukumvit și Orașul Îngerilor și-a început bătălia cu verticala. În 1978 s-a ridicat *Royal Orchid Sheraton*, de 101 metri. În 1997, a venit rândul clădirii care, cu cele cinci turnuri ale sale, este cea mai înaltă din regat: *Baiyoke II* – 304 metri. Bangkok-ul este o metropolă în plin avânt.

Până în 1842, Shanghai-ul era un mic sat de pescari. Atunci s-a încheiat războiul opium-ului și China a fost nevoită să cedeze Imperiului Britanic câteva puncte strategice, Hong Kong-ul și Shanghai-ul fiind două dintre ele. La foarte scurt timp, vechiul sat, cu o poziție avantajată de faptul că se află în apropiere de delta fluviului Yangtze, a devenit un oraș cosmopolit. Britanicii, francezii și americanii au concesionat, fiecare în parte, zone autonome ale orașului, absolut independente de legea chineză. Populația a crescut vertiginos. Înainte de 1900 și imediat după, Shanghai-ul și-a câștigat reputația de a fi unul dintre cele mai sofisticate și cultivate orașe de pe glob. Străinii bogați, *taipan*, duceau o viață luxoasă și decadentă, cheltuindu-și banii în cazinouri, cabarete și bordeluri, în timp ce chinezii erau din ce în ce mai săraci. La Beijing, dinastia Qing a fost alungată de la tron și Partidul Naționalist Chinez a declarat republica, în frunte cu președintele Sun Yat-sen. Ultimul împărat chinez, Pu Yi, s-a refugiat la Shanghai. Marxismul a devenit în scurt timp o ideologie populară printre intelectualii chinezi și, în 1921, la Shanghai, s-a format Partidul Comunist Chinez, printre ai cărui membri se număra tânărul Mao Zedong. Partidul Comunist Chinez și Partidul Naționalist au încheiat o alianță în scopul readucerii tuturor teritoriilor sub suveranitate chineză. Dar Shanghai-ul avea de înfruntat un nou destin: ocupația japoneză din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. După război, orașul a redevenit teritoriu chinez. În 1949 s-a proclamat Republica Populară Chineză, cu Partidul Comunist și Mao Zedong în frunte. A urmat o perioadă gri în istoria fostului oraș cosmopolit. Dar după moartea lui Mao, în 1979, Deng Xiaoping a venit la putere și a pus bazele unei noi strategii de dezvoltare a țării: economie capitalistă și ideologie comunistă. China a început să se dezvolte rapid, iar în 1990, Shanghai-ul devenea capitala comercială a țării. Astăzi, metropola își recapătă tot mai mult din vechea sa glorie. Centrul orașului este relativ mic. Puxi (partea de vest, orașul vechi) și Pudong (partea de est, orașul

nou) sunt despărțite de râul Huangpu. Bund-ul din Puxi, cu clădirile sale europene în stil art deco și neoclasice, construite la începutul secolului XX, este dovada clară a trecutului colonial al cetății. Pudong-ul oferă privirilor zgârie-norii săi maiestruși: *Turnul Oriental Pearl TV*, *Turnul Băncii Chinei*, dar mai ales *Turnul Jin Mao*, cea mai înaltă clădire a orașului, ridicată în 1998 și având impresionanta înălțime de 420,5 metri. Construcția Shanghai-ului modern continuă în ritm rapid. Vechiul sat de pescari este acum una dintre cele mai moderne și cea mai populată metropolă asiatică.

Hong Kong-ul are „numai” 7 milioane de locuitori, puțini pentru standardele asiatice, dar orașul impresionează prin caracterul său cosmopolit, urmare a recent încheiatei sale istorii coloniale, și prin faptul că are cea mai mare densitate de construcții din lume, cu o medie de 50–60 de etaje. Au rămas aici numai câteva vestigii ale trecutului, dintre care cel mai important este *Hotelul Peninsular*, unul dintre cele mai maiestruase hoteluri din Asia. Cât despre arhitectura modernă a orașului, aceasta a fost realizată în așa fel încât să satisfacă principiile *feng shui*. De exemplu, ușa de la intrare a *Hotelului Oriental Mandarin* este oblică, pentru a ține departe spiritele malefice, având în vedere că acestea se deplasează în linii drepte. Colțurile *Clădirii Entertainment-ului* sunt teșite, pentru a împiedica aceleași spirite malefice să pornească de acolo către vreuna dintre clădirile de birouri învecinate. Cât despre ascensiunea miraculoasă spre cer, cele mai înalte clădiri sunt *Turnul Băncii Chinei*, cu 70 de etaje, *Central Plaza*, cu 78 de etaje, și *Centrul Financiar Internațional*, cu 88 de etaje, ultimul, construit în 2003, atingând 400 de metri înălțime.

Capitala Taiwan-ului, Taipei, nu este întocmai o metropolă. Ca și Bucureștiul, are numai vreo 3 milioane de locuitori. În ceea ce privește construcțiile, însă, modernitatea caracterizează întreg orașul. Mai ales că, de curând, în februarie 2004, s-a doborât aici un nou record: *Taipei 101* a devenit cea mai înaltă clădire din lume, cu cei 509 metri și cele 101 etaje ale sale. Este prima clădire de asemenea dimensiuni construită într-o extrem de activă zonă seismică. Arhitecții care au proiectat-o sunt de la firma *C.Y. Lee & Partners*, iar *Taipei 101* este inspirată din arhitectura tradițională chineză, fiind bazată pe numerele norocoase chineze și pe *feng shui*. Pe terasa ei ești chiar *on top of the world*.

text: Claudia Golea

Acum
primești
bani
în plus!

Știm întotdeauna ce-ți dorești.
Creditul de nevoi personale.

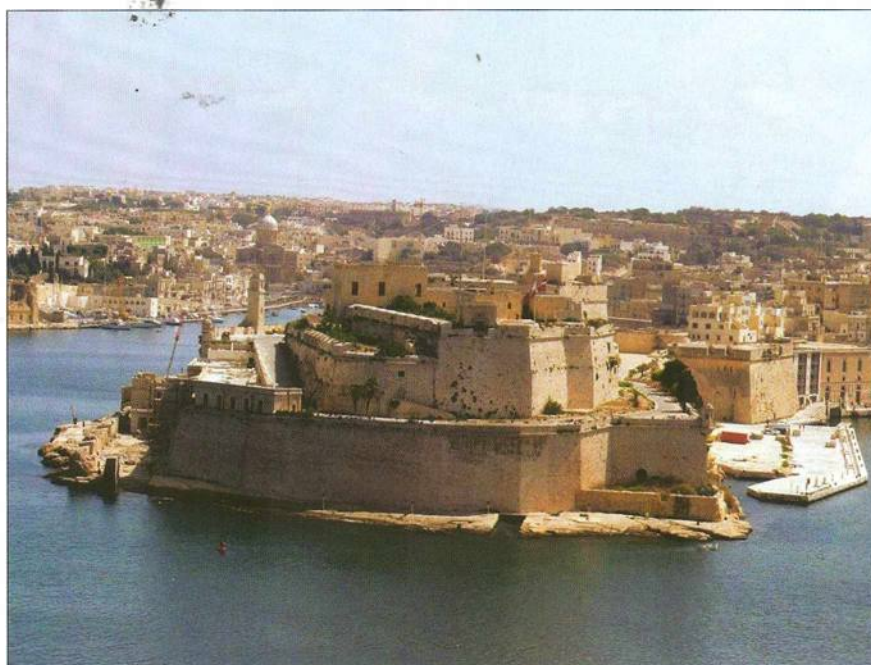
BCR
Gândim la fel.

Cu numai 299 RON* lunar acum poți lua un credit de nevoi personale în valoare de 19.000 RON față de 17.900 RON, cât puteai primi până în prezent. Ofertă valabilă în perioada 12 noiembrie - 31 decembrie 2007.

* pentru un credit de 19.460 RON (comision de acordare inclus), pe 10 ani, cu dobândă fixă în primele 3 luni; DAE = 19,67%

CARAVAGGIO ȘI MALTA

„Asta este o poveste veche. Pe care unii încă o mai cred. Se spune că tabloul (e vorba despre *Nașterea Mântuitorului*, n.a.) a fost distrus sau pierdut în timpul unui cutremur lângă Napoli. A mai fost văzut de cel puțin două ori de atunci. Și există nenumărate mărturii referitoare la existența lui și la rolurile pe care le-a jucat de-a lungul timpului. Se spune că a ajuns chiar la Johannesburg ca garanție pentru un transport de diamante”. Gaj sau nu, oricum, povestea e fascinantă. Iar eu, unul, sunt mare amator de povești. Căci din povești se încropesc cărțile. Numai chestiile astea îmi umblau prin cap atunci când, de la Piața Romană, am apucat-o pe strada din spatele cinematografului *Patria*, să-mi cumpăr bilet pentru Malta. Unde începe aventura.

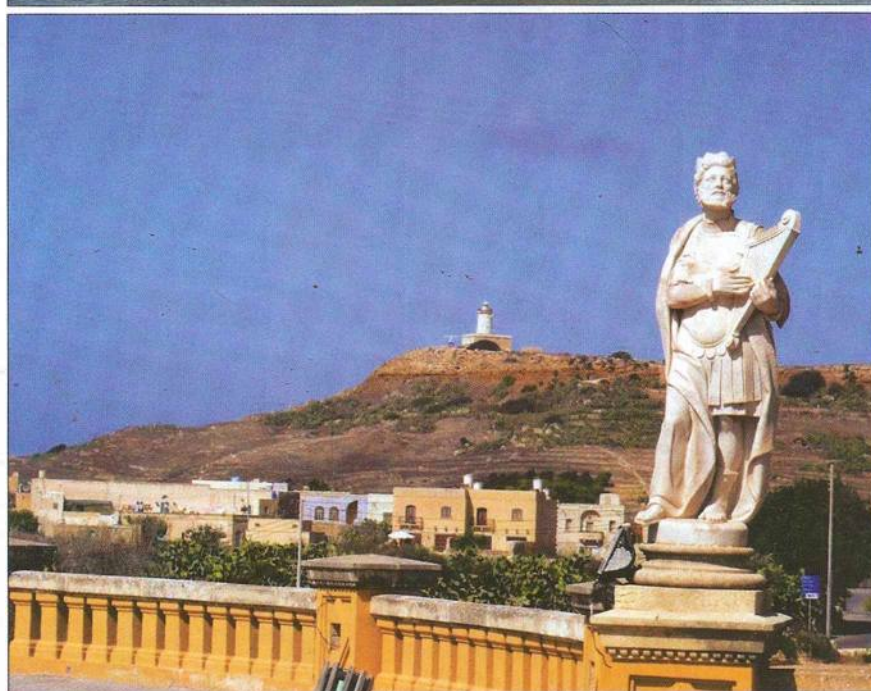

Portul
Caravaggio

Oglinda
lui Narcis

Frumusețea are
epicentrul
în La Valletta

Eurovision,
Caravaggio
& Malta

Caravaggio este unul dintre cei mai mari pictori ai lumii. Ai tuturor timpurilor. Cel puțin după gustul meu. Și cheia înțelegerii operei sale este chiar Malta. Nu poți înțelege Caravaggio fără viața lui. Iar viața lui trece inevitabil prin Malta. Am ajuns în Malta anul trecut, vara trecută, fără să știu că va fi o destinație de-a dreptul incredibilă. Era mai puțin cald decât mă așteptam, dar de prăjit puteai să te prăjești la soare, dacă numai pentru asta veniseși. Plajele sunt și de nisip, și de piatră, dar de o umbreluță ai musai nevoie: așa, ca să te simți sic. Spuneam că Malta este o destinație *incredibilă* deoarece pe un spațiu atât de mic se întâmplă atât de multe lucruri. Malta e pur și simplu încărcată de istorie ca un revolver ghiftuit, până la refuz, cu gloanțe. Am întâlnit acolo, de altfel, și una dintre cele mai extraordinare colecții de imagini de care am avut parte. (Vă spun eu, aveți nevoie de trei aparate de fotografiat, nu unul. Pe cele de filmat nu le mai pun la socoteală.) Totuși, recunosc, cele mai fascinante sunt, de departe, pozele din porturi. De altfel, una dintre croaziere (*Harbour Cruise*) este oferită, ca un dar, de către însuși patronul agenției cu care am călătorit acolo, Mark Faruggia Neville. Ca să nu credeți că e reclamă gratuită pentru Malta, am să vă spun, doar, că găsiți orice amănunt de *travel story* pe site-ul MALTA TRAVEL (www.malta.ro), singurul tur-operator care „face” direct, împreună cu linia aeriană aferentă, *Air Malta*, această destinație din România. În rest, îmi pare rău pentru dumneavoastră, dar nu am să îmi bat prea mult capul cu chestia asta. Site-ul spune tot ce trebuie să știți despre Malta: detalii de călătorie, rețete, costuri (eu pot să spun doar că sunt speze convenabile, în jur de două sau trei-patru sute de euro, deci ceva să nu-ți sece punga). Detest să pun acolo, pigulite, multe date pe care, oricum, le veți găsi în ghidurile

fascinează. V-am deschis deja curiozitatea?

Un băiat, poate foarte tânăr. Cu trăsături efeminate. De care s-ar îndrăgosti și un homosexual. Sau, poate, un metrosexual. Băiatul (bărbătușul?) este frumos, fără îndoielă. Și este roșcat. Este pieptănat cu o cărare pe o parte. Mai precis, pe stânga. Are părul lung. Fața contemplativă. Este îndrăgostit de sine până la refuz. Se uită într-o oglindă care, de fapt, este râul. Sau lacul. Apa toată seamănă cu o podea cu luciul de oglindă. El este îmbrăcat cu o cămașă albă, cu mâneci bufante, peste care poartă o jiletcă în culori de un verde stins, cu model: un soi de flori. Are mâinile sprijinite pe mal. Este, de altfel, și pe coperta unei recent apărute

ca majoritatea poliștilor din lumea artelor frumoase, am fost convins că tabloul este distrus. Dar, ca orice admirator al artei lui Caravaggio, am sperat ca acest lucru să nu fie adevărat”.

Am intrat în Palatul Marilor Maestri din La Valletta cu gândul că voi vedea unul dintre tablourile imense, impozante ale lui Caravaggio. Ea, pânza, se odihnește, într-adevăr, pe un perete – și este copleșitoare. De altfel, atât Palatul cât și pânza însăși sunt printre cele mai copleșitoare lucruri pe care le-am văzut vreodată. De altfel, Malta are aspectul unui muzeu medieval în aer liberal, printre puținele, din Europa, beneficiind de fortificații militare foarte solide. Și totuși, de departe, zidurile au culoarea mării. Impozantă este și intrarea în oraș: am intrat trecând direct pe sub arcadele unei porți monumentale.

Malta are un steag care poate părea ciudat, dar e întemeiat istoric: în două culori, roșu și alb, cu cinci turnuri melifere (creneluri) deasupra scutului (*schield*) împresurat de „laurii” locali. După ce s-au apărut, cu succes, de asedii asidue, îndârjite, timp de secole, maltezii n-au uitat. De pe steme nu lipsește, bineînțeles, crucea, încondeiată cu roșu. Steagul și stema seamănă între ele, iar deviza este *VIRTUTE ET CONSTANTIA*. Ca o curiozitate, merită menționat că ORDINUL „CAVALERILOR DE MALTA” a fost alungat din Malta de către însuși imperatorul Napoleon Buonaparte, după ce a stăruit, în Malta, aproape trei veacuri. El s-a „exilat” în Roma, pe strada Condotti. Acolo a întemeiat cel mai mic stat din lume. Un stat liliputan care se numește chiar STĂREȚIA DIN MALTA.

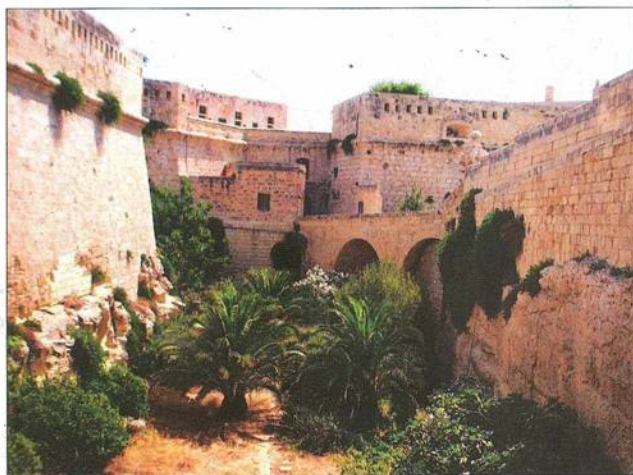
Ca să încep cu o anecdotă, ar trebui să spun că, anul acesta, Malta s-a prezentat la concursul *EUROVISION* cu... Caravaggio. Așa se numea bucata. E drept că și Michelangelo Merisi da Caravaggio era un tip dintr-o bucată. Se aținea repede la scandaluri, fire violentă, motiv pentru care a și trebuit să părăsească Roma (din cauza unei crime) pentru Neapole și, apoi, insulele malteze. O dată sosit în Malta, solicită ospitalitate Cavalerilor Sf. Ioan, pictând portrete succesive ale Marelui Maestru al Ordinului. Care, la acea vreme, era Alf de Wignacourt. Malta echivalează cu o perioadă artistică plină de rod pentru Caravaggio. El este înălțat, în 1608, la titlul de Cavaler de Malta. Meteahna sa violentă îl mână la o cafteală cu un nobil. Nu mai apucă să vadă Roma pentru că moare, de boală, la doar treizeci și nouă de ani.

Text: Mihail Gălățanu

Ați privit, vreodată, un Caravaggio drept în ochi? E vorba, desigur, de tablou. Și mă gândesc la celebra parafrază care a pus Caravaggio în locul râului. E bine, mie mi s-a întâmplat exact chestia asta. Și nu oricând, ci când am fost în Malta. Dacă nu aș fi ajuns în Malta, nu aș fi reușit să o fac. Caravaggio fără Malta e ca sarea fără piper, sau, mai bine, ca bucatele fără sare.

de călătorie. Pe mine mă interesează doar povestea lui Caravaggio, împletită, firește, așa cum se și cuvine, cu a Maltei. Pentru că el, Marele Pictor, Caravaggio, a fost în Malta. A stat câțiva ani acolo. A fost întemnițat. L-a jignit pe Marele Maestru (dar despre Marii Maestri, ei bine, asta urmează să „curgă” într-un alt serial, aveți doar puțină răbdare, *maybe next issue, who knows?*). A fost, până la urmă, eliberat, mai de milă, mai de silă, cu condiția să părăsească Malta. Ceea ce a și făcut. A murit, apoi, în Italia. Foarte tânăr. Dar despre toate acestea, pe rând. Deși și eu aș vrea să povestesc pe nerăsuflă, pentru că e un subiect care mă

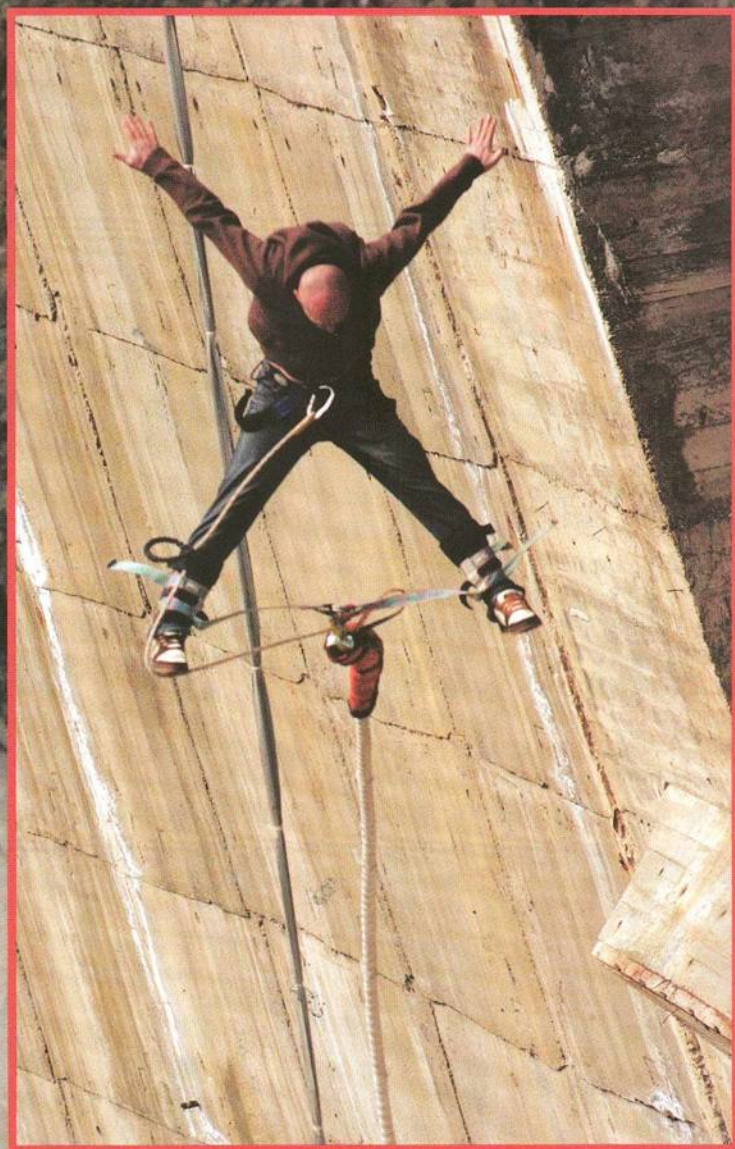
cărți de la *Nemira*. (Cartea se numește chiar *Obsesia Caravaggio*.) Iar tabloul – nu cred că era greu să ghiciți – este semnat Caravaggio. Vorbim, de fapt, de un detaliu din opera numită *Narcis*: acesta e numele pânzei. Se vede, în unde, reflectarea mâinilor. Și genunchiul, care e dezgolit. Cut. O altă poveste. Un tablou este subtilizat. Pur și simplu amputat din fereastra magică a ramei care îl poartă. Ciopârțit, scrâș-scrâș, cu cuțitul. Cășăpit. Cu brișca. Furăciunea se operează din altarul unei capele din orașul sicilian Palermo. Fief al mafiei, desigur. Anul este 1969. Iată ce spune cartea: „Dar Caravaggio – asta este cu totul altceva. Celebrul tablou furat. Tăiat din ramă și sustras din locul său – altarul unei capele din Palermo – în 1969, a fost folosit, în ultimii treizeci de ani, de clanurile implicate în crima organizată ca asigurare valorând câteva milioane de dolari – o garanție pentru orice, de la afaceri cu droguri până la asasinat politice. Sau, cel puțin, așa spune legenda. La fel

A photograph showing a concrete bungee jumping platform extending over a deep, rocky canyon. A person is visible on the platform, and a red rope or cable is seen on the right side. The canyon walls are steep and covered in vegetation.

Salt în gol! Sute de metri de hău sub picioare. O sfidare a gravitației, în corzi. Valuri de adrenalină pe cap de săritor. Cel mai extrem dintre sporturi, se spune. Spectacol, nebunie, curaj. Ce s-o mai lungim, *bungee jumping!* O industrie de miliarde de dolari. „Inventată” de neozeelandezul Alan John Hackett, în 1988. După ce a studiat obiceiurile băștinașilor din arhipelagul Vanuatu (Pacificul de Sud). Și a copiat, nici măcar discret, unul dintre ele: *nagol*, numit și *scurfundarea pe uscat*.

inedit

Un ritual *tradus în* sport extrem

Frații Christian și Sebastian Țîrîrău, români stabiliți în Canada și misionari ai *Societății Pilgrim*, care are ca „obiect de activitate” triburile izolate ale Pământului, tocmai s-au întors dintr-o expediție în arhipelagul Vanuatu. Călătoria, inițiată, desigur, a durat șapte luni și a „acoperit” aproape o treime din suprafața globului. Mai mult, ai noștri, ca brazii, au traversat Pacificul aidoma vechilor exploratori, respectiv pe un vas cu pânze. O barcă, în fapt, lungă de nouă metri. Adică o „jucărie” prin furiile oceanului: furtuni, activitate vulcanică subacvatică, recife de corali gata să zdrobească orice plutește pe apă. Întâlnirea cu băștinașii din Vanuatu, însă, a meritat, cu vârf și îndesat, toate riscurile călătoriei. Oamenii *Ni-Van* se pare că sunt o ultimă mostră din condiția umană primară. În care se întâlneau, frumos, generozitatea, prietenia, ospitalitatea, bucuria de a trăi. Mă rog, toate „amăruntele” pierdute de noi pe drum, pe măsură ce ne-am civilizat. Christian susține că aici a întâlnit chiar oameni în stare pură, cu toate că (sau tocmai pentru că) trăiesc sălbatic și primitiv: „Am creat o relație foarte apro-

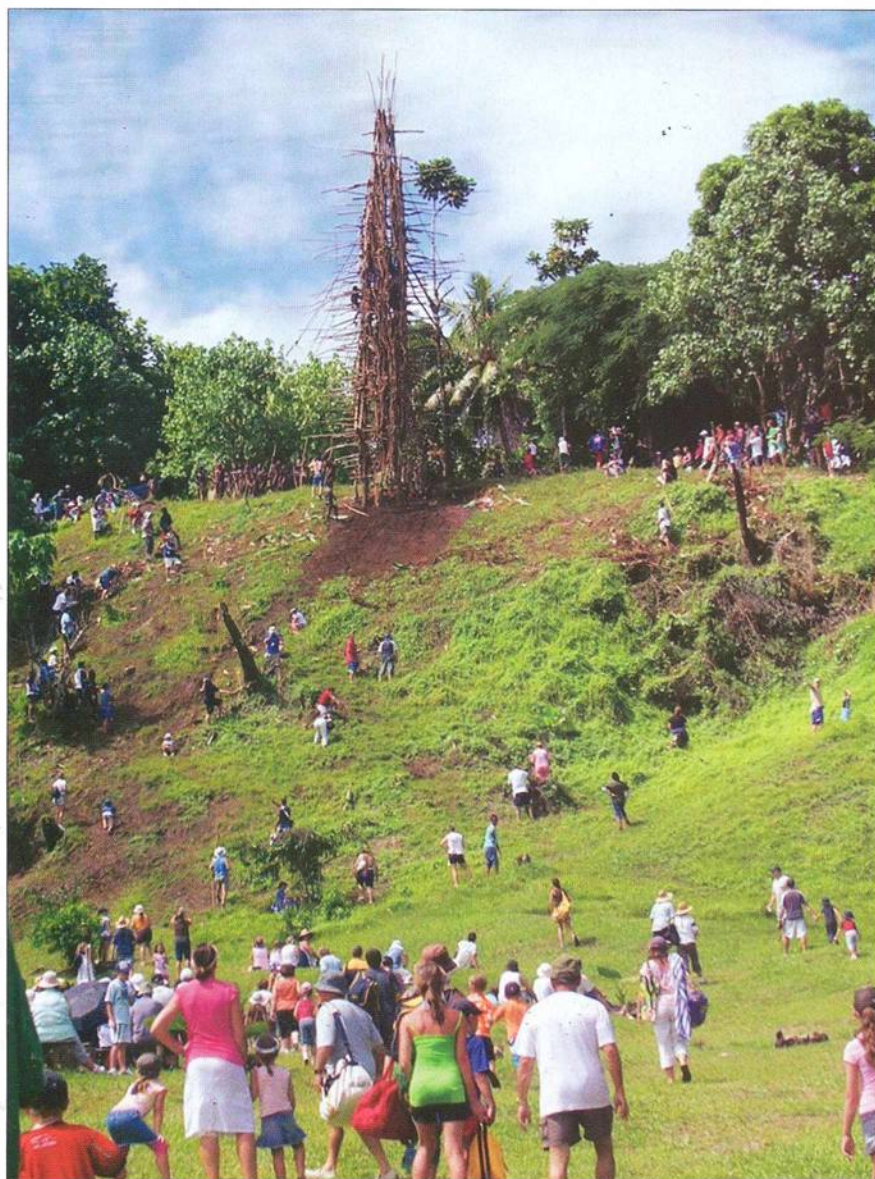
piată cu localnicii, nicăieri nu ne-am simțit atât de acasă. Sunt inteligenți, independenți, curioși, curajoși, mândri de viața lor. Nu cer ajutor, au învățat să se sprijine doar pe ei, pe faptele lor. Trebăluiesc toată ziua, sunt foarte pricepuți la grădinarit, pescuit și diverse lucrări în lemn. Și, evident, joacă fotbal. Am câștigat tot respectul satului cu o... lanternă subacvatică. Văzând acest obiect,

Și-au câștigat respectul cu o... lanternă

ciudad, pentru ei, *Chief* ne-a rugat să i-l împrumutăm, ca să vâneze pești mari, noaptea, la reciful de corali. A fost fascinat de utilitatea lui. Când am mers la cumpărături, în Lenakel, pe partea opusă a insulei, i-am luat o astfel de lanternă, cadou. Cu acest gest i-am cucerit definitiv.”

Nagol, unul dintre cele mai importante ritualuri ale băștinașilor *Ni-Van*, marchează trecerea la maturitate. Băieții tineri, în jur de 20 de ani, trebuie să susțină această probă ca să poată deveni bărbați în toată regula. Paradoxal, legenda spune că obiceiul a pornit de la o probă de curaj feminin. Christian știe povestea direct de la sursă: „O fată tânără, din Pentecost, ne-a povestit că prima dată s-a aruncat în gol o femeie. Era urmărită de soțul ei și, de disperare, și-a legat o liană de picioare și s-a aruncat de pe o stâncă înaltă. Bărbatul a făcut la fel, doar că el s-a zdrobit de stânci și a murit pe loc, în timp ce femeia a rămas în viață. Se spune că de atunci se practică acest ritual. Pentru ca băieții să-și învingă frica și să devină bărbați. Alături de săritură, în sine, și pregătirea ei este un test. Liana și-o alege doar cel care va sări, nimeni altcineva. Asta pentru a-i învăța pe tineri să fie responsabili, să știe că deciziile și alegerile lor sunt o chestiune de viață și de moarte, uneori. Ca să-și găsească liana potrivită, săritorii petrec zile întregi în junglă, în singurătate, meditănd la următoarea etapă din viața lor”.

Ritualul se desfășoară în sezonul ploios, respectiv în lunile mai-iunie. Se construiește un turn din lemn, înalt de 100 de picioare, în jurul căruia se adună tot tribul. Femeile cântă și dansează, bărbații își încurajează fiii, copiii iau aminte. Candidații la maturitate sunt foarte încordați. În mai puțin de o oră, viața lor se va schimba, în oricare dintre cele trei variante: dacă lianele sunt rezistente și de lungime potrivită, vor deveni bărbați; dacă lianele sunt prea scurte, fruntea lor nu va atinge pământul și se vor face de rușine, nu vor trece testul; dacă lianele sunt prea lungi, se zdrobesc de pământ și

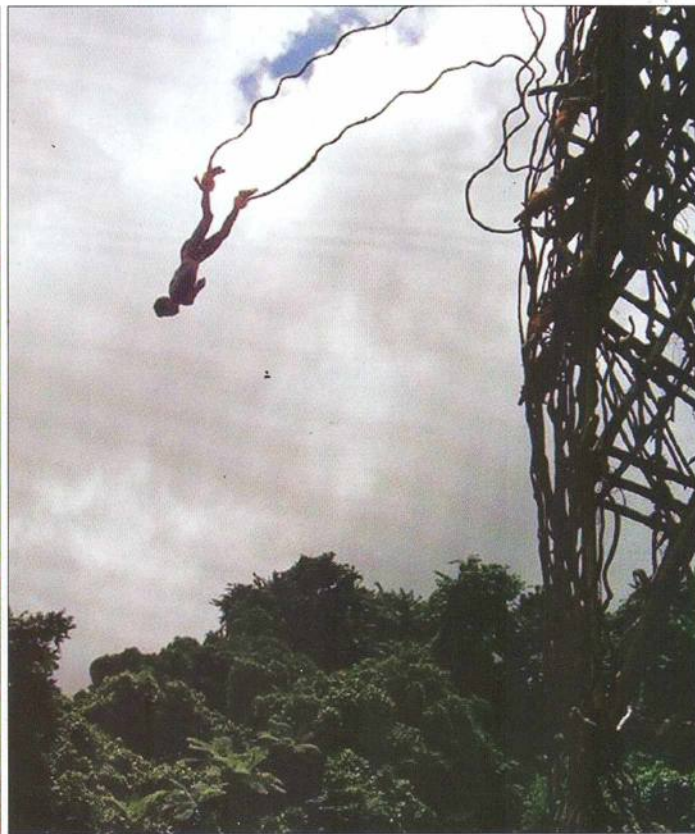
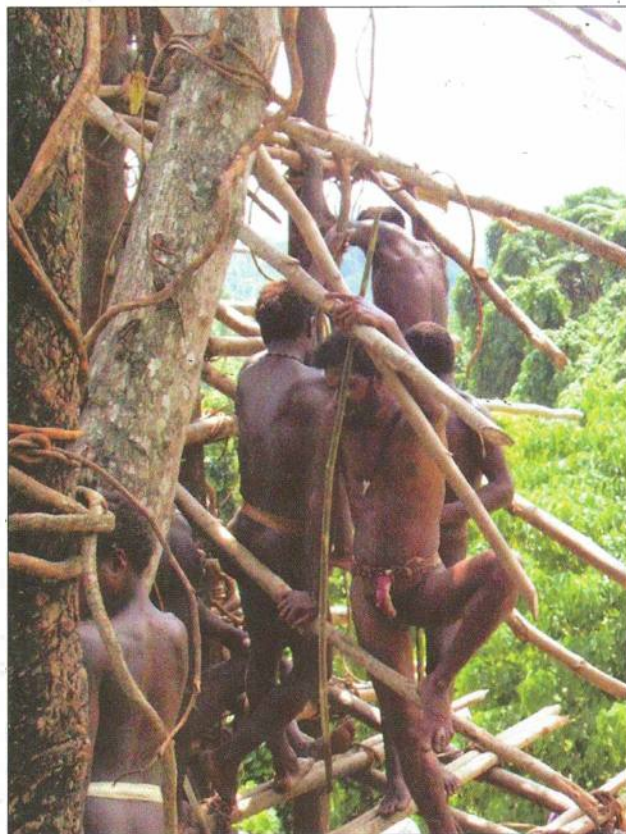
Călătoria la capătul Pământului, în Pacificul de Sud, cu experiențe extreme față de care bungee jumping este mic copil, a fost descrisă de Christian Țîrîrău în volumul *Meridianele tăcerii*. Cartea va fi lansată, în curând, în România și America de Nord.

mor. De cele mai multe ori, ritualul este un spectacol reușit. Tinerii se catără pe turn, leagă două liane de vârf, apoi de gleznele lor. Și se aruncă în gol, acompaniați de strigătele mulțimii. Dacă supraviețuiesc, sunt felicități și bătuți pe umăr, bărbătește. Se întâmplă, însă, și accidente, destul de des. Chiar și atunci când ritualul se desfășoară în prezența unor oaspeți foarte importanți. În 1974, de pildă, Regina Elisabeta, a Marii Britanii, aflată într-o vizită oficială în Vanuatu, a dorit să asiste la Nagol. Unul dintre săritori s-a făcut praf și pulbere, chiar sub ochii Majestății Sale. Cinci ani mai târziu, în 1 aprilie 1979, patru membri ai Clubului de Sporturi Periculoase de la Universitatea Oxford au efectuat prima săritură modernă bungee jumping. Ei au sărit de pe podul Clifton, de la o înălțime de 250 de picioare.

Gestul tinerilor britanici, inspirat de ritualul Nagol, a dat idei și altor amatori de sporturi extreme. De această dată, însă, la nivel de afacere, aducătoare de bani. Și nu puțini, după cum s-a văzut. Nebunia bungee jumping „învârte” miliarde de dolari, anual. În 1988, A.J. Hackett a furat de-a binelea ritualul Ni-Van. L-a înregistrat oficial, ca sport extrem, cu titlu de proprietate. Și a deschis prima instalație de bungee jumping, în Ohakune, Noua Zeelandă. Succesul a venit imediat, au urmat alte continente, alte țări, banii au început să curgă. Dar în nici un caz spre Vanuatu, adevăratul proprietar al mărcii. Perfect legal, de altfel, pentru că băștinașii din arhipelag habar nu aveau ce e aia copyright. Și nici nu le trecuse vreodată prin cap că „oamenii civilizați” ar fi în stare să le

fure un ritual. Și să facă din el un spectacol cu bani. Între timp, însă, deși cam târziu, oficialii din Vanuatu s-au sesizat și au contactat diverse organisme internaționale. În 24 aprilie 2006, de pildă, la a IX-a sesiune a Comitetului Interguvernamental Responsabil cu Proprietatea Intelectuală, desfășurată la Geneva, s-a discutat și despre bungee jumping. Delegația din Vanuatu a susținut că adevărații proprietari nu și-au dat niciodată acordul pentru folosirea ritualului Nagol în scop comercial. Și că ar fi necesară măcar o reparație morală. Ceea ce, desigur, nu s-a întâmplat. Pentru că lumea civilizată funcționează după legi, fără prea multă morală. Pe când băștinașii din Pacific funcționează după morală, fără prea multe legi. Și tot ei se aruncă în gol, ca să se maturizeze! În timp ce noi ne aruncăm, așa, era să zic, de tâmpiți!

Un băștinaș
a murit sărind
pentru Regina
Angliei

Unde-i lege,
nu-i morală

Promotorul *bungee jumping* în România este firma *Jump Danger* (fostă *SC Extremme SRL*), înființată, în 1998, de alpinistul Mihai Mândreanu. Primele sărituri s-au întâmplat în parcul Herăstrău, din București, de la 60 de metri, de pe o macara. A urmat un sezon estival, la Neptun, cu aruncarea în gol pe post de atracție turistică. Se aduna lumea ca la urs, se făceau pariuri, se transmiteau emisiuni tv în direct. Când au văzut că, în sfârșit, macaralele sunt bune la ceva, proprietarii lor au crescut chiria la 2.000 de euro pe zi. Situație în care Mihai Mândreanu și-a luat jucăriile și a plecat. Prin munții patriei, pe coclauri, să inventeze alte modalități de a ne arunca în gol. În timp ce macaralele, răsând în soare, sunt folosite, sistematic și gratuit, de tot felul de sinucigași.

Duminică, 16 martie 2008, ne-am așezat „moț” pe barajul Vidraru. Spre neliniștea jandarmilor și polițiștilor care păzesc acest obiectiv strategic național. Mihai Mândreanu e cunoscut în zonă, are doldora dosarul de aprobări. În schimb, noi, doi ziaști purtători de o agendă și un aparat foto, eram chiar periculoși. Ne-au legitimat, ne-au întors pe toate părțile, ne-au urmărit, din priviri și cu niște câini, cât a fost ziua de lungă. Nu același tratament „preferențial” l-au primit și ceilalți gură-cască aciați prin zonă. Și nici săritorii în gol. De unde am tras concluzia că e mult mai periculos pentru țară să scrii într-o revistă decât să te arunci în cap, de pe Vidraru. Să fie o simplă coincidență faptul că președintele Băsescu tocmai pusese tunurile pe ziaști? Mă rog, să trecem la lucruri mai serioase. În timp ce ne holbam la platformă, să înțelegem ce și cum, iar Mihai își verifica acareturile de sărit, apare un grup de francezi. Unul dintre ei, Alex, are, brusc, o revelație: „Ce faceți voi, aici? A, săriți în cap, ce drăguț! Hai că sar și eu, cât mă costă? OK, 100 de euro, unde e bancomatul? La 40 de kilometri? Incredibil!”. A făcut repede o chetă, de la prietenii lui și, până să ne dumerim, era gata sărit. De-abia după aia a înțeles ce i s-a întâmplat. Era vânat, speriat, tremura pe picioare. Instructorul, în schimb, părea încântat: „E o diferență de mentalitate, pur și simplu. Ai noștri se gândesc, se uită, analizează, întreabă, se pregătesc... Țăsta a sărit întâi și pe urmă a venit să vadă cum e treaba, cât e de sigur, de complicat”.

După această săritură-surpriză, în afara concursului, cum s-ar zice, i-am așteptat pe cei programați. Erau vreo șase, patru din Iași și doi din București. Au întârziat, evident. Și nici nu erau prea hotărâți. Că să mai vedem, să ne mai uităm, poate sare altcineva. Sincer, îi înțeleg. Mie mi se face rău numai când mă uit, dar de cum să mă și arunc în gol! Peisajul este înfiorător: 166 de metri de hău, chiar lângă peretele barajului. Senzația este că, dacă te arunci, te izbești direct în zidul de beton și te faci exact praf și pulbere. Degeaba ți se „recită” că legile fizicii spun altceva, că balansul e în partea cealaltă, că nu s-a întâmplat niciodată vreun accident. În timp ce nehotărâții noștri se plimbă prin zonă, spre a prinde curaj, facem o paranteză de documentare. Să vedem cum a ajuns Mihai Mândreanu să-și pună instalația de *bungee jumping* pe Vidraru. După ce-a terminat-o cu macaralele, în 1999, s-a stabilit la Râșnov. Zonă superbă, primar înțelegător. Cu o investiție de 33 de mii de mărci, a deschis un centru de sporturi extreme de mai mare dragul. Se sare de pe două cabluri suspendate între „colții” Cheilor Râșnoavei, de la o înălțime de 137,5 metri. Până la cabluri se urcă într-o nacelă, preț de o jumătate de oră.

Până să
ne dăm seama,
era gata
prăbușit

Opt mii
de români
au sărit în gol

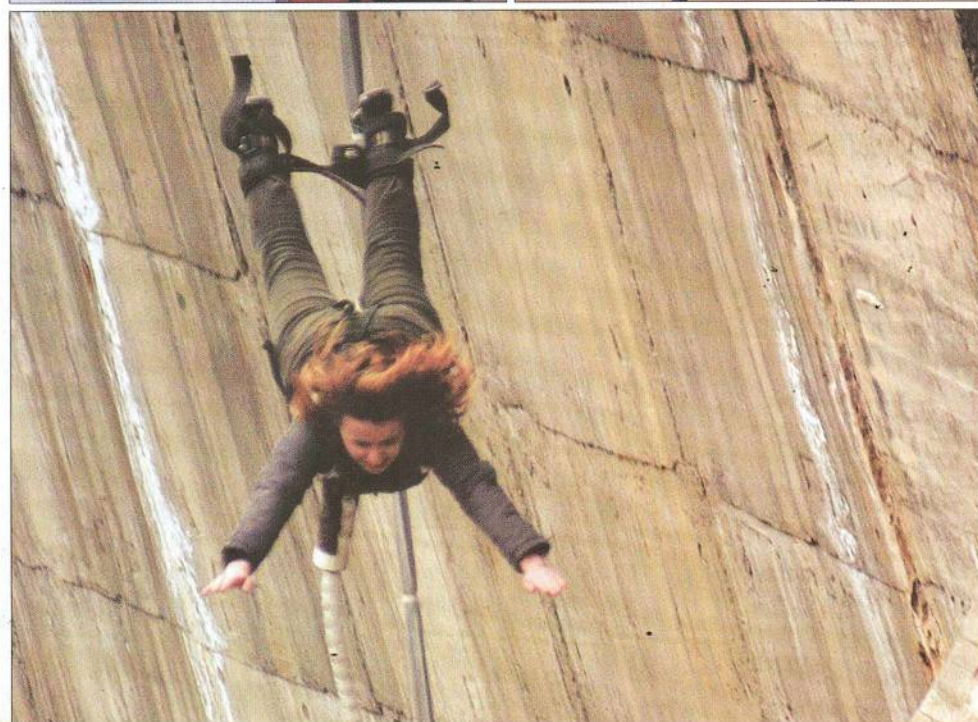
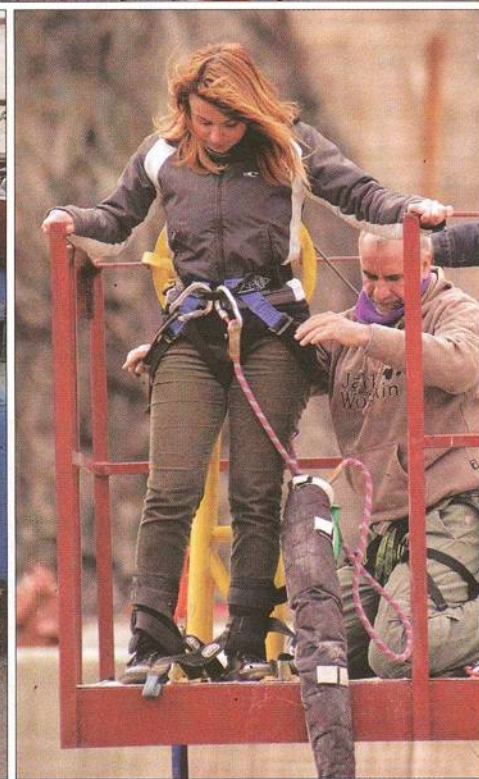
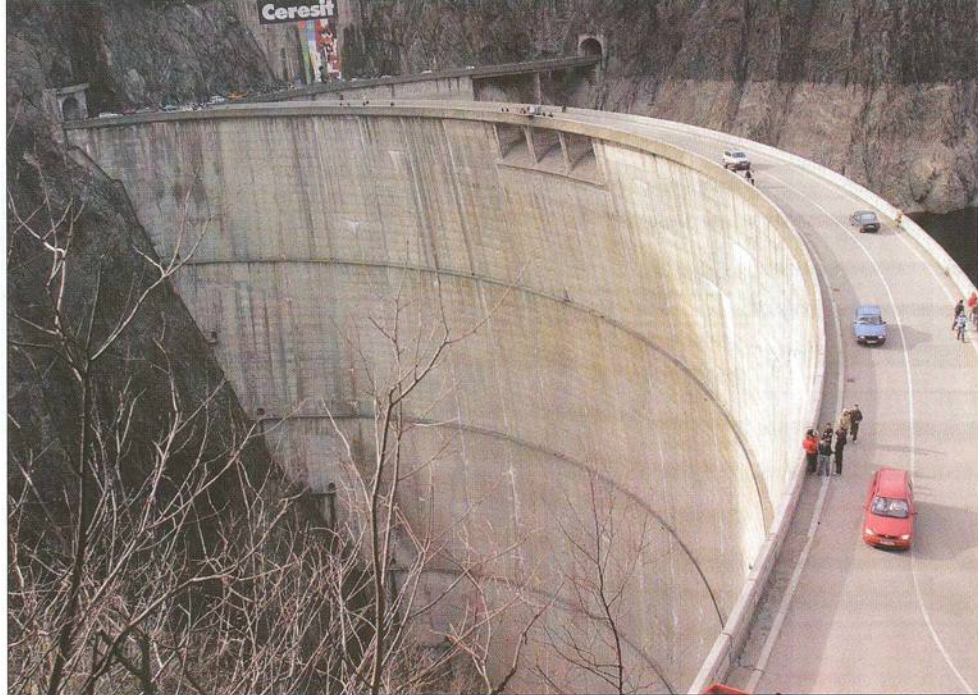
„Iubita mea,
să ne-aruncăm
în cap!”

E o instalație foarte simplă, rudimentară, chiar, dar funcțională și spectaculoasă. Anul trecut, din dorința de-a mări doza de adrenalină, *Jump Danger* a inaugurat instalația de la Vidraru. După zeci de audiențe și sute de aprobări, evident. Și după ce-a mai cheltuit vreo 16 mii de euro. Pe echipamente de cea mai bună calitate, importate din Franța. Dacă merită? Așa, pentru spectacol și statistici, sigur că da! Instalația de la Vidraru este a treia ca înălțime din Europa. Ca afacere, însă, nu-i mare brânză. Ai noștri nu se prea dau în vânt după senzații tari. Doar opt mii de români au testat efectul *bungee jumping*, în zece ani. Noroc cu turiștii străini, că altfel vorbeam, deja, de faliment.

În fine, un ieșean se apropie de locul faptei. Cică, de data asta, e hotărât. Și alb ca varul! Semnează o declarație, pe proprie răspundere, că n-a luat droguri, n-are probleme psihice, fracturi recente și nu este... însărcinat. Urmează colectarea zdrăngănelor: ceas, curea, ochelari, bijuterii. Și echiparea corespunzătoare: un fel de jambiere, de care se leagă cordoanele, și un fel de ham, dintre picioare până la mijloc. Astfel gătită, „victima” urcă pe platformă. De care e asigurată, cu vreo trei legături, până se face recordul la corzile elastice. Omul face fete-fete, mâinile i s-au înnegrit de cât de tare strânge barele. Mihai Măndreanu îi explică: „Sari cu capul în jos și cu mâinile întinse, ca și când te-ai arunca într-un bazin. Ești gata?” Încă nu, ne mai gândim. Și iar ne mai socotim. Instructorul îl avertizează: „Atenție, cu cât stai mai mult aici și te holbezi în jos, cu atât saltul tău se duse dracului!” Dă din cap, că da. I se desface prima legătură, a doua... „Ești gata?” Nimic. „Îți desfac ultima legătură. 3, 2, 1... sari! Și omul se prăvale în gol, ca un bolovan. Cu ochii ieșiți din orbite, cu gesturi de disperat. Corzile se întind până nu mai vedem decât un punct. Presupunem că e viu. Instructorul sare în mașină și coboară, pe serpentine, câțiva kilometri, ca să-l recupereze de la baza barajului. E cam în formă de cozonac moldovenesc, da' zice c-a fost bine. Și e atât de convingător încât prietenii lui își iau tălpășița. Cu promisiunea că se întorc ei, mai târziu. Între timp, sar doi îndrăgostiți, studenți de la ASE, din București. Pe rând, bineînțeles. Printre pupături, mângâieri, îmbrățișări fierbinți. Un fel de „iubita mea, să ne-aruncăm în cap!” După părerea instructorului, Alexandra a fost cea mai tare pe ziua de azi. S-a aruncat din prima, corect, fără disperări și tremurat că varga. Ca și ceilalți săritori, însă, nu ne poate spune mare lucru despre cum a fost în aer: „În două-trei secunde, cât durează treaba, nu ai timp să simți altceva decât frica!”

text: **Liliana Petruș**

foto: **Octavian Tibăr** și **arhivă**

Absolventă a *Facultății de Arte Muzicale* din San Miguel de Tucuma, orașul ei natal, Analia Selis nu știa că un român, Răzvan Suma, o așteaptă în America, la Boston, și de acolo o va duce tocmai în sud-estul Europei. Dar tot ceea ce nu bănuiești că ți se poate întâmpla, se întâmplă. Ea a primit o bursă la *Longy School of Music* din Boston, Răzvan la fel, a urmat *Falling in love in America*, căsătoria celor doi în 2003 și câștigarea *Cerbului de Aur* în 2004 plus mutarea Analiei definitivă în România. Și mai mult, a devenit apreciată și cunoscută în întreaga Românie cucerind publicul prin muzica și farmecul său aparte. Inițial, Analia a lucrat cu casa de discuri *Media Pro Music*, iar de ceva timp drăguța argentiniancă a devenit noua vedetă a celor de la *CAT Music*.

Analia Selis

„Nu există frustrare mai mare decât să nu încerci”

▼ **Ce ne poți spune despre albumul *Sueños (Vise)*, albumul anului acesta? Dar despre single-ul *A la ronda, ronda*?**

– *Sueños-Vise* este un album plăcut, cu melodii pentru mai multe gusturi, un album pe care eu și ceilalți artiști care au înregistrat alături de mine am lăsat multe vise. *A la ronda, ronda*, prima melodie prin care va fi promovat acest album, este o continuare a melodiei *Yo no soy de aquí*. Are aceeași atmosferă caldă, aceeași voce neschimbată, aceeași Analia care a apărut prima dată la *Cerbul de Aur* în 2004.

– **Ce ne poți spune despre trupa cu care colaborezi? Cum i-ai unit pe cei cinci băieți într-o formație: Gilberto Ortega, Costin Bodea, Ionuț Șerban, Gabi Broșteanu, Tudor Parghel?**

– Este formația cu care vreau să cânt și de acum încolo, am lucrat cu mai mulți muzicieni și am ținut la toți, dar este foarte greu să găsești oameni corecți și care știu și pot să aprecieze ce le ofer fără să te judece. Cei cinci sunt excelenți muzicieni și, pe deasupra, oameni cu suflet bun. Gilberto este din Cuba, eu l-am adus aici să cânte cu noi și să fie aproape de Biu (fosta cântăreață a formației *Mandinga*), care îmi este prietenă apropiată. Costin este mai mult decât un muzician extraordinar cu care mă sfătuiesc și lucrez la aranjamente, este cel mai bun prieten de al meu din România. Odată cu trecerea timpului ne-am demonstrat unul altuia că ne putem baza pe prietenia aceasta. Ionuț a fost un miracol, aveam mare nevoie de un basist bun, pentru că îmi plecase basistul și aveam multe concerte importante, a fost recomandat de Luiza Zan (de

Albumele Analiei Selis – *Aquí, hoy, aquí, Mañana, Ultimele noutăți* și cu adevărat ultima noutate în materie de discografie: *Sueños (Vise)*. Patru – care sunt fie creații proprii ale Analiei, fie adaptări tradiționale în ritmuri de rumba și bolero.

la *Slang*) și nu mi-am imaginat că plecarea fostului basist se va dovedi într-un final un lucru bun! Cu Tudor am avut multe surprize plăcute, toți îmi spuneau că va fi greu de colaborat cu el pentru că el cântă jazz și avea multe proiecte afară din

țară, dar mi-a demonstrat că mă pot baza pe el și că apreciază muzica și spațiul nostru (până la urmă e al nostru, al tuturor, nu doar al meu!). Gabi este ultimul venit în formație, nu pot să spun prea multe despre el ca persoană, însă ceea ce pot afirma cu siguranță e că este un muzician foarte bun, care m-a liniștit încă de la prima repetiție. Mulțumesc că m-ai întrebat despre ei, ești prima care o face și mă bucur că ai făcut-o deoarece ei sunt foarte importanți pentru mine și pentru întregul proiect.

– **Ce te inspiră, fiindcă am înțeles că multe dintre melodiile tale sunt compoziții proprii?**

– Mă inspiră multe: țara mea, prietenii, depărtarea, Răzvan, dar mai ales mă inspiră situații. Dacă mi se întâmplă ceva, sau văd o întâmplare interesantă și am un moment de inspirație, atunci îmi iau telefonul și înregistrez toate sentimentele care mă încearcă atunci. După aceea, când ajung acasă, în liniște, pot să fiu obiectivă și să citesc sau ascult ce am înregistrat. De cele mai multe ori așa se naște o melodie nouă.

– **Mereu zâmbești și pari fericită. Ce te face să fii mereu fericită?**

– Într-adevăr, eu sunt fericită, viața mea așa cum este mă face să fiu fericită! Pe lângă asta, sunt mii de lucruri mărunte, care nu au nici o legătură cu banii, care îmi fac viața mai frumoasă zi de zi.

– **Ce turnee vei avea și unde? Care ar fi proiectele tale de colaborare, poate cu artiști din afara țării?**

– Acum pregătim lansarea oficială în București și un turneu de promovare a albumului în țară. Ne dorim să ajungem în cât mai multe

locuri posibile cu albumul și să ne întâlnim cu oamenii din țară față în față. Pe album am o singură colaborare, care poate părea ciudată, pentru că este alt stil de muzică, dar am mare încredere în colaborarea respectivă cu Tom Boxer, da! Am făcut un remix, nu neapărat pentru că vreau să fie mai comercial (cum privesc mulți genul „remix“), ci pentru că îl apreciez pe Tom și îmi place ceea ce face.

– **De ce ai părăsit Media Pro Music pentru CAT Music?**

– Nu am părăsit Media Pro Music pentru CAT Music, am părăsit Media Pro Music pentru că intuiția mea (pe care o urmez mereu) îmi spunea că am nevoie de o schimbare și am venit la CAT Music, unde mă simt bine. Sper să creștem împreună și să nu-i dezamăgesc.

– **Care sunt proiectele tale pentru 2008, și mă refer aici la proiecte personale și nu profesionale?**

– Împreună cu Răzvan am început să ne gândim la câteva investiții, sperăm anul acesta să reușim să ne stabilim într-o casă unde să putem să oferim viitorilor noștri copii cele mai bune condiții! Pe lângă aceasta, sper ca în 2008 familia mea din Argentina (adică mama, sora și nepoțica mea) să se stabilească în Madrid, unde mai am o soră, pentru că așa vom fi mai aproape unii de ceilalți. Ne mai dorim o călătorie în Statele Unite ale Americii, să vizităm locul unde eu și Răzvan ne-am întâlnit... Astea toate vor fi făcute în funcție de timpul pe care îl vom avea la dispoziție.

– **Te-ai integrat perfect în peisajul muzicii românești, care e cheia succesului tău aici? Există o rețetă Analia Selis în acest sens?**

– Nu am făcut nimic anume, nu am adoptat o poziție sau mi-am propus un plan de bătaie, am cântat de la început aici și am avut mare încrede-

re că pot să realizez ceva. E drept că am avut noroc la început (Media Pro Music avea nevoie de un artist latino)! Dar acum forța de muncă și obiectivitatea mă fac să îmi dau seama că nu trebuie să mă schimb doar pentru că apar la TV! Secretul este că sunt așa cum am fost tot timpul.

– **Care sunt artiștii români (muzică, film) pe care îi îndrăgești, dar dintre cei străini (muzică, film)?**

– Grigore Leșe, Gheorghe Zamfir, Tudor Chirilă, Dan Bittman, actorul ăsta... cum îl cheamă... Răzvan Vasilescu? Îl apreciez pe Ștefan Bănică, sunt mai mulți actori, dar nu îmi amintesc numele... De afară: Alejandro Sanz (sunt fanul numărul unu), Chambao, Diego Torres, Mercedes Sosa, Sara Tavares, Djavan, Bebe, Julieta Venegas, Penelope Cruz, Al Pacino, Robert de Niro, George Clooney și mulți alții...

– **Enumeră cinci motive pentru care publicul trebuie să asculte Analia Selis!**

Lecția pe care am învățat-o de la viață e că nu există frustrare mai mare decât să nu încerci. Am mai învățat ceva de la mama mea: dacă punem iubire în ceea ce facem, nu are cum să nu iasă ceva bun!

– Pentru că fac muzică special pentru ei, pentru că mă adresez lor, pentru că melodiile sunt frumoase, pentru că am ceva de spus în texte, pentru că doresc să fiu acolo când ei au nevoie de muzica mea.

– **În afara muzicii, cu ce altceva te mai ocupi? Care sunt hobby-urile tale?**

– Alerg, ador să alerg, fac Power Plate acasă (este un aparat pentru exerciții fizice prin vibrații), ascult multă muzică, citesc când am timp, mai citesc și în engleză, să nu uit limba... Îmi place să dansez, să ies cu soțul meu la cinema, la un restaurant bun, la dans, să vină prietenii mei în vizită și să gătesc pentru ei, nu am hobby-uri, dar îmi plac multe lucruri în viață. Cred că viața este frumoasă și trebuie să profităm de ea.

– **În viață suntem obligați uneori să spunem da, alteori nu. Când spune Analia Selis da, și când nu?**

– Depinde de ce te referi, după cum am mai

spus prefer să mă ghidez după intuiție în cele mai multe cazuri. Până acum, m-a condus numai în direcții bune.

– **Am înțeles că în viață ai experimentat mai multe meserii, afară de muzică, care au fost acestea și în ce circumstanțe?**

– Pe vremea când eram studentă la Boston, a trebuit să lucrez ca să pot să îmi termin facultatea; am lucrat la bibliotecă, la secretariat, la concerte ca plasatoare, în spatele scenei aranjând decoruri în culise și pe scenă pentru muzicieni, la petrecerile din campus (de la organizare până la spălat vasele). Pe lângă asta am făcut baby-sitting, am îngrijit mulți copii americani; o perioadă am locuit la o familie de americani unde îngrijeam copii și făceam curățenie în schimb cazării și diurnei. Pe lângă asta, când am ajuns în România am practicat prima meserie de „profesoară de muzică“ la o grădiniță în Cartierul Francez.

– **Ce te irită cel mai mult în România, ce te face să iubești țara de adopție?**

– Același lucru mă irita și mă face să o iubesc, e ciudat... „sinceritatea oamenilor“. Sinceritate cu care un om frustrat urlă la mine pe stradă și se supără fără motiv, dar apreciez faptul că sunt sinceri! Sunt mii de lucruri care mă fac să iubesc România, și altele care nu îmi plac. Dar ceea ce este important este că aici mă simt bine pentru că am prieteni și îl am pe Răzvan, și aici pot să îmi construiesc o carieră muzicală.

– **Mai ții acel jurnal în care notezi sentimente și gânduri, despre care mi-ai povestit într-o altă întâlnire, acum doi ani în urmă?**

– Da (zâmbește fin – n.r.), mai scriu mult, păstrez toate jurnalele, acum am unul nou unde îmi scriu gândurile și sentimentele, e interesant că uneori poți să notezi pe o hârtie multe gânduri, iar mai târziu, când le recitești, nu îți vine să crezi că sunt ale tale!

– **Care este mesajul tău pe care dorești să-l transmiți fanilor?**

– Multe mesaje, nu numai de iubire (cum s-a scris de multe ori), eu scriu tex-

tele gândindu-mă la diferite situații din viață. În general, încerc să spun lucrurile într-un mod plăcut și ușor de înțeles. Dar ceea ce cred că e important este faptul că îmi doresc să-i ajut pe oameni atunci când au nevoie de muzica mea.

– **Când te enervezi, cum reacționezi?**

– Spun ce am de spus direct, fără menajamente.

– **Când privești la trecut ai regrete? Privind, de asemenea, în urmă, pentru ce te felițiți?**

– Nu am regrete. Mă feliț pentru faptul că nu mi-a fost frică să vin aici și mă bucur pentru forța de muncă pe care o am.

– **Aș dori să ne dai o definiție a iubirii așa cum o vezi tu!**

– Iubirea este rețeta fericirii.

text Alice-Claudia Gherman

foto arhiva CAT Music

Festivalul ouălor încondeiate

În comuna suceveană Ciocănești s-a permanentizat obiceiul ca la începutul fiecărei primăveri, timp de trei zile, înaintea lăsatului de sec ce precede începutul Postului Paștilor, să se desfășoare Festivalul Național al Ouălor Încondeiate. Este un prilej unic pentru artiștii de pe întreg teritoriul țării – și printre compatrioții noștri există sute de pasionați ai acestei seculare îndeletniciri! – să se adune laolaltă pentru a participa la concursul închistririi (decorării) celui mai frumos ou din România. Revista *Flacăra* nu putea lipsi de la o astfel de manifestare, așa că vă invităm să parcurgeți, alături de reporter, drumul către Ciocănești, să-i cunoașteți istoria și tradițiile.

Ca să ajungi la Ciocănești trebuie să treci de orașul Câmpulung Moldovenesc; să lași în urmă comunele Sadova și Pojorâta, să urci și apoi să cobori amănunțitele serpentine ale Mestecănișului, iar ajuns de partea cealaltă, adică la Puciosu, în loc să mergi drept înainte, spre Iacobi și Vatra Dornei, urmezi volta unei alte șosele care face la dreapta, și care duce, pe Valea Bistriței Aurii, spre Maramureș (Borșa).

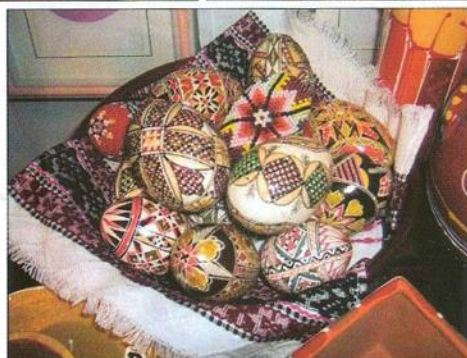
Ca într-o poveste din copilărie, transformată într-o cărare din aur de soarele primăverii ce sta să dea în mugur, apa ne-a călăuzit drumul, mergând paralel cu noi pe parcursul celor 6 km, până ce am ajuns la Ciocănești.

Localitatea este atestată documentar din anul 1400, într-un hrisov prin care se consimnează primirea muntelui Suhard de către Alexandru cel Bun, de la doamna sa Ana, ca danie de domnie. Chiar în momentul sosirii am avut prima revelație: suntem în singura comună-muzeu din România (poate că și din întreaga Europă). Jur-împrejurul nostru se află gospodăria care se întind pe parcursul a mai multor kilometri, iar în marea lor majoritate acestea sunt pictate cu ornamente populare inspirate din portul local, reprezentând motive florale, zoomorfe sau geometrice, care încing pereții ca niște brăie multicolore. Ca și cum casele ar fi îmbrăcate în superbe ii românești.

Adevărată comoară a culturii noastre

Oul înseamnă mult mai mult decât un aliment de bază, format din albuș, gălbenuș și coajă. Acest mic-nimic este simbolul fundamental al dragostei și deținătorul mis-

populare, meșteșugul închistrării ouălor a fost practicat cu multă vreme înainte de nașterea lui Iisus Hristos. Așadar, vorbim despre o artă tradițională precreștină, ale cărei secrete se transmit din generație în generație. Închistratul ouălor oferă o infinită abundență de creativitate, exprimată prin diverse tehnici de lucru și nenumărate stiluri personale. Cu toate acestea,

terului fertilității, exprimând, deopotrivă, frumusețe, armonie și perfecțiune.

chiar dacă pare incredibil, cunoscătorii pot spune cu ușurință din ce zonă provine fiecare ou decorat, orientându-se doar după stilul folosit cât și, mai ales, după modul în care sunt combinate culorile.

Artiștii din Ciocănești, de pildă, folosesc tehnica cerii de albine, pe fondul cromatic dominant negru putându-se vedea o bogăție de

ornamente în alb, galben și portocaliu, cărora li se adaugă, ca un fel de efect special, puțin roșu. Cele mai spectaculoase ouă închistrite sunt cele de struț fiindcă, prin dimensiunile lor gigantice, creează o senzație vizuală neobișnuită. Dar, indiferent de dimensiunea ouălor și indiferent

dacă sunt de gâscă, de găină, de rață sau de struț, cert este că datorită modului în care sunt decorate, la acest inedit festival sunt descoperite anual noi talente, remarcabile prin originalitatea tehnicilor și inventivitate.

„Meșteșugul închistrării ouălor, portul popular și plutăritul fac din comuna Ciocănești un muzeu viu al Bucovinei. Adăugați la toate acestea alte două manifestări anuale de anvergură națională – Festivalul național al păstrăvului și Târgul național de ecoturism – și veți înțelege de ce comuna noastră este un punct distinct pe harta județului Suceava și a întregii Bucovine...” – ne spune primarul Gheorghe Tomoiagă, unul dintre gospodarii locului care se vede de departe că este trup și suflet pentru comunitatea pe care o păstrează de vreo două decenii. L-am întrebat de unde vine numele comunei și i-am aflat povestea, care se pierde hăt, departe, în zorii agitatei noastre istorii.

De altfel, însăși localitatea este o oază de Istorie pură, dacă avem în vedere că Ciocănești a fost prima așezare locuită apărută în calea citorilor Moldovei, începând cu Bogdan și Dragoș, întemeietorul de țară, până la Ștefan cel Mare și Sfânt, în secolul al XV-lea, și continuând cu alți domni ai Moldovei care au venit în Ciocănești, unde, pe lângă suflet românesc, au găsit meșteri făurari pentru armele lor. De aici vine și denumirea comunei Ciocănești, de la meșterii „ciocănari de arme” din atelierile lui Ștefan cel Mare, din această zonă, care l-au ajutat pe domnitor să apere și să păstreze pentru noi și pentru „urmașii urmașilor noștri” pământul sfânt și bine-roditor al Țării Moldovei.

text Victor M. Ionescu

Elena Francisc ne conectează

Ca să n-avem vorbe, vă spun de la început. Nu le prea am cu transpersonalul. Cu metoda *respirației holotropice*, nici atât. Dar mă fascinează mărturiile celor care au trecut prin ea. Căutători ai sinelui. Exploratori ai stării de conștiință lărgită. Când, aici fiind, treci, totuși, *dincolo*. În stările acelea greu de crezut, de descris, de numit.

Și mă mai fascinează *însoțitorul*. Terapeutul care face posibilă această aventură spirituală. O femeie aproape transparentă de câtă iubire față de aproapele are în ea. Nu știu cum face, dar simpla ei prezență e o terapie. Sigur că m-am îndoit de toate superlativele în care mi-a fost descrisă. Dar numai până când am cunoscut-o. Cu o simplă îmbrățișare, de bun venit, m-a pus cu botul pe labe. Am simțit atâta căldură, încât m-am speriat. Aproape că am respins-o. Era ca și cum tot universul, altfel potrivit, se interesa de mine. Cu iubire, tandrețe, alint. Habar n-am ce este și de unde vine asta. Și, evident, știu că sună ciudat! Dar, totuși, vă zic. Dacă nu ați fost îmbrățișați de Elena Francisc, pe bune, încă n-ați simțit nimic!

campanie **Flacăra**
vîndecători cu har

Elena Francisc este absolventă a Facultății de psihologie din cadrul *Universității Waterloo*, din Canada. A fost, pe rând, model, translator, director de modă la *Elle*, redactor-șef la *Cosmopolitan*. A lucrat cu grupuri de copii seropozitivi, s-a implicat în campanii sociale. În urmă cu șase ani, și-a început formarea în psihologia și psihoterapia transpersonală. S-a specializat la *Institutul de Cercetări în Terapii Transpersonale (IRETT)*, din Franța, și la *Institutul Grof Transpersonal Training (GTT)*, din California. Între timp, a fondat *Asociația de Terapii Transpersonale (ATT)* și *Editura Elena Francisc Publishing*, care a publicat în România, sub motto-ul *Cartea care îți schimbă viziunea*, un adevărat regal al autorilor de psihologie transpersonală. Și-a deschis un cabinet de terapie, ba, mai mult, a cumpărat un teren, lângă Câmpina, în ideea de a face acolo un centru pentru cei aflați în criză spirituală. Este membru în Consiliul Director al *EUROTAS (Asociația Europeană de Terapii Transpersonale)*.

cu Vindecătorul nostru interior

Prima experiență transpersonală a trăit-o în urmă cu șase ani, în România. A participat la un workshop de *respirație holotropică* „gestionat” de frantuzoaicele Benadette Blin și Isabelle Patin, două nume importante ale artei explorării și vindecării sinelui. Se afla într-o perioadă cam tristă, tocmai îi murise mama, era furioasă, revoltată, supărată pe ea, pe Dumnezeu, pe lume. Căuta, se căuta, dar acel ceva, esențial, părea că-i scapă printre degete: „Am intrat destul de sceptică în această experiență, oarecum să dovedesc că nu e mare lucru. Dar a fost! S-a produs un cutremur interior care mi-a dărâmat toate reperele, credințele și structurile așezate în timp. Știu că pare aiurea, dar am trecut *dincolo*, m-am văzut undeva, sus, împrăștiind lumină. A fost ca un fulger! Asta e calea pe care o căutam!”, susține Elena Francisc. Primul și singurul psihoterapeut din România format cu Stanislav Grof, maestrul genului, în metoda *respirației holotrope*.

Respirația holotropică nu este tocmai o noutate. Ea se bazează pe elemente arhaice, numite de Mircea Eliade „tehnici ale sacralului”, fiindcă erau folosite, în timpuri străvechi, pentru vindecare spirituală. Procesul, în sine, pare destul de simplu. Stai lungit pe o saltea, trei-patru ore, cu ochii închiși, ca să te poți concentra asupra interiorului. Atmosfera e caldă, parfumată. Fondul sonor, gen *buddha-bar*, sugerează

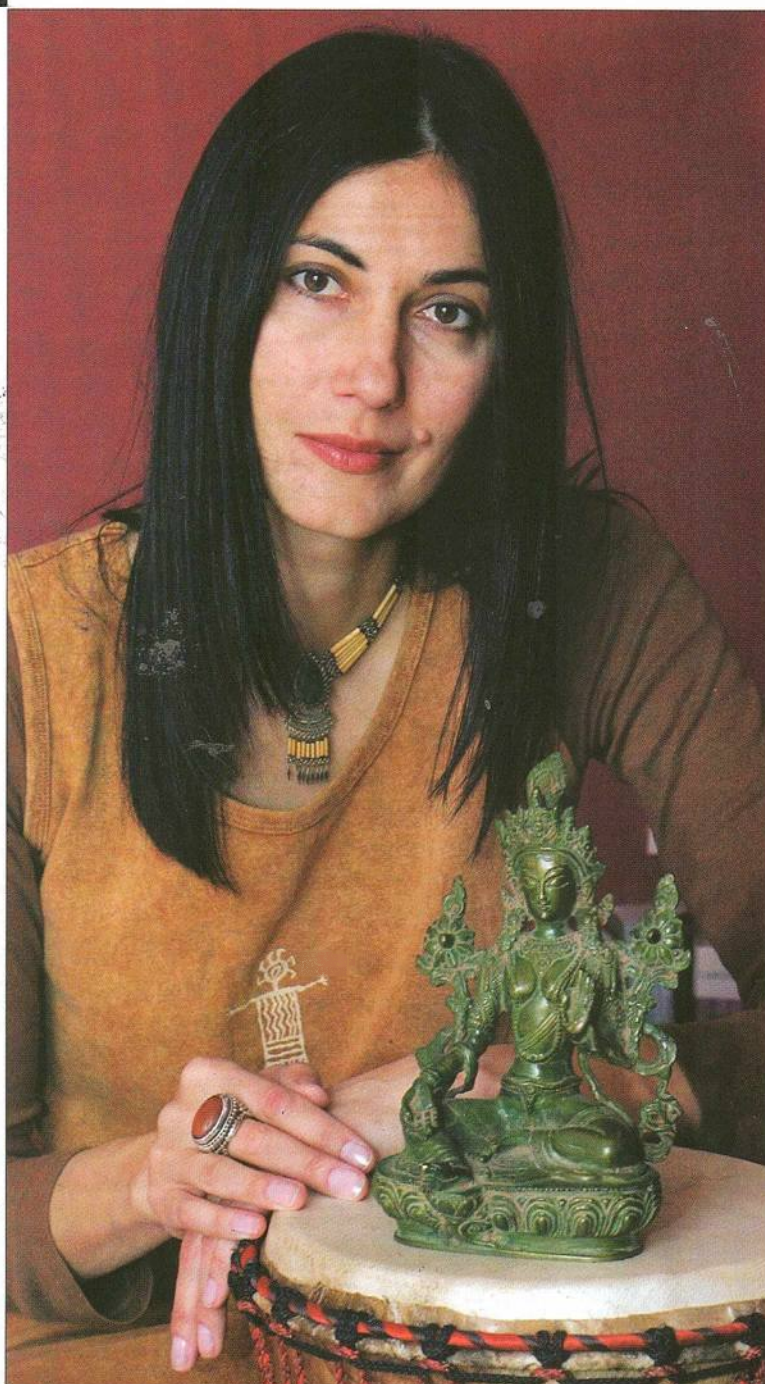
teritorii spirituale care abia așteaptă să fie descoperite. În prima fază, terapeutul, în cazul nostru Elena Francisc, îți spune, și te ghidează, în același timp, să te întorci la trup: „Eu numesc diferite zone ale corpului și insist să se relaxeze și să ducă respirația acolo. Apoi, să se conecteze la respirație, să accelereze, din ce în ce mai rapid. Secretul, de fapt, este să lege inspirația de expirație, fără pauze. Eu induc asta, prin voce. Nu pot să descriu în amănunt, pentru că nu e bine să se facă asta fără însoțitor. Sunt persoane care nu se întorc în starea de conștiință normală imediat, poate fi chiar periculos. Rolul de însoțitor e bogat, ai în fața ta un om care se abandonează, intră într-o stare de conștiință lărgită, în care are tot felul de experiențe senzoriale: i se acutizează mirosul, auzul, i se încleștează degetele sau gura, se sperie... Uneori pot fi dureri cumplite, în tot corpul. Vindecarea e când treci prin durere, nu când o ocolești. În această stare poți avea *experiențe biografice, perinatale și transpersonale*. Primele seamănă cu niște amintiri, dar, de fapt, tu retrăiești un eveniment din viața ta, la adevărata lui intensitate. Și asta te ajută să integrezi și să vindeci orice fel de traumă. Am lucrat, de pildă, cu o fată care a fost violată la 14 ani și trauma aceea îi îngreuna viața. Sigur că a fost dureros să retrăiască întâmplarea, dar numai deschizând o rană și trecând prin ea poți să o vindeci”.

„M-am văzut undeva, sus, împrăștiind lumină”

„M-am născut
pe mine,
bucurându-mă
că sunt fată“

Transpersonal înseamnă dincolo de persoană sau, mai bine zis, dincolo de ceea ce credem că suntem. În viziunea transpersonală, oamenii sunt mai mult decât un trup și o minte care socotește totul în mod rațional. Dincolo este o altă dimensiune a ființei, numită, cel mai adesea, suflet. Psihologia transpersonală ar fi, așadar, un fel de știință a sufletului, care combină înțelepciunea mistică antică și psihologia modernă.

Stanislav Grof a demonstrat că și ceea ce ni se întâmplă înaintea nașterii ne poate marca viața. Se pare că, încă din burta mamei, avem memorie, sentimente, înțelegem, simțim unele lucruri. Copiii aduși pe lume prin cezariană, de exemplu, au o energie vitală scăzută, pentru că nu au trecut prin „lupta“ nașterii. Elena Francisc mi-a povestit cum și-a re trăit o *experiență perinatală*: „Înainte mea, mama a mai născut o fetiță. Când a văzut-o, a zis că nu vrea fată, mai bine să moară. Și sora mea a murit, la patru luni, de o infecție la urechi. Auzise că nu este dorită. Înainte să mă nasc eu, tata a rugat-o pe mama ca, în cazul că e tot fetiță, să n-o mai audă spunând vreo grozăvie. Și m-am născut eu, dar mama n-a mai zis să mor. În schimb, mi-a spus că-și dorea băiat, când aveam vreo patru ani. Drept urmare, mie îmi era rușine că sunt fată, mă purtam ca băieții, nu doream să-mi crească sânii... Și, acum cinci ani, într-o *respirație holotropică*, am scăpat de acest blocaj. Prima dată am simțit că mă doare capul, apoi că am dureri de naștere. Nu știam ce se întâmplă, în starea aia nu pierzi total controlul, ești cu un picior într-o dimensiune, cu altul, în cealaltă. M-am văzut, pur și simplu, cum mă nașteam pe mine și cum terapeuta se bucura că sunt fetiță. De atunci mă simt OK, port fuste, bijuterii, nu mă mai rușinez că sunt fată“.

În fine, *experiențele transpersonale* par a fi culmile atinse în *respirația holotropică*. Te poți identifica aproape cu orice, pietre, plante, animale, poți călători oriunde, fără bariere de spațiu și timp, poți trăi alte vieți. În schimb, nu prea poți vorbi despre asta. Adică poți, da' sună ciudat. Alina Tomșa, studentă la psihologie, a încercat, totuși, să-mi povestească: „Am zburdat înaripată prin crengile unui copac bătrân, am văzut forme și culori din alte lumi, L-am descoperit pe Dumnezeu, am simțit iubirea Lui care mi-a tăiat suflarea. Am vizitat Iadul lui Dante, am trăit povești și am adus ofrande *Vindecătorului meu interior*“. Apropos de asta, principiul de bază al *respirației holotropice* este tocmai puterea *vindecătorului interior*. Elena Francisc susține că el există în fiecare dintre noi, doar că trebuie activat: „Unii oameni vin și-mi spun că au cutare diagnostic, întrebându-mă în câte ședințe îi pot vindeca. Eu nu mă consider vindecător. Sunt doar un însoțitor al clienților mei, pe drumul dezvoltării personale și al vindecării. Prin iubire și încredere, îl ajut pe cel care caută să

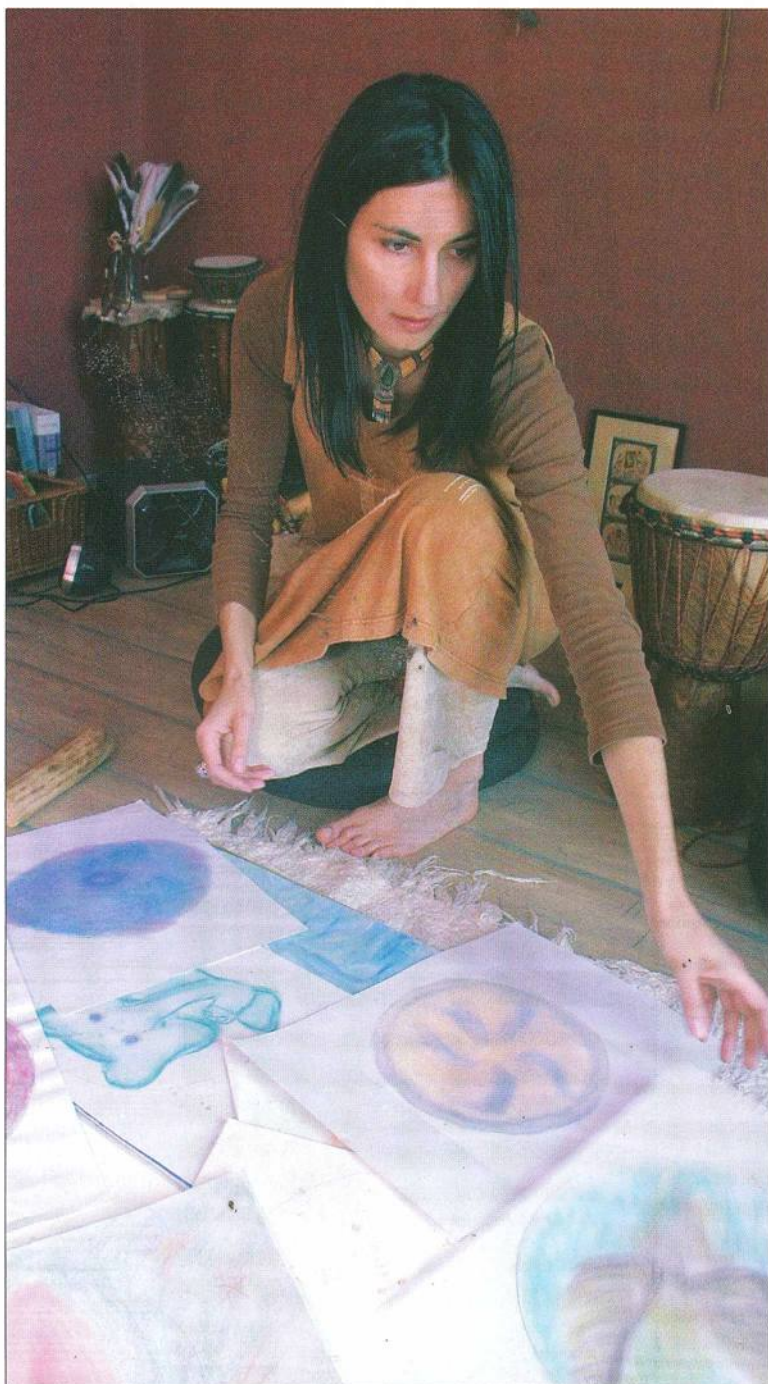
„Moartea fizică nu mă impresionează“

Dna. Gina Argintescu-Amza a citit o întreagă bibliotecă de literatură transpersonală, în original. Ca traducător avea acces și la cărți despre care nici nu visa, pe atunci, că vor fi traduse vreodată și în România: „Eu mă caut de o viață, m-a fascinat tot ceea ce ține de cunoașterea de sine, de situarea în lume a individului, de transpersonal. Știam că nu suntem unidimensionali, cum părem, că mai există și altceva. Am fost căsătorită cu un om de litere, cartezian, care nu credea în spiritualitate. Așa că am citit oarecum clandestin, pe ascuns, ca să mențin armonia în familie. Chiar dacă eram toată de teorie, însă, prima *respirație holotropică* am trăit-o de-abia în urmă cu cinci ani. Pe vremea mea nu existau astfel de deschideri. Experiența a fost miraculoasă. Am avut trăiri animalice, am urlat ca o fiară, am umblat în patru labe, am dansat... M-am eliberat, pur și simplu, de tot felul de inhibiții. Eu eram reținută, timidă, nu aveam abordări sociale. Am devenit deschisă, sociabilă, fără constrângeri interioare. Am obținut un echilibru, nu mai am noțiunea de corvoadă, sunt trup și suflet în toate lucrurile pe care le fac. După o *respirație holotropică* nu mai ești la fel, te întorci resituat, ești altcineva“. În mod normal, a întreba o persoană de 79 de ani cum stă cu moartea pare o impolitete. Cu dna. Argintescu, însă, poți vorbi orice. Pentru că se află dincolo de limitele de timp și spațiu între care se îngheșuie viețile noastre, de obicei: „Draga mea, moartea fizică nu-mi spune mare lucru, nu mă impresionează. Eu am trăit atemporalitatea sufletului, am avut revelația unei continuități. Fără nici o exaltare, am trecut prin stări pe care doar poezia le poate exprima. Pentru că ea e cea mai aproape de sacru. Și de veșnicie“.

„Când țip, iese durerea acumulată“

Alina Tomșa, studentă la psihologie: „În prima parte a *respirației*, corpul meu este foarte agitat, mă plimbă în ritmul muzicii, se cutremură, uneori îl doare câte ceva și atunci se chircește ca un copil. Alteori, o mână se ridică și dansează. Mi s-a întâmplat ca el, corpul, să trăiască furia unor momente ale trecutului pe care eu aproape le uitasesm, credeam că am închis demult acele porți. Mă doare în piept, plâng, transpir, mă arde tensiunea descoperită în interior. Ca și cum memoria corpului îmi invocă trăiri pe care nu mi le-am permis niciodată. Terapeuții, care în acel moment devin părinți hrănitori, sunt trup și suflet alături de mine, însoțindu-mă în călătoria mea vindecătoare. Unul dintre ei mă apasă în locul în care mă doare și mă încurajează să țip, să dau afară, să am curaj. Și atunci când țip, nu iese un țipăt, ci iese durerea acumulată de-a lungul anilor“.

se conecteze cu *vindecătorul lui interior*. Eu văd o flacără pe care tu nu o (mai) vezi, suflu puțin, să se aprindă, dar flacăra e a ta, e în tine. Nu eu, Elena Francisc, te vindec, eu doar te însoțesc în timp ce te vindec singur. *Respirația holotropică* nu începe pe saltea, ci în momentul în care te-ai hotărât să o experimentezi. Și nici nu se termină odată cu ședința, chiar dacă te întorci imediat la viața reală. Ea lucrează, în continuare, în tine. De aceea, timp de 28 de zile după, nu trebuie să iei nici o decizie importantă. Și nici să nu povestești, în amănunt, ce ai trăit. Dacă pui cuvinte pe experiență, o cristalizezi, o blochezi, nu mai lucrează”.

„Dacă pui
cuvinte pe
experiență, o
blochezi”

Bunătați
pentru suflet

Elena Francisc nu folosește cuvântul *pacient* pentru că el implică pasivitate: „Sunt bolnav, mă duc să mă vindec!” Pe când *client* sugerează interactivitate: și terapeutul și omul din fața lui pun mână de la mână, mai exact suflet de la suflet, întru vindecare. Clienții Elenei, așadar, experimentează *respirația holotropică* fie pentru dezvoltarea personală, fie pentru vindecarea unor traume, blocaje, boli. În primul caz, aventura descoperirii de sine este garantată. Înveți, sau doar îți reamintești, să simți mai mult și să gândești mai puțin, să comunici, să nu mai porți diverse măști, ca să plăci altora, să nu mai joci roluri, să fii tu însuți. Să te concentrezi mai mult pe a fi decât pe a face. Să te iubești și să te respecti, ca să-i poți iubi și respecta pe ceilalți. În fine, să treci apoi *dincolo* de tine și de tot ce ai crezut că ai putea fi.

Prin *respirația holotropică* se vindecă și diverse boli, gen astm, psoriazis, depresie, dependență de alcool sau droguri, anxietate. Pentru o ședință individuală, plătiți 100 RON pe oră. Workshop-urile organizate de *Asociația de Terapii Transpersonale* (www.att.org.ro), cu o durată de trei zile, costă în jur de 600 RON. Pentru Elena Francisc, însă, există lucruri mult mai importante decât banii. Așa că puteți s-o căutați și când nu-i aveți (efshamani@yahoo.com). Dacă e cazul, face reduceri. Sau ajută, pur și simplu, ca un dar. Că așa e ea, când are ceva bun nu se poate bucura singură, simte nevoia să împărtășească. Și, spre norocul nostru, Elena are o grămadă de bunătați pentru suflet: terapii transpersonale, sejururi în cele mai exotice ținuturi ale ființei, cărți.

Text: **Liliana Petruș**

Foto: **Octavian Tibăr** și **Arhiva Elena Francisc**

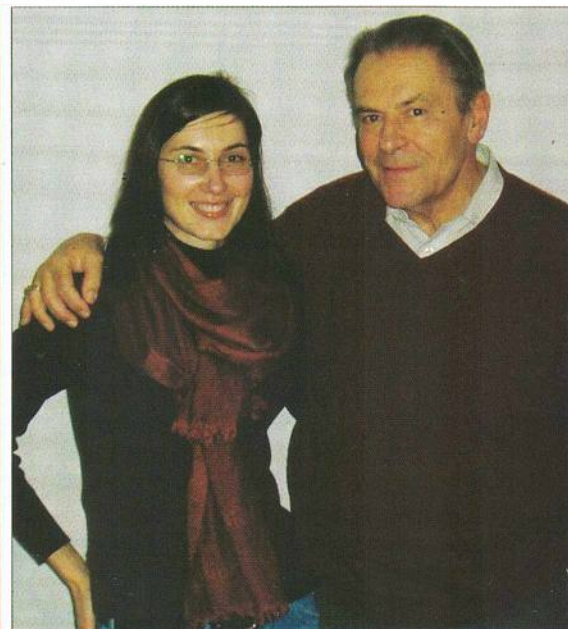
Elena Francisc alături de Stanislav Grof, unul dintre fondatorii psihologiei transpersonale și cel care a introdus tehnica *respirației holotropice* în terapiile moderne.

„Trist, dar eliberat”

Mulți l-ar crede un om fericit. A pus pe picioare câteva afaceri de succes, călătorește mult în străinătate, citește cu aceeași sete, din adolescență, ascultă muzică bună, are familie, casă, mașină, analizele medicale sunt OK. Și, totuși, Gabriel simte un gol imens în interiorul lui: „Mă simt ca o păpușă de cârpe, nu-mi găsesc consistența”, obișnuiește să spună, adeseori. În urmă cu șase

luni, un psihiatru i-a pus diagnosticul „depresie atipică” și i-a prescris medicamentele de rigoare. Nu mai dormea, avea un tremur interior, o neliniște de proporții cosmice. S-a hotărât să încerce *respirația holotropică*, mai mult din curiozitate decât din convingerea că îl va ajuta la ceva: „Sunt un tip foarte rațional, nu-mi imaginam că pot trăi în alte dimensiuni decât cele obișnuite. Dar, uite, mi s-a întâmplat. M-am întins pe o saltea, Elena m-a învățat cum să respir, fără să fac pauze, să transform respirația într-un fel de vehicul pentru o călătorie spirituală. La un moment dat, am simțit o arsură în plex, ca și când cineva ar fi pus un fier de călcat. Știam ce mi se întâmplă, eram oarecum conștient, dar nu aveam controlul, stările se derulau fără voia mea. Erau ca un fel de amintiri, dar chiar le trăiam. Am plâns, am râs, am țipat, am transpirat, am simțit mirosuri ciudate. Elena m-a încurajat tot timpul să mă manifest, să fac ce-mi vine, să dau afară răul, durerea, frica. După vreo trei-patru ore de experiențe de acest gen, am revenit în starea de conștiință normală. Nu-mi venea să cred prin ce trecusem. Eram trist. Trist, dar eliberat”.

ASIBAN

ASIGURARE - REASIGURARE

Casa ta vrea să-ți spună ceva!

Ascult-o până nu e prea târziu!

Asigurarea pentru locuință oferită de ASIBAN vă protejează împotriva riscurilor de incendiu, cutremur, inundație, precum și alte riscuri care vă pot amenința proprietatea. De asemenea, protecția asigurării se poate extinde și asupra bunurilor aflate în locuință.

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE!

www.asiban.ro

Harlem Globetrotters,

deliciul tinerilor la Polivalentă

Numele de scenă: Handles nr. 14, Hollywood nr. 42, Airport nr. 6, Slick nr. 40, General nr. 2, Big Easy nr. 34 și Lefty nr. 33 = Harlem Globetrotters. Au fost la București pentru a amuza publicul care a umplut Sala Polivalentă până la refuz. Copii, tineri și bătrâni au așteptat cu sufletul la gură spectacolul legendarilor baschetbaliști. Show-ul lor a fost deschis de către un meci demonstrativ susținut de echipa de baschet a persoanelor cu dizabilități locomotorii aparținând Fundației Motivation România.

Ora 19.00. Sala Polivalentă arhiplină aplaudă intrarea celor zece jucători din echipa de baschet a persoanelor cu dizabilități locomotorii de la Fundația Motivation România. Ei au deschis show-ul americanilor și au dovedit asistenței că se poate face sport chiar și atunci când viața a fost mai puțin generoasă cu tine, contează voința și spiritul sportiv.

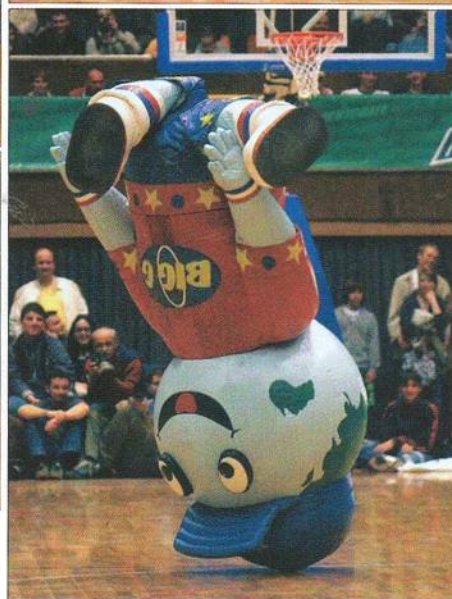
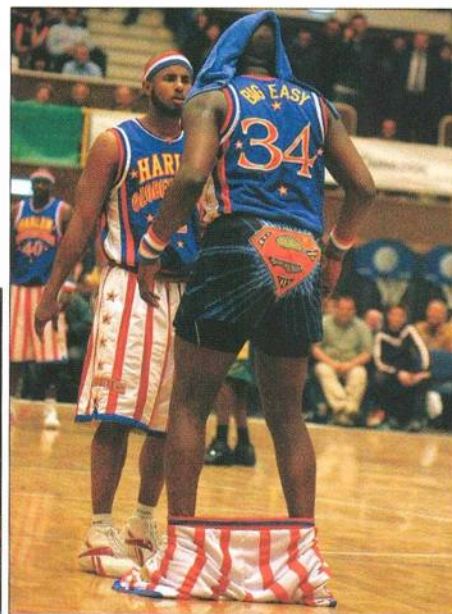
Ora 19.45. Publicul bate din palme frenetic, în sală își face apariția Globy, simpatica mascotă a celor de la Harlem Globetrotters. Globy dă un tur de sală pe muzica lui Michael Jackson și face giumbuşlucuri și ghidușii în stil american. Cu șepcuța într-o parte, când în picioare, când la podea, în salturi jucăușe, Globy este un spiriduș al baschetului american imediat îndrăgit de asistență. Urmează intrarea în scenă a celor de la Washington Generals, echipa „adversă” în meciul demonstrativ susținut de către faimoșii Harlem Globetrotters, care se lasă un pic așteptați. În jurul orei 20.00, în sfârșit, vine momentul mult dorit: Doamnelor și domnilor: Harlemmmm Globbbbtrottersss! Sala e în delir. Uriașii baschetbaliști intră în ropot de aplauze și încep să facă diverse pase și scheme, slam-dunkurile de la mare înălțime made only by Harlem Globetrotters. Mingea se supune, în mâinile lor mari și îndemănătice, la toate trucurile. Băieții antrenorului Barry Hardy sunt haioși și amuzanți. De prestația lor se bucură foarte mult copiii și adolescenții. Pentru mulți dintre ei, acești baschetbaliști sunt adevărați idoli și privesc spectacolul cu înșufletire. Publicul mai în vârstă, deși aplaudă și el prestația Harlem Globetrotters, este un pic dezamăgit. De altfel, pe hol, la pauză, unele dintre persoanele adulte comentau despre faptul că aveau mai multe așteptări de la cei șapte Globetrotters. Unii ar fi dorit parcă ceva

În timpul spectacolului sau în pauza acestuia, copiii prezenți în sală le-au fost oferite mingi, tricouri și diferite alte daruri de către Federația Română de Baschet și Harlem Globetrotters, iar, la sfârșit, uriașii au susținut, timp de 15 minute, o sesiune de autografe.

driblinguri și pase mai sofisticate, mai mult show în sensul unui spectacol demonstrativ de baschet, asemănător cu ceea ce știau ei că au văzut cu 47 de ani în urmă, când Harlem Globetrotters au pășit atunci pentru prima dată în România. La Polivalentă s-a văzut distanța dintre două generații: generația matură care dorea spectaculozitate în jocul efectiv de baschet (deși modul de a trimite mingea la coș a băieților a plăcut

întregii asistențe) și generația tânără influențată de cultura americană de astăzi, pe care Harlem Globetrotters i-a distrat nu doar prin baschet ci și prin șotii și glume sau jocul actoricesc. Harlem Globetrotters au adus bucurie copiilor și adolescenților la care au prins perfect glumele cu apa vărsată peste publicul spectator, cea cu poșeta luată de către Big Easy de la o doamnă din public, invitația la dans a unei doamne aflată în primele rânduri sau a unor copii veniți mai aproape de perimetrul de joc, pentru a-i fotografia pe Big Easy, Handles, Airport, Slick, General, Hollywood sau Lefty în timpul jocului. După București, Harlem Globetrotters au avut spectacole la Sibiu, Cluj și Timișoara.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tîbă

ZILE FIERBINȚI DE VARĂ 2008

Cipru

Vacanțe de prestigiu

**PRESTIGE
TOURS**

Sediu central: Str. George Enescu, nr. 31,
(lângă mag. EVA), sector 1, 010303 București
Tel.: (+4021) 319.77.94/95/96/97;
0747.01.01.50 / 0752.12.17.23
Fax: (+4201) 312.12.55
e-mail: info@prestigetours.ro

Agencia Ploiești: Winmarkt Shopping Center,
subsolul mic, 17-25 Republicii Blvd., Ploiești
Tel.: (+40244) 59.15.85, 0344.80.18.10,
0344.80.18.11; Fax: (+40244) 510.204;
Mobil: 0747.01.01.54
e-mail: victoria@prestigetours.ro

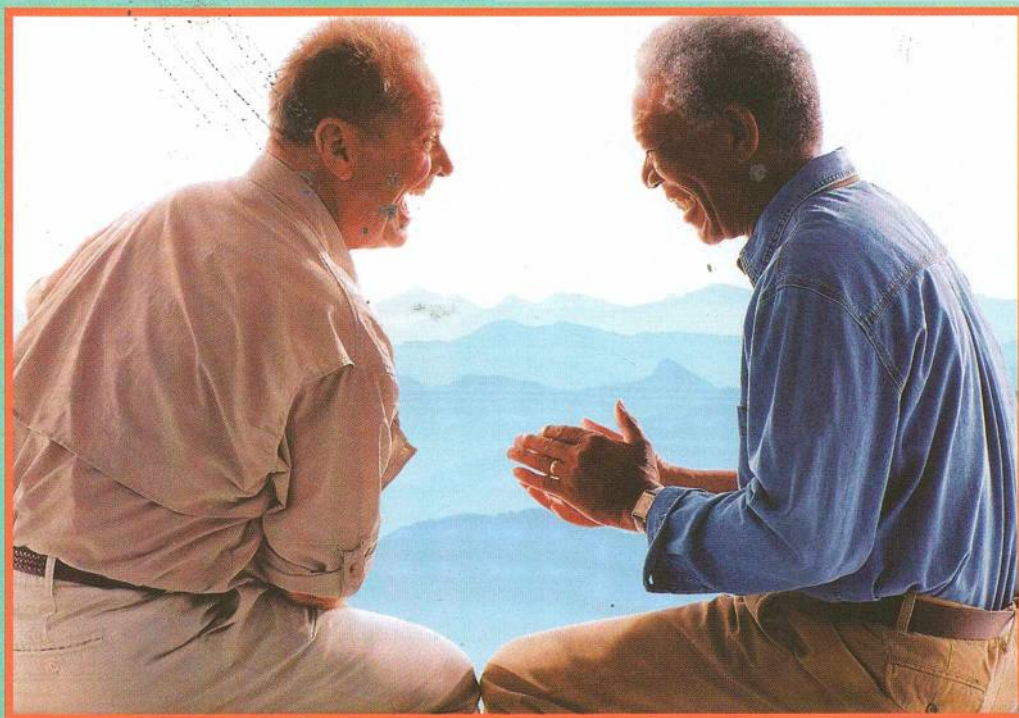
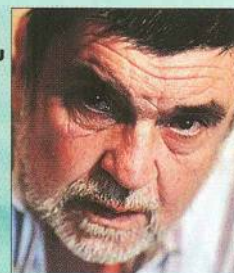
www.prestigetours.ro

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Ultimele dorințe

Horia Pătrașcu

"The Bucket List" - SUA, 2007

- 97 de minute

Distribuit de:

„INTERCOM FILM DISTRIBUTION“

forme agresive de cancer – mai au de trăit câteva luni de zile; firi cu totul opuse, primul un soi de „cinic“, al doilea un soi de „înțelept“ – ajung curând la concluzia că dacă tot sunt în pragul morții, să profite de zilele ce le-au mai rămas și să-și realizeze dorințele visate și neînfăptuite în cursul vieții – atât cât vor mai putea! În pofida vârstei și bolii – și pe banii miliardarului – ei pornesc în jurul lumii, într-o aventură ce sfidează parcă orice logică: se duc să vadă Zidul Chinezesc, sau Piramidele, sau Taj Mahal... se aruncă împreună cu parașutele de la mare înălțime... vizitează celebrele cafenele pariziene... un celebru parc din Tanzania... etc. etc., bifându-și reușitele pe lista pe care și-au conceput-o împreună...! Iar în cele din urmă mor, pe rând, și vor fi îngropați de către un prieten, alături, undeva în zăpezile Everestului...! Ei câștigă însă – în acest scurt interval – ceva enorm: descoperă curajul, prietenia, înțelegerea suferinței, mila și – de ce nu?! – **umorul!**

Mărturisesc faptul că n-am mai văzut o astfel de „comedie“ (!), realizată pe un astfel de fundal atât de „întunecat“... Dar și totodată un film atât de TONIC (în cel mai deplin înțeles al cuvântului).

P.S. – Filmul merita a fi nominalizat la OSCAR la cel puțin trei secțiuni: interpretare, scenariu, regie; **n-a fost** ... (mari sunt grădinile Academiei Americane de Film!).

„Orice om are o listă de lucruri pe care ar dori să le facă în viață; însă, de cele mai multe ori, ne lăsăm prinși în vârtejul vieții de zi cu zi, care ne poate duce în direcții contrare celor în care am fi vrut să mergem!“ (afirmă scenaristul de excepție **Justin Zackham**, autor al *script*-ului și memorabilelor dialoguri din filmul regizat de către **Rob Reiner**).

Se râde mult în acest admirabil, tulburător mai ales, film despre... **moarte!** Doi incomparabili actori, aflați nu departe de pragul senectuții (mă

refer la **Jack Nicholson** și **Morgan Freeman**) – prezenți, permanent, pe ecran timp de circa o oră și jumătate, cu doar câteva, puține cadre în care mai apar și două-trei personaje secundare – te țin cu sufletul la gură interpretând o poveste pe cât de simplă, pe atât de tragică (iar asta, repet: printre hohote de râs).

Un miliardar și un fost profesor de filosofie, devenit simplu mecanic-auto, ajunși împreună într-o cameră de spital, află că – în urma unei

Restul e tăcere

„Restul e tăcere“ - România, 2007

- 140 de minute

Distribuit de: „MEDIA PRO PICTURES“

10.000 î.Hr.

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Iată-ne, din nou, în fața aceleiași probleme: tinde, oare, cinematografia să se supună – direct și inexorabil – **calculatorului**?! Vom asista, poate destul de curând, la renunțarea actorilor, operatorilor, „prezenței umane” profesioniște de pe platou – în favoarea complexului vizual electronic, adică a aceluși ECRAN pe care (deși într-o sală de spectacol fiind!) vom urmări „filme” realizate, integral!, pe o simplă claviatură...?!
■

Regizorul, producătorul și scenaristul american de origine germană, **Ronald Emmerich** (autor al unor filme de *public-success* precum *Godzilla*, sau *Ziua Independenței* – dar și a celui de neuitat *Unde vei fi poimăine* – cumplit avertisment asupra poluării Planetei: vă mai amintiți acel cadru înfricoșător în care, deasupra unui imens New York scufundat sub apele provenite din topirea ghețurilor, se mai vede doar brațul ridicat cu făclia din oțel a Statuii Libertății...?!) vine de astă dată să ne plesnescă retina cu o poveste de grădiniță, sau cu o scremută „idilă hollywood-iană” de cel mai prost gust, în care acum 10.000 de ani, niște oameni „primitivi” (?! – **n.a.**) s-au luptat cu niște animale înspăimântătoare... („Aceste

creaturi înfricoșătoare – explică însuși regizorul – sunt ceva între dinozauri și struți, dar vânează ca niște crocodili, ieșind din adăpostul ierburilor înalte în care trăiesc pentru a ataca prada, retrăgându-se apoi în mare viteză“)...
■

Evident, create pe calculator, aceste „animăluțe” sunt copleșitoare...! Și e la îndemâna lor, dacă acei câțiva eroi-actori vor rămâne, sau nu, în viață.

Un film, din p.d.v. „circ vizual” – **cool**; din p.d.v. ideatic: **hazna!**

„10.000 BC” – SUA, 2008 – 109 minute

Distribuit de:

„INTERCOM FILM DISTRIBUTION”
■

În anul 1912, în București, avea loc premiera primului film artistic de lungmetraj românesc – *Independența României* – a căruia proiecție dura circa două ore (**enorm, pentru acele vremuri!**) și în realizarea căruia se implicaseră nu doar Societatea cinematografică a actorilor Teatrului Național cât și Casa Regală, Ministerul de Război ș.a. În urma unui incendiu din 1917, a fost salvată **o singură copie a filmului** – iar primele documente referitoare la producția sa au fost descoperite, din praful arhivelor, **abia în anul 1985...**

Filmul regizorului-scenarist **Nae Caranfil** este o amplă și originală „reconstituire vizuală” a

anilor în care a fost realizat acel veritabil Monument al Culturii Române, întruchipată cu umor-i caracteristic și din diverse unghiuri de vedere (dintre acestea, ultimele, nu toate fiind cele mai fericite!).

Dacă imaginile filmului sunt absolut superbe (operator: **Marius Panduru**) dacă decorurile lui **Călin Papură**, sau costumele **Doinei Levița** sunt cu totul remarcabile; dacă interpretarea actorilor este **fără cusur** (mai ales cea a acestui **Marius Florea Vizante**, în rolul Grig – și care-și spală, astfel, toate păcatele comise în rolul de „gazdă” a ultimei *Gale a premiilor GOPO* – ei bine, toate aceste performanțe sunt oarecum „subțiate” de

întregul filmului; este cel puțin bizar cum un regizor precum Nae Caranfil a aplicat o pastă **extrem de groasă** asupra unor momente-cheie ale propriului său scenariu, trimițând la aparent-comice dispute etnice, la scene gratuite de sex, sau la prelungi dialoguri, fără consistență, despre artă...!

Poți muri, literalmente, de răs la câteva momente (precum acel triplu „atac al redutei” – o bijuterie de umor cinematografic!) – dar nu poți fi impresionat nicicum – dimpotrivă! – când, la intervale, ți se servesc lungi citate din *Hamlet*...!?

CREIERE CARE NE

Horia Grușcă:

„Jurnaliștii noștri au un soi de narcisism pe care vesticii nu-l au”

Cum va arăta Lumea 2020 și cum e România în văzul lumii nu puteți afla nimic din toate acestea decât urmărindu-l pe Horia Grușcă la TVR sau TVR Internațional. Redactor-șef la Redacția emisiunilor informative săptămânale din cadrul Direcției Știri a TVR între 2003 și 2005 și președinte al Comisiei de etică și arbitraj a TVR din 2006, Horia Grușcă are o bogată experiență ca om de televiziune.

► Care sunt atribuțiile unui președinte al Comisiei de etică și arbitraj a TVR?

– Potrivit Statutului ziaristului din TVR, comisia este compusă din șapte ziaști, iar președintele este desemnat prin vot de către colegii săi. De altfel, începând cu ordinea de zi a ședințelor și terminând cu concluziile, toate hotărârile se adoptă prin vot. Ca președinte am dreptul la un vot în plus doar în situații de excepție, atunci când distribuția voturilor este egală. Până acum nu a fost cazul, majoritatea covârșitoare a concluziilor noastre întrunind unanimitatea. Rostul meu este de a conduce ședințele, de a adresa invitații în numele Comisiei și – sarcina cea mai nesuferită – de a redacta concluziile fiecărui caz într-o formă agreeată de colegi. Ca orice membru al Comisiei, nu sunt retribuit suplimentar și nu am privilegii. Ba chiar, ca și colegii mei, îmi asum riscul de a deveni antipatic șefilor atunci când opiniile Comisiei contrazic pozițiile conducerii. Legitimitatea ne-o dă însă corpul redacțional din TVR, cel care ne-a ales să „judecăm” eventualele încălcări ale deontologiei profesionale.

– Care au fost sesizările cele mai importante și mai dificil de rezolvat în cei doi ani de când sunteți președintele acestei comisii?

– Nu aș îndrăzni să fac o ierarhizare a cazurilor ajunse la Comisia de etică în funcție de „importantă”. Ne-am pronunțat în probleme care, deși extrem de relevante pentru ziaristii din TVR, nu au stârnit curiozitatea colegilor din presă și nici comentarii din partea organizațiilor neguvernamentale preocupate de respectarea eticii jurnalistice. Și asta în condițiile în care activitatea noastră poate fi verificată în detaliu la secțiunea dedicată Comisiei pe site-ul TVR. De regulă, interesul celor „din afară” este maxim atunci când apar suspiciuni de cenzură sau cazurile în discuție privesc personaje politice. La începutul anului, doi colegi de la cotidiene centrale m-au întrebat sincer scandalizați dacă reprogramarea unor emisiuni-anchetă, calificată la acel moment ca o dovadă de cenzură în TVR, constituie o premieră în istoria Comisiei. Le-am atras atenția că anul trecut ne-am confruntat cu un caz în care chiar a fost oprită

difuzarea în Jurnal a unui material critic privind activitatea ICR de la Praga, culmea – asta da, premieră! –, după ce a fost trimis spre vizionare conducerii instituției vizate. Deosebit de gravă și de cert interes public, întâmplarea respectivă a rămas fără consecințe în interior și nu a trezit nici un fel de reacții în exterior, cu toate că rezultatele analizei noastre au fost făcute publice. Din punct de vedere al dificultății, pot spune că sesizările legate de activitatea de la știri au pus cele mai mari probleme, în special din cauza refuzului conducerii Direcției de a coopera cu Comisia.

– Ce ne puteți spune despre emisiunea România în văzul lumii?

– România în văzul lumii este o retrospectivă a presei internaționale despre România, difuzată săptămânal pe TVR Internațional. S-a întâmplat firesc, în modul în care ar trebui să se „nască” mai toate emisiunile din TVR: directorul TVRI, Beatrice Comănescu, a considerat necesar un astfel de program, canalul a lansat o cerere de ofertă pentru un format adecvat, eu am făcut un proiect iar acesta a fost acceptat de o comisie. Nu a fost, așadar, o inițiativă personală, ci doar răspunsul meu la o provocare profesională. Cât despre impactul la public al emisiunii, e greu de evaluat. TVR Internațional nu-și poate măsura audiența așa cum o fac posturile cu difuzare națională. Există însă niște repere, fără valoare științifică: mesajele primite de la telespectatorii din străinătate. Cele sosite pe adresa electronică a emisiunii sunt favorabile. În plus, am avut bucuria să primesc și scrisori, ba unii români din Italia, Germania și Canada mi-au trimis publicații mai puțin cunoscute în care se vorbea despre România. Am con-

siderat gestul lor drept o dovadă de interes. Pe de altă parte, sunt convins că o revistă a presei internaționale despre noi, românii, ar fi cel puțin la fel de utilă telespectatorilor din țară.

– Cum e România în văzul lumii văzută de către dv.?

– Așa cum transpare ea din lectura presei străine, imaginea României e una amestecată. În ziarele de peste Ocean suntem pomeniți mai rar decât în Europa, ceea ce este de așteptat. În schimb, în presa din Statele Unite referirile pozitive la România sunt mai dese decât cele din publicațiile europene. Desigur, sunt situații în care presa internațională prezintă anumite subiecte într-un mod cel puțin discutabil, ca să nu spun incorect. Dar asta se întâmplă și în presa de la noi, nu? Problema noastră e că suntem mai sensibili la opinia străinilor decât la „zoaiele” pe care ni le aruncăm cu dezinvoitură în gazetele de acasă.

– Privind la emisiunile de televiziune atât din TVR cât și la cele ale concurenței, care ar fi emisiunile care v-au reținut atenția și pe care le considerați realizate profesionist?

– Urmăresc în special programe de știri, pentru că – indiferent de arbitrarul unei decizii organizatorice din 2005 – mă consider în continuare un om de știri. Oricum, una dintre slăbiciunile noastre – îmi asum și eu acest păcat – e că nu reușim să fim constanți în ceea ce facem. Sunt ediții remarcabile ale unei anumite emisiuni, dar nu ai nici o garanție că următoarea nu va fi mediocră. Această inconstanță ne diferențiază față de realizatorii de succes occidentali. Iar dacă vorbim strict de știri, mulți dintre jurnaliștii noștri au un soi de narcisism pe care nu-l găsești la cei din Vest.

– Care sunt „făcătorii” de gazete care știu într-adevăr să facă gazete de calitate?

– De la noi? E greu de spus. Ca și televiziunile noastre, presa scrisă a progresat rapid în ceea ce privește aspectul, imaginea, „împachetarea”, lăsând conținutul la urmă. Aidoma noului stil din televiziune, se mizează pe titluri spectaculoase, șmecherii, lipsite de informație, dar sugerând

„Îmi plac oamenii modeste, conștiincioși și cu caracter. Trei calități pe care foarte rar le găsești adunate într-un ziarist. Aproape orice altceva se poate învăța.”

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistaflacara.ro

Elodiei, again!

fapte neconfirmate de fondul articolului.

Există însă mulți ziariști pe care îi respect și câțiva pe care îi admir, ba uneori chiar îi învie din punct de vedere profesional. Ei sunt însă jurnaliști de opinie. Pentru a avea o imagine relativ completă despre ceea ce se petrece în România trebuie să pui cap la cap informații din mai multe gazete. Nu merg pe mâna nici unui cotidian până la capăt, cum nu cred că există emisiune de știri care să nu omită, dintr-un motiv sau altul, informații importante.

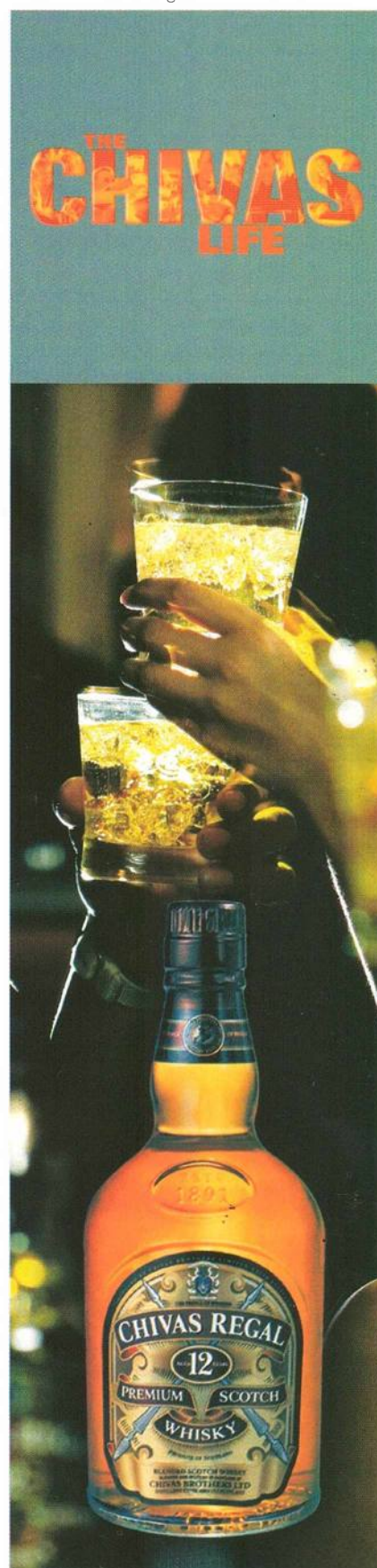
– **Ce are voie să facă un ziarist profesionist și ce nu are voie să facă niciodată?**

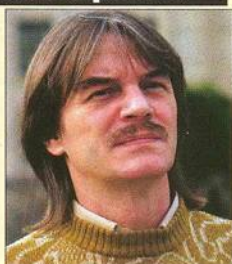
– Majoritatea jurnaliștilor noștri au orăre de tot ceea ce înseamnă reglementare profesională. Asta numai în ceea ce-i privește, pentru că altfel sunt primii care semnalează, pe bună dreptate, încălcarea regulilor de către alții. Liderii unor organizații, care altfel promovează la noi standardele occidentale în domeniu, au tresărit când a fost invocat modelul BBC, o organizație cu reguli privind cele mai mici detalii ale meseriei, întinse pe 150 de pagini. Ceea ce în altă parte ține de bunul-simț profesional, la noi e privit ca o constrângere. Mulți dintre ziariștii noștri cred, ca și o parte a politicienilor, că pot să facă orice. Asemenea unor politicieni, sunt oameni de presă care acționează după principiul „scopul scuză mijloacele”. O bună parte dintre reprezentanții ambelor categorii fac frecvent două lucruri pe care public le condamnă la fel de vehement: vorbesc despre lucruri la care nu se pricep sau, cel mai grav, mint. În cel mai bun caz, prin omisiune.

Text: Alice-Claudia Gherman

foto: arhiva TVR

Iarăși Elodia? Așa au să se întrebe cititorii noștri, indignați. Iritați. Agresați. Agasați. Enervați de-a dreptul și de-a binelea. Da, iarăși Elodia. Încă o dată. Și încă o dată. Și încă și încă o dată. Până **are să se înțeleagă** acest lucru. Totul pornește de la recentul târg de carte și presă, **AMPLUS**. Unde trustul nostru de presă a participat. E de spus că trustul **FLACĂRA** = 15 publicații: **FLACĂRA**, **REBUS**, **ALMANAH FLACĂRA**, **ALMANAH REBUS**, **ALMANAH FLACĂRA ESTIVAL**, **ALMANAH REBUS ESTIVAL**, **FOCUS**, **SUDOKU**, **REBUS BIS**, **REBUSACHE**, **REBUS DE BUZUNAR**, **ANTOLOGIA REBUS**, www.revistaflacara.ro, www.revistarebus.ro, **CALENDAR RELIGIOS**, **CALENDAR NATURIST/NATURA ȘI SĂNĂTATEA**, **CALENDARUL FILĂ CU FILĂ/NOROCULUI**. Trustul ocupă locul 8 sau 9 pe țară, în ultimul catalog pe care **E-FINANCE** și **PIAȚA FINANCIARĂ** l-a întocmit, cu un tiraj anual însumat al tuturor publicațiilor de peste 2.500.000 exemplare (care pornesc din Casa Presei). Un cumpărător fidel al revistei **FLACĂRA** s-a apropiat de un exemplar al revistei pe care o conduc și a vrut să îl cumpere pentru părinții săi. Dar, văzând coperta, s-a oprit. „Cum, Elodia? Are **FLACĂRA** pe copertă Elodia? N-o cumpăr!” Nu eram la stand, așa că nu i-am putut răspunde, dar o fac acum. Personalul nostru de la stand n-a știut ce să îi răspundă, i-a zis ceva cu... **ce să facem, ne-am dat și noi cu piața!** Fals. Profund fals. Nu asta e cauza. Cauza e umătoarea: **nu există subiecte tabloidice, există tratări tabloidice ale subiectelor**. Și am să răcnesc asta până o să mă doară gura mea de ziarist. Da, elodia! Și dacă e după gândul meu, o să ne întoarcem – chiar de multe ori asupra subiectului acesta. Pentru că lucrul care face din **FLACĂRA** o revistă serioasă nu e un subiect, nici măcar suma subiectelor abordate. Este maniera de a înțelege jurnalismul. Este demersul deontologic corect, iar cititorilor mei, da, eu pot să le explic asta fără riscul de a mă trezi neînțeles. Pentru că sunt niște cititori intransigenți, dar corecți. Receptivi. Deschiși. Capabili să înțeleagă noul și să îl asimileze. De curând, editura **HUMANITAS**, partenera noastră firească, și-a înființat o nouă colecție: **THRILLER & MYSTERY**. A huli-o cineva? Nu. Pentru că avea o ținută în ce făcea, așa cum are ținută în tot ceea ce face și acum. Nimeni nu a considerat zona **POLICIER** sau chiar **CRIME SCENE** (iar aici, cum vedeți, are legătură cu... **ELODIA**, pentru că e tot o zonă de **MISTER/CAZ NEELUCIDAT/POSIIBIL CRIMĂ**) una futilă. Reprobabilă. Nu cred că vânzările **HUMANITAS** au scăzut, dimpotrivă. La fel și noi, în demersul nostru, am fost **profi**. **Am fost la Brașov**, am dat peste un soi de „detectiv psihic”, cam așa precum era, într-un film, celebrul, guturalul Frank Black (imposibil să nu vă aduceți aminte de acele... cronici paranormale) **și am scris exact ceea ce am găsit**. Chiar dacă, mă rog, subiectul e, așa cum se spune acum, la... „frontierele cunoașterii”. De ce nu ar fi posibil? Tabloidic era dacă scriam, fără nici o dovadă, că Elodia Ghinescu a fugit, de pildă, în lume, împreună cu, să zicem, Răzvan Lucescu, sau cu actorul Ovidiu Iuliu Moldovan care, astfel, și-ar fi înscenat moartea sau, eu știu, o groază de alte gugumănii. Aberații. Da, „tabloidice” sunt doar aberațiile care nu au nimic de-a face cu o informație corectă, care nu au nimic de-a face cu presa. Orice **quality paper** e liber să scrie despre **crima de la Eforie**, **cazul farmacistelor din Brașov** sau eu-mai-știu ce alte subiecte controversate. Povestea e maniera cum o face. Cu probe. Cu declarații. Cu oameni aduși „la fileu”. Cu pertinentă. **Nu subiectul este blamabil. Nu există subiecte mari sau subiecte mici**. Există numai **ziariști plini de micime**, aberanți – și **tratări idioate, incomplete, nefondate ale subiectelor**. Se poate scrie, foarte bine, oricând, despre **cum e să petreci o sută de minute la Mizil**. Da, poate fi subiect de presă. Depinde doar **cum** o faci.

Tudor Călin Zarojanu

Hai la joc! De cuvinte

Traian Băsescu nu este doar un președinte-jucător. El este – între altele – un creator de limbă. O parte dintre creațiile sale au intrat de mult în folclor și nici măcar nu-i mai sunt atribuite ori asociate. Dacă „Iarna nu-i ca vara” și, poate, „Aici sunt banii dumneavoastră” și-au păstrat cordonul ombilical, în schimb „băieții deștepți” circulă liber, fără ca oamenii care folosesc sintagma să se mai gândească la președintele României. De altfel, expresia (cu sensul de „șmecherii”) nu-i aparține, dar el a consacrat-o și i-a dat actuala valoare de întrebuințare.

Înclin să cred că formulele lingvistice ale lui Traian Băsescu nu sunt niciodată rodul unei inspirații de moment, al spontaneității – ci sunt atent gândite, uneori probabil cu mult timp înainte de a fi folosite. Calculul este corect și urmează atât de bine regulile de comunicare, promovare și marketing încât am putea suspecta că nici măcar nu-i aparțin (se știe acum că istoricul „Un pas mic

pentru om, un pas uriaș pentru omenire” nu era rodul gândirii lui Neil Armstrong, ci produsul unei îndelungate căutări în care au fost implicate o mulțime de creiere).

Atunci când se simte atacat sau amenințat în vreun fel, Traian Băsescu își pregătește cu grijă următoarea mișcare, știind că succesul acesteia poate fi influențat decisiv de o formulare ingenioasă, care rămâne în memoria colectivă mult timp după ce dispare miza care a dus la apariția ei. Câți dintre spectatorii nenumăraților filme în care e folosită formula *Mister X, I presume* au habar despre David Livingstone sau Sir Henry Morton Stanley și despre istorica lor întâlnire din jungla africană?

„Ziaristii-tonomat” este o formulă care va intra în folclor, cu atât mai mult cu cât s-au făcut valuri uriașe în jurul ei. Românul este gregar și gargaragiu, moare după jocuri de cuvinte și etichete. Cu cât mai bizare, cu atât mai bine. Faptul că președintele a jignit întreaga presă sau s-a referit doar la unii dintre

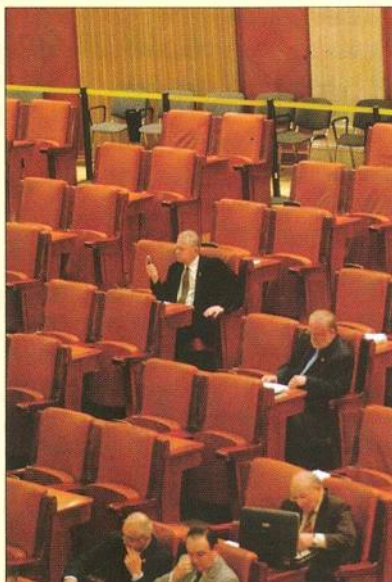
jurnaliști interesează prea puțin publicul larg. El n-are nici timp, nici chef (ca și președintele) să realizeze că într-un trust de presă majoritatea jurnaliștilor nici măcar nu au de-a face cu politica, deci nu pot fi implicați în atacarea sau apărarea vreunui politician. Căci, procentual vorbind, cei mai mulți angajați ai unui cotidian, televiziune, post de radio, agenție de știri etc. se ocupă de social, economic, sport, cultură, divertisment, externe, IT&C, știință și tehnică. Dar cine se gândește la asta și cui îi pasă?

Mai mult decât atât, noua găselniță a lui Traian Băsescu va face, probabil, pui. Se va găsi cineva să supraliciteze cu „politicienii-ipod”, „parlamentarii-mp3” sau „președintele-android”, măcar și ca să venim mai aproape de prezent, că tonomatele au cam dispărut.

Între timp, barilul de petrol a sărit de 110 dolari și se vorbește despre cea mai gravă recesiune economică mondială de după război. Oare la ce joc de cuvinte se pretează asta? ■

Sistem

Votul uninominal a trecut de Parlament și a fost promulgat de președinte, într-o formă mai degrabă uni-partidală: vor fi aleși cu adevărat individual doar cei care vor obține peste 50% dintre voturi la nivelul colegiului respectiv. E de așteptat ca numărul acestora să fie nesemnificativ, restul urmând să intre în Parlament prin calcule ultrasofisticate. ■

Liniște

Cătălin Marian Predoiu este omul care a pus capăt, brusc, prelungitei crize din Justiție. După ce au curs râuri de judecăți de valoare pe marginea recentelor nominalizări la cârma ministerului de profil, președintele, premierul și ceilalți politicieni s-au bătut în declarații, iar Curtea Constituțională a interpretat încă o dată legea fundamentală, noul nume propus de Călin Popescu Tăriceanu a fost imediat acceptat de Traian Băsescu. Și s-a făcut liniște! ■

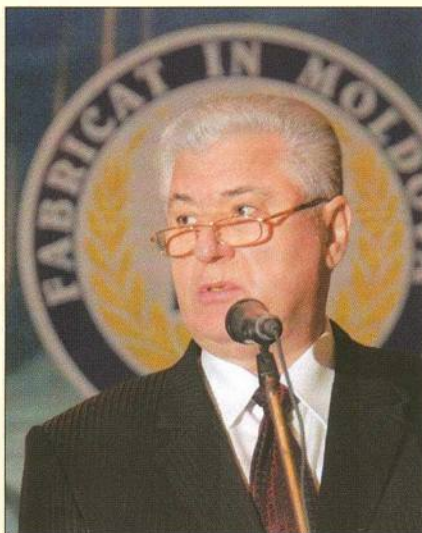

Agitație

Președintele venezuelean Hugo Chavez a ordonat trimiterea a mii de soldați și tancuri la granița cu Columbia, acțiune care a sporit tensiunile din regiune. Chavez, președintele-moderator de talk-show radiofonic (!) a declarat că omologul său columbian Alvaro Uribe este „un criminal”, după ce armata columbiană l-a ucis pe Raul Reyes, numărul doi al rebelilor FARC în Ecuador. Deocamdată incidentul nu a escaladat, dar viitorul nu pare roz. ■

Declarații

Vladimir Voronin, președintele Republicii Moldova, a lăsat impresia că vrea să se împace cu Bucureștiul: „Eu personal sunt pentru relații bune cu vecinii și trebuie să uităm de toate neînțelegerile pe care le-am avut sau careva motive istorice”, a declarat el la televiziune. Întrebat „Acest mesaj este un semnal pentru București?”, Voronin a răspuns zâmbind: „Da, poate fi considerat ca un semnal!”. O săptămână mai târziu, o altă declarație, și mai șocantă: „Rusia va recunoaște Transnistria ca parte a Republicii Moldova dacă nu vom adera la NATO”. Păi, le-a propus cineva?

Sex

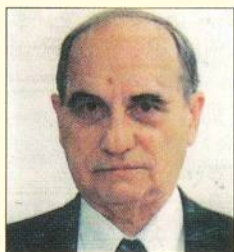

Scandal sexual în Statele Unite: guvernatorul (democrat) al statului New York, Eliot Spitzer, a demisionat după ce a recunoscut că

„s-a abătut de la obligațiile familiale”, cerându-și scuze în mod public. Un ziar dezvăluise că a cheltuit peste 80.000 de dolari pentru serviciile unei prostituate de lux. N-ar fi fost mare problemă, dacă Spitzer n-ar fi fost căsătorit și nu ar avea trei copii. Presa asta...

Canal

În vâltoarea analizelor despre „editorialist-tonomat” a trecut neobservată o declarație extrem de interesantă a ministrului Mediului, Attila Korodi: Uniunea Europeană consideră că Ucraina a încălcat prevederile acordurilor internaționale în ceea ce privește impactul asupra mediului al Canalului Bâstroe. În demersurile sale privind Canalul, România, susține ministrul, a obținut sprijinul voluntar al Ungariei, Estoniei și Franței, dar și pe cel al comisarului european pentru mediu, Stavros Dimas. Doamne-ajută!

Bazil Ștefan

Mr. Clean și Client 9

Căderea lui Eliot Spitzer din funcția de guvernator al statului New York a fost chiar și mai explozivă decât ascensiunea sa în acest post. În ianuarie 2007, câștiga în mod suveran alegerile respective, cu 69 la sută din voturi și fără mare efort. Activitatea din cei opt ani anteriori ca procuror general al aceluiași stat îi crease o popularitate enormă, de luptător vajnic împotriva corupției și crimei organizate. I se spunea „Mister Clean” („domnul curat”), iar un ziar de mare prestigiu îl declarase „Cruciutul anului 2002”. Spitzer destrămasese diverse rețele de criminalitate economică și financiară, inclusiv două de prostituție, băgase spaima până și în managerii de pe Wall Street și încasase, de la firme găsite în neregulă, amenzi de 5 miliarde dolari. Numeroși analiști îl considerau o mare speranță a democraților pentru prezidențialele din 2012.

Totul s-a năruit însă fulgerător, după numai 14 luni, în urma unei bombe de presă. La 10 martie, *New York Times* anunța că persoana înregistrată drept „Client 9” în actele rețelei internaționale de prostituție *Emperors Club VIP*, descoperită de FBI, era însuși Eliot Spitzer. Surpriza a fost uriașă pentru americani, care constatau cu uimire o cu totul altă față a omului

în care investiseră atâta încredere. Ca în renumita carte *Dr. Jekyll și Mr. Hyde* a lui Robert Louis Stevenson, ei descopereau brusc că Mr. Clean era nu numai neînfricatul vânzător de criminali și corupți, ci și Client 9, ipocritul amator de servicii sexuale obținute la prețuri amețitoare, mergând de la o mie la 5.500 de dolari/oră, în funcție de caratele „diamanților” prostituatei (el însuși plătiind 4.300). Într-o țară în care practicarea celei mai vechi profesii din lume este interzisă prin lege de aproape un secol, șocul acestei vești a fost enorm. Dar el a fost resimțit cel mai dureros în rândul democraților, mai ales de fanii lui Hillary Clinton, deoarece Spitzer era unul dintre susținătorii cei mai fervenți și influenți ai fostei Prime Doamne a Americii, drept candidată la președinție din partea acestui partid. Or, scandalul sexual în care se prăbușea acum cariera politică a guvernatorului, pe lângă faptul că îi trezea amintirea cumplită a afacerii Monica Lewinski, în care fusese implicat cu zece ani în urmă propriul ei soț, nu putea decât să-i afecteze șansele de a se impune în fața lui Barack Obama, care deja avea un avans substanțial de electori.

Inevitabilă, demisia lui Mr. Clean și Client 9 a fost anunțată după două zile și a intrat în

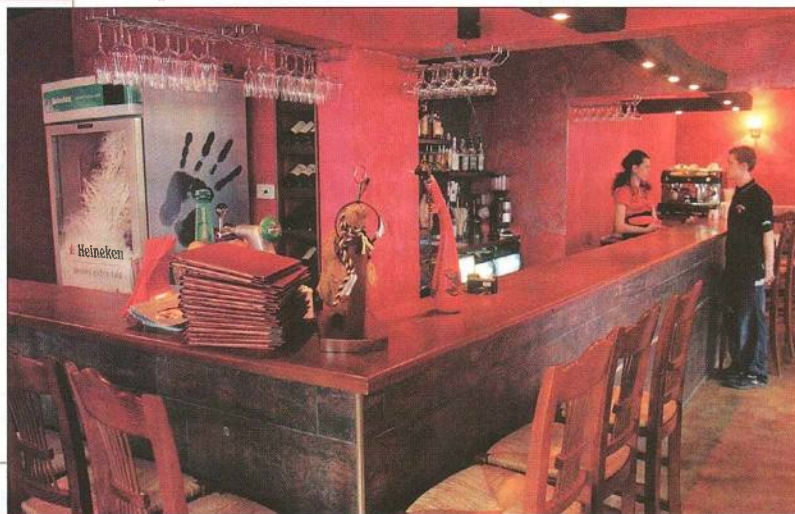
vigoare după o săptămână de la explozia bombe de presă. Culmea ironiei, Spitzer a fost depistat cu tehnicile folosite de el însuși pentru combaterea corupției. De ce s-o fi crezut imun în fața lor, ca guvernator? Greu de înțeles. De vină pare a fi orgoliul său nemăsurat. Întrebarea este acum dacă va scăpa măcar de justiție, unde cele minim două capete de acuzare i-ar putea aduce până la șase ani de închisoare, NUP fiind acum dorința sa cea mai vie. Dar la câți dușmani personali și-a făcut (și Dumnezeu, ce dușmani!), slabă speranță.

Demne de reținut premierele înregistrate în urma demisiei lui Spitzer: numărul unu la Albany (capitala statului New York) este acum fostul lui adjunct, David Paterson. Acesta este de două ori „un om pentru istorie”, fiind primul afro-american care a ajuns guvernator al statului New York și primul nevătător din istoria SUA care obține postul de guvernator. Iar „micuța și foarte drăguța brunetă” pentru care Spitzer a cheltuit 80.000 de dolari și a manipulat ilicit diverse conturi (o cântăreață pop debutantă, pe numele ei Ashley Alexandra Dupre) este, brusc, foarte... căutată.

Salsa Picante

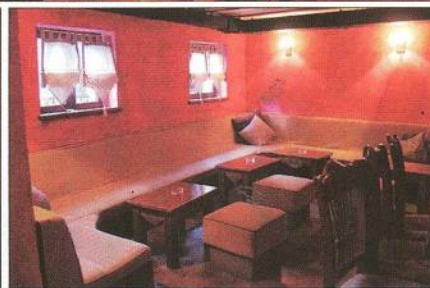
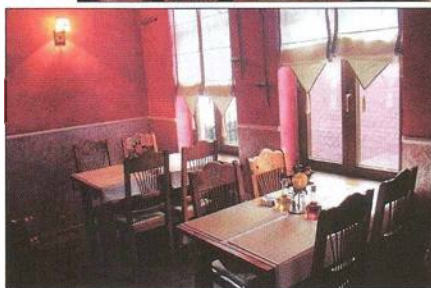
un tapas bar pentru bucureșteni

Conceptul spaniol de *tapas bar* a pătruns și în București. În spaniolă *tapas* înseamnă aperitiv, iar localurile cu specific *tapas* sunt foarte căutate și de aceea extrem de frecvente în sudul Spaniei. *Tapas* oferă o panoplie de gusturi savurate fiecare separat, de la câteva măsline și felii de roșii la un meniu întreg cu fructe de mare. Oamenii vin, mănâncă ceva, apoi rămân la petreceri, dansează, ascultă muzică, privesc un meci la televizor. Doamna Daniela Firan a înțeles conceptul și l-a lansat în cadrul restaurantului bucureștean **Salsa Picante**, singurul *tapas bar* din București.

Nu contează dacă sunteți spaniol, ați fost în Spania și v-au plăcut localurile *tapas bar* sau nu ați intrat niciodată

într-un astfel de restaurant. Contează doar să fiți deschiși la nou, să iubiți gastronomia și să doriți să încercați mereu ceva nou. O idee bună ar fi să faceți o vizită la **Salsa Picante**, un restaurant deschis anul trecut în zona Grădina Icoanei. De la ambasadorul Marii Britanii, trupa *Rafaga* la Peter Imre, lumea bună a trecut pragul **Salsa Picante** și a rămas încântată. Un local foarte îngrijit, compus dintr-un salon cu 45 de locuri, plus 30 de locuri la barul lung, specific genului *tapas*, plus o terasă cu 50 de locuri în sezonul cald. Ba mai mult, la subsol este și un club **Salsa** având o capacitate de 40 de locuri, pe canapele. Localul este deschis de la ora 13.00 până la ultimul client. Muzica este ambientală, aici puteți asculta adesea melodiile unor artiști precum Joaquin Sabina, Ana Gabriel, Omara Portuondo, Mana, Ricardo Arjona ori Juanes. Amplasat într-o clădire de la începutul secolului al XX-lea, păstrând integral arhitectura de dinainte de Primul Război Mondial, decorat cu perdele și suporturi de lumânări din Catalonia, iar la bar cu bucăți de șuncă spaniolă

Paella mixtă:
orez, legume (mazăre, usturoi, fasole verde), ulei de măsline, sofran, fructe de mare (langostine, calamari, scoici, surimi) și pui.

Jamon Serrano, cu pereții vopsiți în roșu precum capa pe care o flutură toreadorii în fața taurilor sau băutura specific spaniolă *Sangria*, **Salsa Picante** este un local intim, fără prețuri mari, în care merită să servești masa. Maestru bucătar la **Salsa Picante** este Marius Avanu, el vă va delecta cu un meniu absolut interesant. Marius Avanu a participat la concursul internațional de gastronomie, care a avut loc în Istanbul, anul trecut, unde a câștigat medalia de argint la secțiunea paste, preparatul premiat fiind *tagliatele cu spanac, alune de pădure și sos de brânzeturi fine* respectiv medalia de bronz la secțiunea pește pentru preparatul *somon servit cu sos de arahide, creveți și muguri de soia*. Între aperitivele pe care le puteți servi la **Salsa Picante** cu numai 9 RON se numără: *măsline umplute cu anshoa, tortilla cu cartofi și ceapă, tortilla de la casa (tortilla cu cartofi, ceapă, cașcaval și șuncă, câmăciori picanți în sos de vin etc.)*. De asemenea, puteți încerca *tapas* cu fructe de mare, de astă dată la 15 RON porția precum: *pulpă de scoici pane, calamari la grătar cu usturoi și pătrunjel, pulpă de crab pane, pește marinat cu lămâie și măsline umplute* ș.a.m.d. La capitolul mâncare de casă,

friptura de vită la cuptor cu sos de vin, ulei de măsline și mirodenii sau rulada de vită umplută cu măsline, jambon, ou, usturoi și ardei kapia merită 22,50 RON/porția. Salatele de la **Salsa Picante** sunt toate la 14,50 RON, preparatele din pui la 22,50 RON, cele de vită sau miel la 29,50 RON, cele din porc la 22,50 RON în timp ce specialitățile din pește sau fructe de mare costă 34,50 RON/porția. Dar mândria restaurantului o reprezintă cele șase feluri de *paella* la 24,50 RON/porția, mai exact: *paella de verdunas* (orez și legume), *paella catalana* (orez, legume, porc și câmăciori), *paella*

valenciana (orez, legume, pui, pipote, ficăței de pui), *paella con pollo* (orez, legume și pui), *paella mixta* (orez, legume, pui, calamar, scoici, creveți și surimi) și *paella de marisco* (orez, legume, calamar, scoici, creveți și surimi). La capitolul vinuri, acestea sunt din Spania (podgoria *Campo de Borja*: *Don Ramon* medaliat – roșu; *Castillo de Fuendejallon* – alb respectiv podgoria *Rioja*: *Marques Reinosa* – roșu, *Vinestral Blanco* – alb, *Vinestral Rosado* – roze, *Marques Reinosa* – roșu, *Vinestral Blanco* – alb și *Vinestral Rosado* – roze), Chile și autohtone, străinii preferând adesea – inclusiv spaniolii care vin și iau masa aici – să aleagă un vin românesc din gama *Prince Mircea* sau *Prince Matei*, între 35 și 60 de lei/sticlă. Clienții au posibilitatea să servească și preparate care nu se află pe lista din meniul restaurantului, numai ca ingredientele cerute să se găsească la bucătărie. În intenția patronilor restaurantului există deja ideea creării unui lanț de restaurante *tapas*, următorul restaurant de acest gen se va numi **Salsa Caliente** și se speră inaugurarea lui până la sfârșitul acestui an, unde va fi în zona Pieței Victoriei.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tîbăr

Editura HUMANITAS fiction

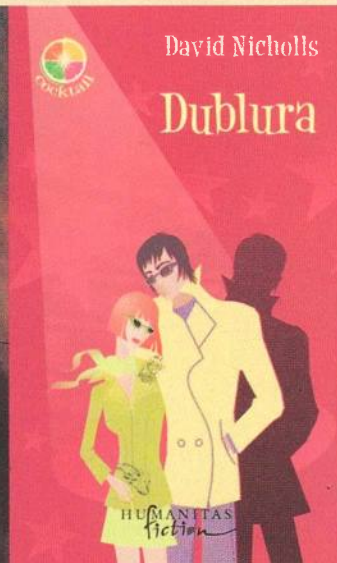
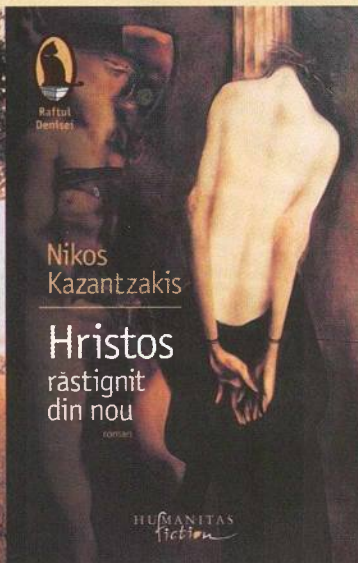
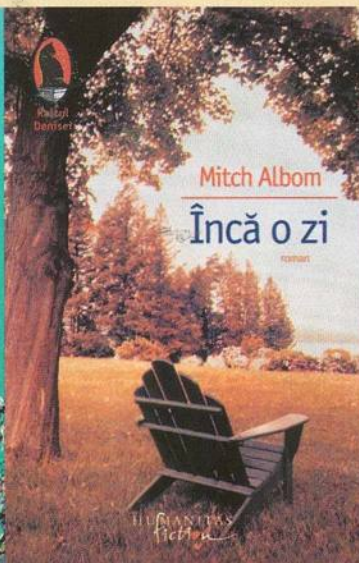
Colecția
 „Raftul Denisei”

Colecția
 „Raftul Denisei”

Colecția
 „Raftul Denisei”

Colecția
 „Cocktail”

Colecția
 „Thriller & Mystery”

JOHN FANTE
*O să vină
 și primăvara,
 Bandini*

MITCH ALBOM
Încă o zi

NIKOS KAZANTZAKIS
*Hristos răstignit
 din nou*

DAVID NICHOLLS
Dublura

LAWRENCE BLOCK
*Opt milioane de feluri
 de-a muri*

O poveste brutală, lucidă, dureroasă despre un adolescent care se revoltă împotriva legilor lumii cu toată furtuna celor paisprezece ani ai săi.

„Una dintre cele mai puternice și mai tulburătoare povești scrise vreodată.”

The Independent

Bestseller *New York Times*

Pornind de la întrebarea „Ce ai face dacă ai putea să mai petreci o zi alături de cei dragi?”, *Încă o zi* este o poveste tulburătoare despre cât de fragilă și de puternică, în același timp, este iubirea care îi leagă pe membrii unei familii.

„O carte care are forța de a-și tulbura cititorii.”

The New York Times

O mărturie a luptei dintre carne și spirit, dintre instinct și morală. Într-o lume care s-a lepădat de credință, patru tineri devin noii apostoli și martiri ai creștinismului, prizonieri pentru că încearcă să redeștepte în inimile celorlalți dragostea pentru semenii.

„Un roman profund, cutremurător.”

Time

Rivalul îi suflă cele mai bune roluri. Și fanii. Iar viața lui pare o simplă repetiție cu costume. Bine ați venit în culisele existenței lui Stephen C. McQueen!

„Fabulos. *Dublura* te face să râzi cu lacrimi.”

Company

Bestseller *New York Times*

Premiul Shamus

Traduceri în peste treizeci de limbi

„Lawrence Block este un etalon în literatura polițistă, iar romanele cu Matt Scudder sunt printre cele mai reușite din acest secol.”

Jonathan Kellerman

Stimată redacție,

Am citit în *Libertatea* și *Cancan* despre descoperirile dlui Gheorghe Sârbu. Curios, am intrat pe pagina web: www.sarbu.ro și am citit că s-a îmbolnăvit de tuberculoză pentru a testa panaceul. La poziția *Mărturii* se găsește *F.O.*, din care reiese că faptul este adevărat. Aș dori să aflu mai multe despre activitatea pe care o desfășoară dl Sârbu de peste patru decenii, în măsura în care este posibil, bunăvoință pentru care vă mulțumesc anticipat. Sunt bolnav de gonartroză, am fost operat, dar boala, în loc să dispară, s-a agravat. Mi s-a spus că trebuie să mă reoperez. N-aș mai face încă o operație, ci aș opta pentru metoda dlui Sârbu. Vă rog să mă înțelegeți, nu este puțin lucru ca la 40 de ani să ajungi imobilizat.

Vă mulțumesc,
Toti Iustin

Răspuns: Am citit mesajul dumneavoastră și vă promitem să vă informăm într-unul dintre numerele viitoare ale revistei **Flacăra** despre domnul Sârbu, despre care ne-ați pomenit.

Carrefour România a lansat **TeX**

Carrefour România și-a lansat marca proprie de textile, **TeX**. Noua marcă va eticheta îmbrăcămintea rezultată din munca și expertiza unei echipe formată din creatori de modă și designeri care asigură, în mod constant,

colecțiilor noi apărute, respectarea tendințelor internaționale din modă. Marca **TeX** propune un stil de viață, confort și este adaptată pieței din România, venind în întâmpinarea dorințelor clienților săi, cu produse de calitate, ușor de întreținut. (A.G.)

E fin? **E-FIN?**

E fin. **E-FIN**. E fin lucru să te duci la **GALA E-FINANCE**. Reputata marcă **PIAȚA FINANCIARĂ** are o oglindire pe măsură. „Geamănu” ei se numește **E-FINANCE**. Ar fi de spus că nominalizările la premiile „E-finanțistilor” sunt chiar, ele însele, superlative. Și că, prin scripă, dintre ele, se aleg superlativele superlativelor. O manifestare de bun gust, la **Crowne Plaza**, cu filme de prezentare convingătoare și cu, întotdeauna, câștigători de bună calitate. Iar martie, lună liniștită, a fost cât se poate de potrivită pentru o gală de premii serioasă... (M.G.)

REBUS & KIA MOTORS

Cuvintele au premiat-o!

Campania *Cuvintele te premiază* desfășurată în *Rebus* nr. 11 și 12/2007 și-a desemnat câștigătorul *Marelui premiu* în persoana doamnei Simona Prăjan. Vizibil emoționată, dna Prăjan ne-a declarat la „ridicarea premiului” – un autoturism *Kia Picanto*: „Sunt abonată de vreo trei ani la revista *Rebus*. Locuind în satul Rînhilești-Deal, comuna Santa Mare, jud. Botoșani, nu merg des la oraș ca să cumpăr revista *Rebus*. De aceea prefer să o primesc prin poștă, făcându-mi un abonament. Am participat la campania de abonamente *Rebus*, desfășurată la sfârșitul anului trecut, în primul rând pentru că mă interesa în mod special să-mi fac un abonament. Talonul de concurs l-am trimis într-o doară. De altfel, până să primesc eu numărul din martie în care a fost anunțat câștigătorul, profesoara din sat m-a informat că am câștigat marele premiu. Nu-mi venea să cred! Aveam un *Opel* deja, dar mai mult soțul conducea. Acum voi avea propria mea mașină.” (A.G.)

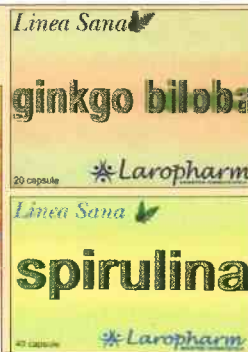

Gândiți lumea fără **peturi!**

De *Ziua Internațională a Apei/World Water Day* – 22 martie, *Electrolux*, împreună cu Primăria Sectorului 3, a inițiat în parcul *Alexandru Ioan Cuza* un eveniment dedicat promovării unei lumi fără peturi. Publicul a putut vedea o istorie în fotografii a petului – așa cum este prezent el în viața noastră cotidiană și cum există după această viață, în lumea gunoaielor. Pentru prima dată a fost prezentată care este cantitatea de peturi consumată anual, cât înseamnă aceasta ca volum și impactul asupra mediului. „Chiar și cele mai simple obiecte, cum ar fi sticlele de apă, traversează acum globul, ceea ce înseamnă că setea pentru câteva înghițituri de produs poate genera nu numai sticle de plastic, ci și o cantitate mare de resturi de ambalaje – de la folia care le înfășoară până la căptușeala cutiilor și lăzile în care sunt expediate, scrie *National Geographic*. Anual, europenii aruncă o cantitate de sticle de plastic echivalentă cu mărimea *Turului Eiffel*. Această concluzie aparține studiului *Canadean Limited*, inițiat de compania suedeză de electrocasnice *Electrolux* și se bazează pe faptul că din 50 miliarde litri apă minerală consumată în Europa în fiecare an, 84% este vândută în sticle de plastic. *Electrolux* încurajează diminuarea consumului de peturi, propunând ca soluție electrocasnice inovatoare, care oferă apă filtrată, precum combina frigorifică *Brita*. (A.G.)

Așa cum v-am anunțat, *Laropharm* a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitamisol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.04.2008

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

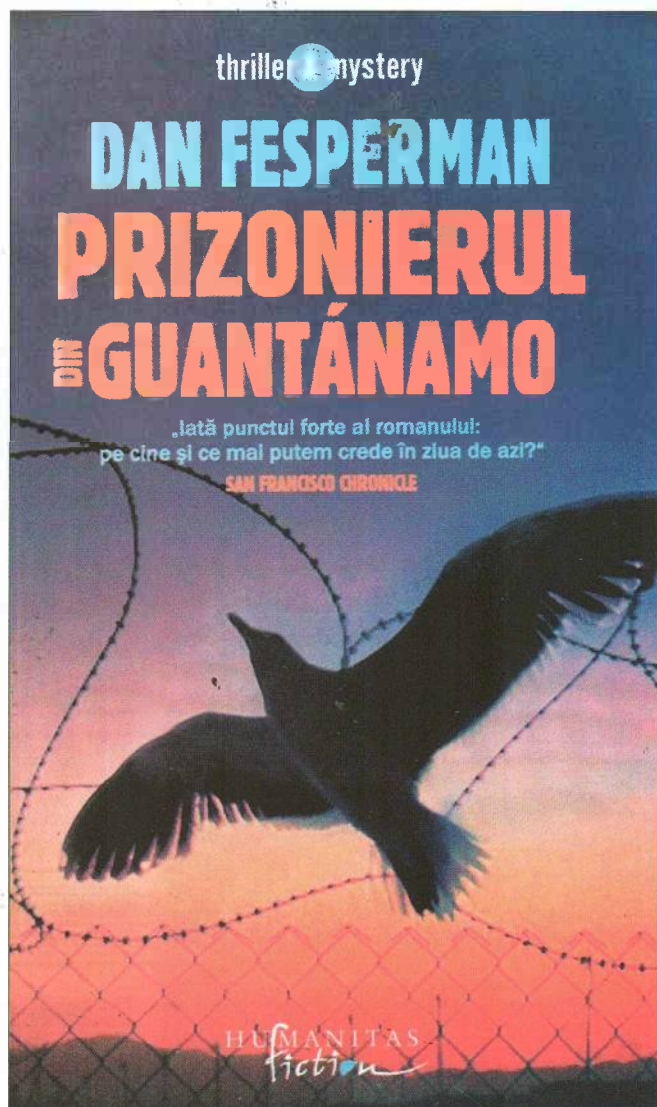
adevărul & *Literar & Artistic*

Actualitatea culturală din țară și din lume
Garanția informației selectate valoric
Incurajarea competiției pe piața ideilor

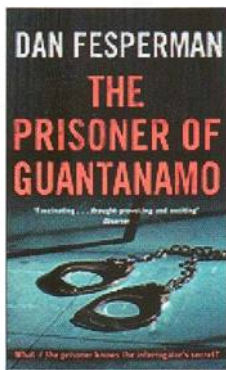
În fiecare miercuri,
împreună cu ziarul Adevărul

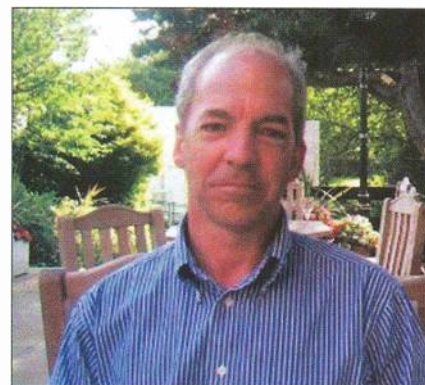
PRIZONIERUL DIN GUANTÁNAMO

O pată de culoare între atâtea thrillere moșite după tiparul „Da Vinci”. *Prizonierul din Guantánamo* are aerul unei anchete militare, este, în felul lui, un raport militar, dar nu unul rigid, ci tribut ar doar spațiului concentraționar. O atmosferă cazonă, care, musai, trebuie să fie jumătate ficțiune, jumătate reconstituire documentară. Fiindcă nu poți vorbi despre una dintre marotele jurnalismului de investigație fără să vorbești despre un dosar/demers substanțial de documentare care să întoarcă

multe dintre paginile de pe internet – și nu numai. Pentru vremurile noastre, Guantánamo e ceea ce era, pe vremuri, un Alcatraz. Au făcut, de multă vreme, înconjurul lumii, imaginile cu câinii agresivi suiți pe tenuri tuciuiri, cu fețe de arabi torturați în cele mai neașteptate moduri, îmbrăcați în portocaliu, sub soarele năucitor al unei lumi în care nu intră nimic decât deținuții și gardienii. De altfel, cartea detaliază diferite tehnici de interogare, aplicate în închisoare. Dan Fesperman, autorul romanului, are meritul de a nu calchia foarte îndeaproape clișeele genului. Narațiunea este relativ simplă, cel puțin la prima vedere: un soldat american este găsit mort pe o plajă aflată în „teritoriul inamic”. De aici încep și întrebările: în primul rând, cum a ajuns acolo? Efectele sale s-au găsit pe plajă, în teritoriul american. În hora anchetei se prefigurează presiuni, odată cu apariția unei delegații americane. Povestea are culoare locală și, prin consecință, credibilitate. Sunt delicioase povestiri, scurte dar încântătoare, despre cum staf-ul american schimbă cu cel cubanez whisky & Marlboro contra trabucuri cubaneze și rom original. Se reînvie, pentru o secvență, animozitățile „războiului rece”. Narațiunea are și un „decor” pe măsură: sârmă ghimpată de trei metri înălțime, o lume sumbră, apă-sătoare, fără ieșire. Cartea urcă de la studiul de caz către frescă a unui lagăr în care iadul coboară, ca o atmosferă densificată, foarte aproape de pământ. Pe o altă felie narativă, Gonzalo, un agent cubanez „aruncat” pe plajele din Florida la însuși ordinul lui Fidel Castro, continuă să-și depene misiunea și să transmită informații în insulă, pretext pentru autor de a strecura câteva considerații despre condiția emigrantului care se teme că, într-o zi, Castro nu va mai fi – și, așa cum scrie pe carcasa unui telefon public, cubanezii vor fi trimiși, cu toții, acasă. Este de urmărit și organizarea după care funcționează tabăra americană din Guantánamo, cu tabu-urile, cutumele & fetișurile ei, dar și cu o structură piramidală care oglindește spiritul cazon al locului.

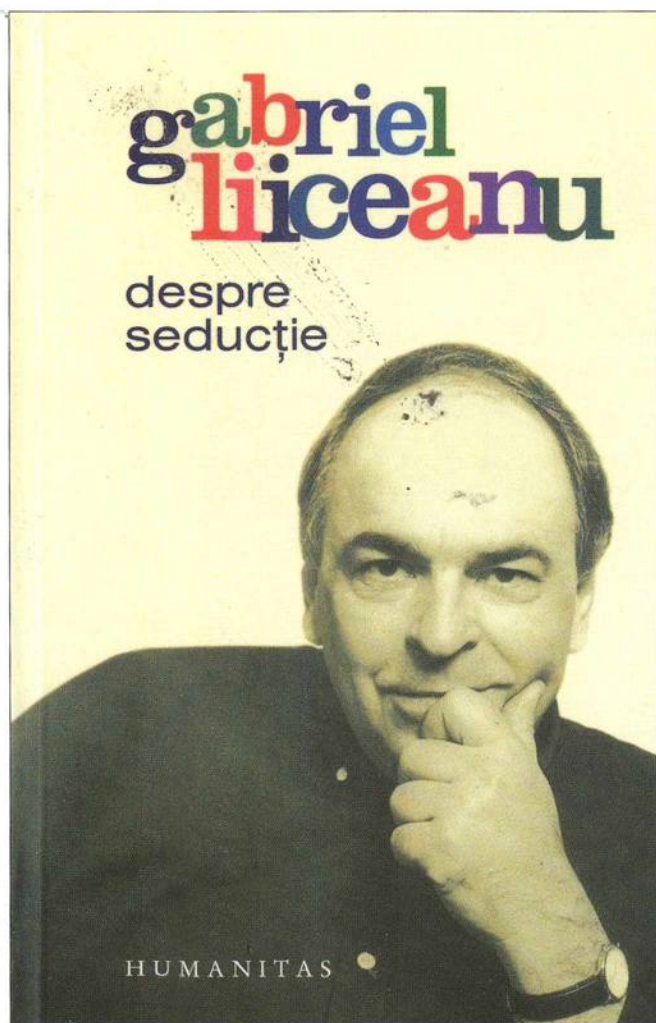
Ierarhia se manifestă inflexibil, este o lume ordonată prin forță, în care ordinele și teama se află pe agenda zilei. Autorul are habar de gradarea acțiunii, care capătă tensiune odată cu trecerea fiecărui capitol. Unul dintre personajele capitale ale romanului este un agent FBI, Revere Falk, al cărui punct de forță este tehnica de interogare a prizonierilor arabi. Nici femeile nu lipsesc din poveste: este cazul „durei”, fată care și-a creat un renume în rândul anchetatorilor. Dan Fesperman, autorul cărții, se preocupă, lucru mai puțin prețuit, îndeobște, și de stil. Interesantă introducerea descrierii barului *TIKI* (parodie cazonă, după numele binecunoscutei plute a lui Thor Heyerdahl), ca, până la coadă, tot un artificiu de stil. Pe ansamblu, întotului-tot, o carte care merită cu adevărat citită, cu o condiție: să agreeți condiția – și convenția – genului *thriller & mystery*.

Cartea are tragismul și cinismul ei, cel puțin pe final. Povestea de dragoste din „American camp” se cam termină prost. Rămâne lectura ca o documentație în tot ce privește Guantánamo, cu tot cu precizia ei neverosimilă, cu hărțile care subîntind perfect realitatea, de parcă nu am avea în mână *a book of fiction*. După jumătatea volumului, narațiunea se accelerează, alunecând, puțin, spre formula unei narațiuni apropiate de zona „commando” (de pildă, asemănătoare cu cea din *Congo* a lui Michael Chrichton, cu Serge Brussolo sau cu seriile de „Commando” de la alte edituri).

Finalul aparține unei „joncțiuni” între spioni, evitând utopii de genul „happy-end cu binele care învinge”. Protagonștii sunt doar niște biete piese pe tabla de șah pe care o mișcă secretari de stat americani, servicii secrete și miniștri cubanezi. Lor nu le rămâne decât să se „înfrățască” și să-și dea mâna, să se unească pe la spatele acestor conspirații doar ca să poată supraviețui.

text **Mihail Gălățanu**

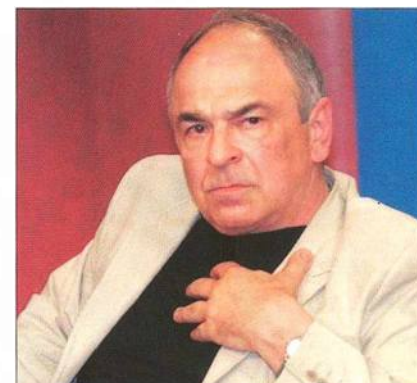
ARTA IUBIRII

Coperta cărții *Despre seducție* a lui Gabriel Liiceanu nu ne înfățișează un seducător deși, în felul său, el este unul, al discursului – ci un sceptic zâmbitor. Instantaneul este o fotografie immanentă: immortalizează clipa: părul negru (încă) al mâinii, ceasul cu acea curea, a acelei vremi care nu s-a rupt, părul, aranjat, judicios, ca și cum ar fi fost pieptănat cu strictete, deși nu e. Și, încă de la primele pagini, suntem trași-de-o-parte de un Don Juan al speculației. Și ce e filosofia, în speța ei cea mai hedonică, dacă nu speculație în stare pură, adică nevințiată de gregar, de micile manevre ale contingentului? Gândirea speculativă, în forma ei cea mai nobilă (deși, ordinar, e tarată de conotații), este vară bună cu gândirea contemplativă, peste care, ca o punte, ca o sârmă pe care merită să mergi, se înlănțuie silogismul. Cartea are prospețime. Și acuratețe. În însurirea ideilor. Și pe asta s-a și mizat, de la început. *Vino în lumea mea*, spune seducătorul. Și, acolo, în palate, sub ocean, om duce-o zile multe – ca să parafrazăm, relaxat&îndepărtat, modelul.

În palate de mărgear. Cirlilai, cirlilai. Sub timp și sub mode, în Uvedenrøde. Dacă spui: *Dară în lumea ce-ai deschis ȋ-oi merge niciodată*, te condamni la ieșire de sub cerul magic al seducției. Într-un anume sens, Seducătorul este Îngerul. Bun sau rău. Sburătorul.

Și seducător este și proiectul care ni se înfățișează: *Istoria împletirii spiritului și a cărnii față în față cu Istoria luptei dintre carne și spirit*, cu capitolele: „I. Spiritul învinge carnea: Platon, creștinismul și *amour courtois*; II. Spiritul în echilibru cu carnea: Romeo și Julieta; Martin și Hannah. III. Carnea învinge spiritul dinăuntru lumii spiritului: Decameronul; IV. Carnea învinge spiritul: senzualitatea pură. Don Juan; V. Spiritul își ia revanșa: cultura. Senzualitatea spiritului.” Discuția trece prin Socrate și ajunge, inevitabil, la Iisus, pentru că, nu-i așa, cel mai mare seducător este chiar Dumnezeu însuși, Divinitatea. Și este inserat inspirat următorul pasaj: „Sensul faimoasei scene a ispitirii în pustiu (Matei, 4, 1-11; Luca, 4, 1-13) tocmai acesta este: ispitirea eșuată este proba supremă a infailibilității naturii divine devenite om. Și totodată, aici, în pustiu, se întâlnesc cele două principii ale seducției. Seducția Satanei funcționează mereu de partea „cărnii” (și astfel a morții), în speța de partea materiei, a bogăției, a puterii pământești: *toate împărățiile lumii și slava acestora*. „Diabolos, cel ce separă, încearcă să seducă separându-l pe Iisus de natura sa divină și aducându-l doar de partea naturii umane.” Bătălia finală aici se dă, de fapt. Armagedonul e în pustiu. Și Diavolul o pierde definitiv, pentru totdeauna. Seducător contra seducător. Și victoria este deja adjudecată, fie că știm ori nu am aflat. „Diabolos, cel ce separă, încearcă să seducă separându-l pe Iisus de natura sa divină și aducându-l doar de partea naturii umane. El încearcă să-l separe pe Iisus de *duhul sfânt* (pneuma) de care acesta se umpluse.” Duhul Sfânt ume – și ocupă vasul. Și nu mai lasă loc altcuiva. Naturii „umane”, supusă trecerii. De aceea, pesemne, se ia și „măsura de precauție” suplimentară a botezului. Gabriel Liiceanu spune: „Întâlnirea cu diavolul se petrece abia după ce această *umplere* are loc, fiind astfel *verificată* și garantată imunitatea lui Iisus față de orice *corruptio* de tipul cărnii.” Să recu-

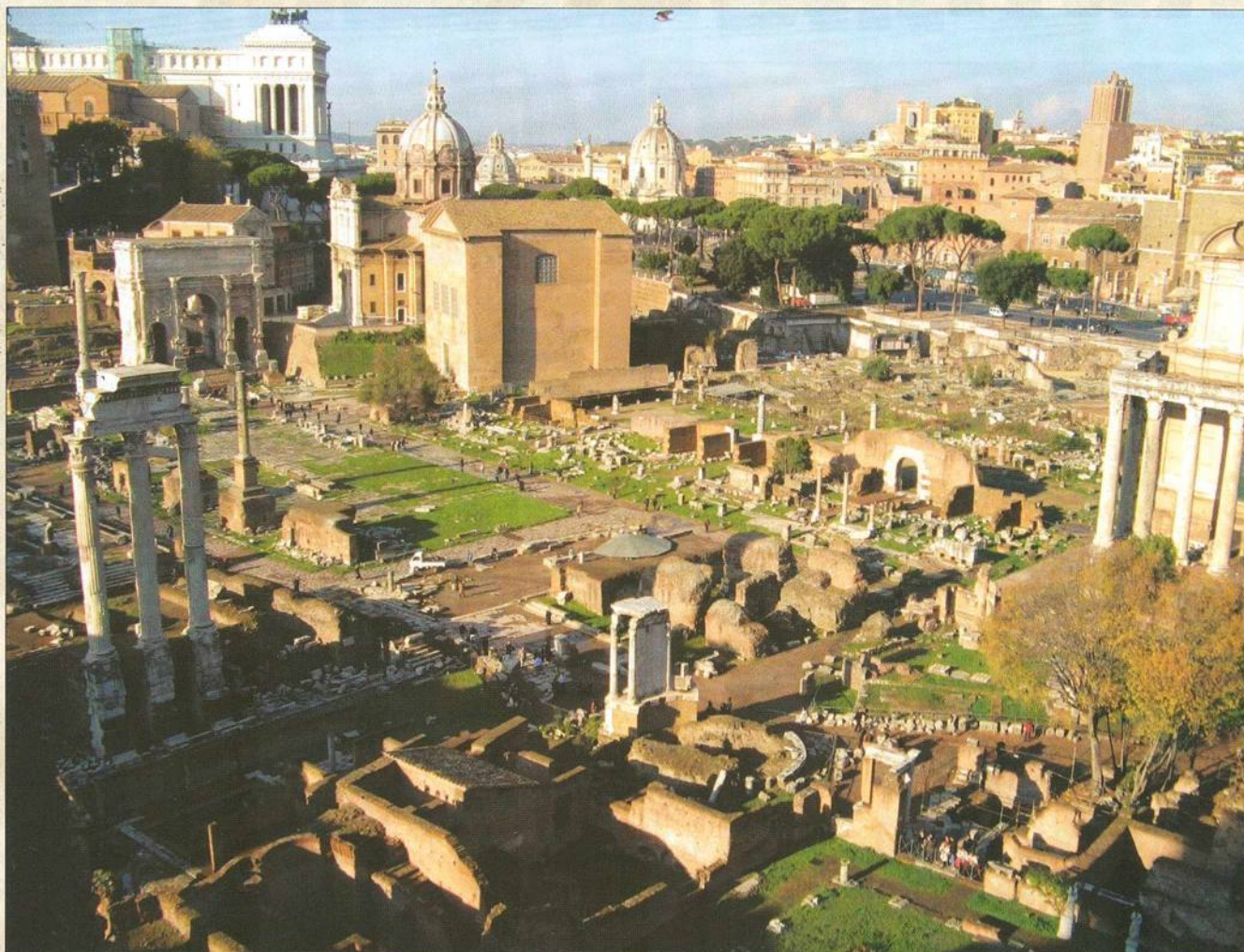
noaștem că există forță de interpretare aici și, deopotrivă, originalitate, ambele aplicate asupra unui text socotit „patinat”. Astfel, lumea această ne apare ca *seducție contra seducție*. Bătălia seducției. De sus și de jos, cum ar spune Hermes Trismegistos. Gabriel Liiceanu nu vrea să ne aducă aproape, ci să ne ducă în departe, tocmai ca să dăm aramă și să luăm aur, să întocmim acest trebuincios negoț. Capitolele despre amorul *courtois* și despre erotism (via Octavio La Paz) sunt capitole ale „îmblânzirii sexului”. Ca scenarii de iubire, ar putea fi, în mintea noastră, păstrată și altele, să zicem „Shiva și Shakti”, deși poate că așa ieșim, totuși, puțin din *aria seducției*...

Mai mult decât o „sistemizare” a iubirii (imposibilă, de altfel), volumul este o călăuzire pe modelele, marotele și obseșiile autorului. Rezultă o carte despre „ceea ce Gabriel Liiceanu iubeste” și nu un „manual de istorie a iubirii”. Totuși, câte ceva despre „metodele de seducție” învățăm. Nu primim o rețetă, dar aflăm cum alții au sedus (cu mult) mai înaintea noastră. Toată cartea respiră filosofie, chiar mai mult decât seducție. În capitolul al treilea (spre exemplu), „Carnea învinge spiritul dinăuntru lumii spiritului. Decameronul.”, povestea este comentată în spiritul manifestării necesității prin întâmplare (fenomenul ia forma spontaneității): Într-o după-amiază, când călugării dormeau, monahul nostru vede pe câmp, în preajma mănăstirii, „o fetișcană frumoasă foc, copila unui plugar de prin partea locului pesemne”. Și de aici îndrăgostirea-i gata. Și totuși cartea lasă, în final, impresia că s-ar fi mai putut spune atât de multe lucruri fundamentale despre subiect/temă, încât aproape nici nu îți dai seama dacă s-a terminat...

text Mihail Gălbănuș

Romantism la **Rom**

Un weekend prelungit în Cetatea eternă e mai nimerit poate ca oricând în aprilie. Paștele, Colosseu, cappuccino, Vatican, un vin roșu, Columna lui Traian, o plimbare cu trăsura...

Roma, așa cum am văzut-o eu, este un oraș accesibil și „sociabil”. Și nu mă refer doar la sutele de români pe care i-am întâlnit pe acolo (la un moment dat am avut chiar impresia că sunt mai mulți de-ai noștri decât de-ai lor), ci la atmosfera care, pur și simplu, emană de peste tot; mă refer la faptul că este un oraș cu pomi verzi și temperaturi pozitive în mijlocul lui decembrie, că poți umbla pe jos fără să respiri noxe de eșapament, că oriunde întorci privirea mai ai vreo pietricică, vreun sit sau vreo fântână măiastră de tras în poze. Italienii sunt simpatici încă de la aeroport, limba sună cunoscut, cappuccino e „dolce” aproape oriunde, cu paste am eu o problemă, dar cine le iubește o să creadă că a nimerit în Rai.

Cetatea eternă are totuși problemele ei... Și asta pentru că milioanele de turiști care ajung acolo anual nu o fac pentru teatre, operă sau cluburi, pentru scena gay (sau pentru oricare altă scenă), cum ar zice unii, pentru contemporaneitate...

Se duc pentru „scena” aceea minunată care se întinde de la Pincio (una dintre cele șapte coline ale Romei) la Vatican sau pentru oricare alt punct așezat la înălțime, ca să poată admira în voie frumusețea orașului. Deși, evident, ca oricare alt oraș european, Roma mustește de modernism. Dar turiștii

aleargă mai ales după grandoarea trecutului ei, acum restaurat, restructurat și mai ușor de vizitat ca oricând.

Acolo unde sunt atracțiile (Colosseumul, Vaticanul, vechile palate etc.) e un haos permanent, fascinant pe de o parte, obositor pe de alta. Inima orașului antic, și zona cu cele mai multe

na

rămășițe, se întinde de la Capitoliu până la dealurile Quirinal. Mai întâi, dacă vii dinspre Via Nazionale, o să fii surprins de o străduță îngustă și umbrasă, care coboară în trepte către o piațetă. Poți păși la fel ca mine: te muți mai la dreapta, încercând să cauți cel mai nimerit unghi ca să fotografiezi aleea cu pricina și *wooops!*, Columna lui Traian îți apare splendid în fața ochilor și-a camerei tale foto. La început o vezi mică, pe urmă n-o să știi cum s-o determini să-ți încapă în poză. La vreo sută de metri, există o stație de taximetriști: ei, undeva pe acolo e ideal să stai ca să-ți iasă niște fotografii de revistă. Tabloul e completat fantastic de cele câteva trăsură care așteaptă mușterii. Peste drum, palatul acela imens, cu zece de trepte pe care se află sute de turiști, cu grădini și fântâni arteziene laterale. Mausoleul soldatului necunoscut. În stânga lui, departe, la vreo kilometru, se vede Colosseumul. În spate, Roma veche, Forumul Imperial și cea mai râvnită zonă rezidențială antică, Palatinul, unde excesele sexuale ale împăraților și politicienilor erau mâinate mai ales de pasiunea cu care complotau unii împotriva celorlalți. Intrarea în Forum e la fel de liberă ca și acum 2.000 de ani, când aici era principalul *business-center* al Imperiului. Marele Colosseum e turtit puțin într-o parte, acolo unde și-a pierdut o bună bucată de arenă. Dar tot impunător e. Ca să intri, stai la coadă cel puțin jumătate de oră, suficient să te gândești la luptele și ofrandele sângeroase care aveau loc în fața împăratului și-a unei Rome extrem de gălăgioase și excitate de ceea ce vedea. Ca să urci la cel de-al treilea nivel, poți folosi liftul, sau poți încerca scările cu trepte înalte și înclinate, concepute așa special pentru o mai bună scurgere a apei. Foarte interesant, mai ales într-o zi de duminică, atunci când mașinile nu au acces pe acolo, ar fi să te plimbi pe Appia Antica. De la 10:00 la 15:00 există chiar

niște tururi gratis ale parcului Appian, cu plecare de la Biroul Parco dell'Appia.

Bocca della Verità e pe bune. Pe vremuri, era gura unui canal. Acum, toată lumea vrea să verifice legenda: mușcă sau nu? Pentru asta, merge în Piazza Bocca della Verità. De acolo, nu mai e mult până la Fontana di Trevi. Pe vremuri, ca să ai noroc în dragoste, trebuia să arunci trei bănuți. Toată lumea făcea asta, era o tradiție încetățenită, care acum nu mai e permisă. Spectacolul uman e continuu și foarte atent urmărit de un grup de imigranți de culoare și arabi. Îți recomand să ai mare grijă la genți, portofele, mobile, camere foto și, în general, la tot ce ai asupra ta. Dacă te întrebi ce s-a întâmplat cu monedele care aterizau în impresionanta fântână, cu scopuri atât de nobile (vezi Doamne!, în beneficiul dragostei), îți spun eu căci am dat peste un articol interesant: Tribunalul italian, scria în ziar, a ajuns la concluzia că bărbatul care scotea de ani de zile banii din Fontana di Trevi nu a furat din averea publică. Se spune că el și-a

asigurat o rentă anuală de 180.000 de dolari. Dar pentru asta, a „muncit” inclusiv duminicile. Cred că în urma scandalului izbucnit atunci, oficialitățile au hotărât să interzică oricui să mai arunce bani înspre fantezistele creaturi ale mării din fântână. De acolo, m-am dus la scările spaniole care coboară de la Trinita dei Monti direct în Piazza di Spania. Priveliștea e superbă. Artera comercială din fața scârilor e un show-room glamour al mărcilor de renume din moda internațională, nu există decât butikuri *Valentino, Dior, Versace, Louis Vuitton*. Treptele sunt preferate de tineri ca loc de întâlnire, stau și se așteaptă unii pe alții, discutând, ascultând muzică, citind; după ce au fost restaurate, în anii '95-'96, nu se mai servește aici masa de prânz, primăria instaurând un eficient sistem de amenzi. În stânga, la baza Scalinatei di Spagna, se află Casa memorială Keats-Shelley. Se spune despre Keats că a murit chiar aici, pe treptele spaniole, la doi pași de cămăruța pe care o închiriasse.

Text și foto: Ciprian Enea

Cele mai bune oferte de Paște

Agencia Prestige Tours

www.prestige.ro

021/319.77.94

- Hotel San Marco 3* – de la 305 euro/pers. Tariful cuprinde: transport cu avionul, 2 nopți cazare cu mic dejun.

Agencia Cocktail Holidays

www.cocktailholidays.ro

021/317.84.55

- Starhotels Metropole 4* – de la 400 euro/pers. Tariful include: transport cu avionul, 3 nopți cazare cu mic dejun.

S-a înființat **Asociația Ziaristilor și Editorilor Creștini**

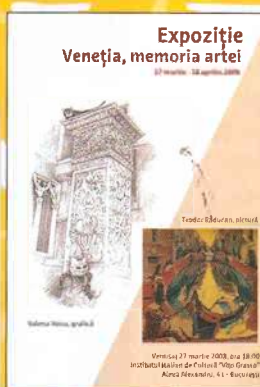
Prima Adunare Generală a Asociației Ziaristilor și Editorilor Creștini s-a desfășurat, la sfârșitul lunii martie, în București, la Muzeul Țăranului Român. AZEC s-a format la începutul acestui an la inițiativa unor editori și ziaristi din presa religioasă precum Răzvan Bucuroiu (realizator TV, directorul revistei *Lumea credinței*), Răzvan Codrescu (editura *Christiana*) și Mihaela Voicu (editura *Sofia*). „Ne-am adunat la un loc circa 120 de membri, dintre care 71 au participat la Adunarea Generală, pentru a ne cunoaște și spre a contracara informările denaturate din restul presei vizavi de mesajul creștin. Noi vrem

să facem o informare în spirit creștin, să răspundem corect provocărilor lansate de mass-media laică – vezi conferința de la Ravenna, unde au existat dezinformări și mesaje greșit înțelese lansate către publicul larg – vrem să ne apărăm drepturile profesionale care derivă din statutul de creștin. Vom avea o relație de colaborare cu Biserica Ortodoxă Română, fără a ne supune, însă, acesteia. Vom milita pentru transparența bisericii. De asemenea, noi nu ne-am constituit pe criterii confesionale, asociația este deschisă ziaristilor creștini ai altor confesiuni, vrem să contribuim la un dialog religios interconfesional și să nu existe nici un fel de asperități confesionale între membrii noștri. În plus, dorim să ridicăm statutul moral al presei românești”, a precizat Răzvan Codrescu, unul dintre fondatorii AZEC. Organizația și-a ales președintele în persoana lui Răzvan Bucuroiu precum și componenta Consiliului Director. În viitor, membrii AZEC își propun să elaboreze un cod deontologic al jurnalistului creștin. (A.G.)

Veneția, memoria artei

Institutul Italian de Cultură Vito Grasso, din București, ne propune, în intervalul 27 martie – 18 aprilie, expoziția *Veneția, memoria artei*. Cel mai romantic oraș al Europei este „reconstituit” de artiștii Valeria Voicu (grafică) și Teodor Răducan (pictură). Cea mai frumoasă invitație pentru acest eveniment este chiar declarația Valeriei Voicu: „Oare entuziasmul pentru fotografie și video ne-a făcut să uităm desenul? Un gând, o emoție pot fi redată prin simpla linie senzuală, sensibilă, magică... În lucrările mele am reprezentat detaliile, acolo unde piatra are o vibrație aparte. *Veneția, memoria artei* se dorește a fi un *capriccio*: desen riguros care pune în evidență cele mai mici detalii, gen inventat de venețienii Canaletto și Bellotto.” (L.P.)

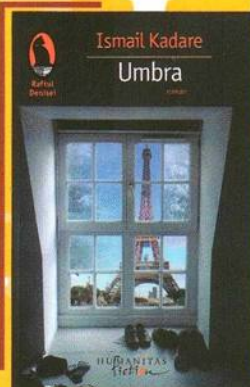
Egalitatea de gen

Luna trecută, ARTHIS – Casa de Cultură Belgiano-Română a inițiat expoziția de fotografie intitulată *Egalitatea de gen*. Evenimentul, dedicat *Lunii Femeii*, a fost organizat în parteneriat cu *Fotografa.ro* și UNIFERO (Uniunea Internațională a Femeilor Române). Tema expoziției a apărut la propunerea UNIFERO și a constituit o provocare pentru fotografele implicate în acest proiect, ele selectând din portofoliul propriu lucrări care conturează, în viziuni multiple, un portret al femeii române de astăzi. Fotografele participante au fost: Cristiana Apostol, Andrea Blaga, Ioana Cârlig, Andra Dorneanu, Iulia Dumitru, Mihaela Gavrilean, Mihaela Muntean, Mônica Murgu și Andreea Sănduloiu. (A.G.)

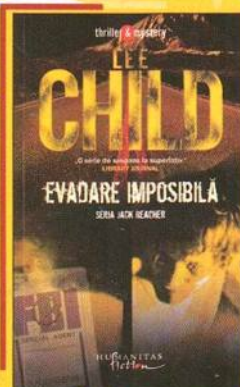
Horia Roman Patapievici **Despre idei & blocaje** HUMANITAS CLASIC

Cunoscute din afara literaturii mă întreabă mereu, ca la o „expertiză”: bă, e chiar așa bun Patapievici ăsta? E un caz rarism: în el se întâlnește eruditul cu scriitorul, filosoful cu eseistul înzestrat. Nu foarte des întâlnim asemenea înzestrări într-un singur om, mai ales că el se poate, ușor, constitui într-un model, la fel ca și scriitorul Gabriel Liiceanu sau eseistul Andrei Pleșu: iată de ce orice carte a lui Horia-Roman este, sigur, un eveniment. Și pentru că în martie a fost ziua sa, să îi spunem, încă o dată, *La mulți ani!*

Ismail Kadare **Umbra** HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI

Iată că albanezii au reușit ceea ce noi, românii, nu avem, la acest moment: un scriitor cu mare/largă recunoaștere internațională (cum are toate șansele să fie Mircea Cărtărescu peste zece sau douăzeci de ani). Oricum, în ceea ce face, Kadare nu uită Albania, albia dintru care s-a fost dus către lume. Ea apare și în ocheanul întors al acestui roman răsplătit, cu trei ani în urmă, cu *International Man Booker Prize*.

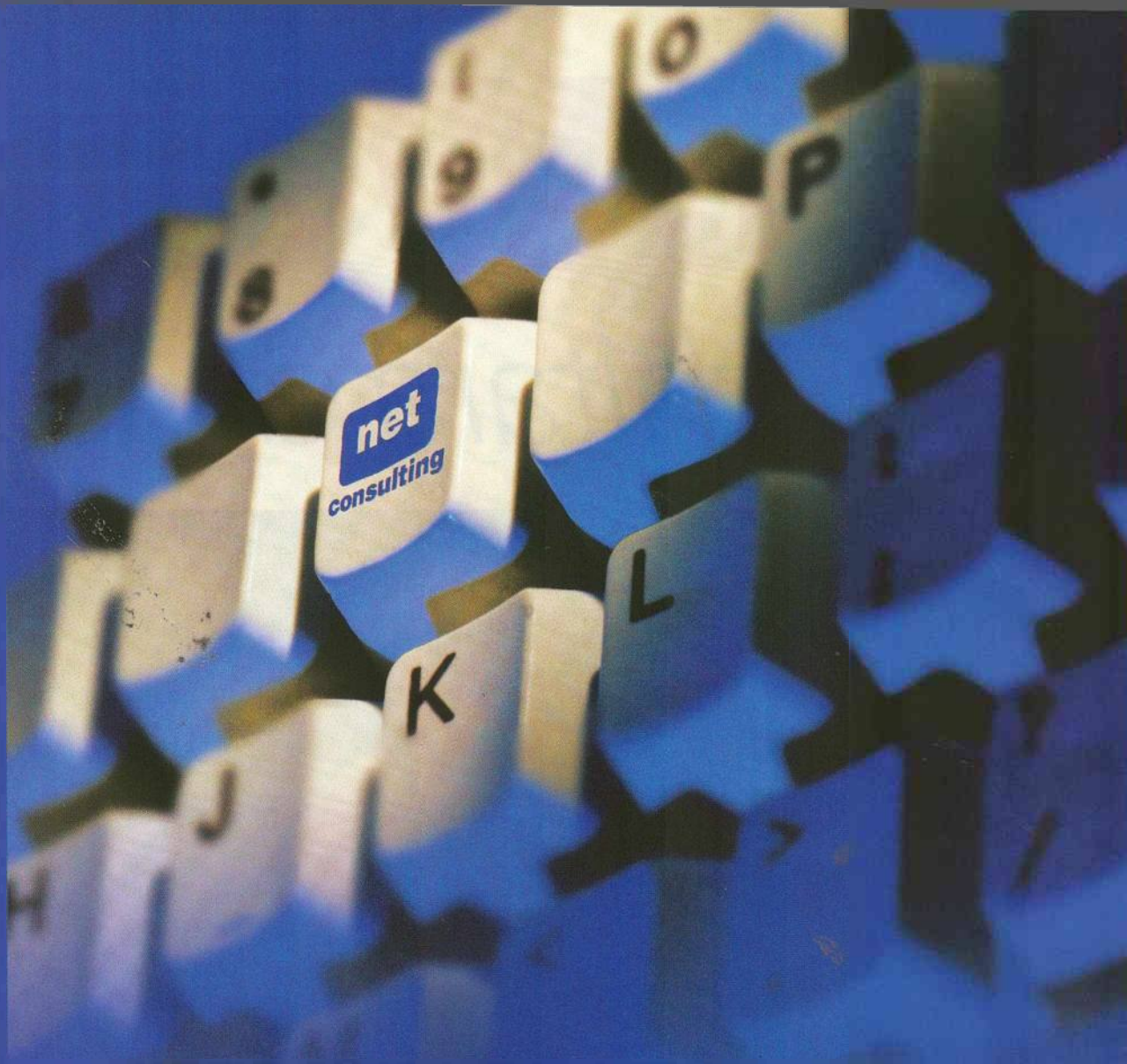
Lee Child **Evadare imposibilă** HUMANITAS FICTION, THRILLER & MISTERY

Mai bun, mult mai bun ca Akunin (din aceeași serie, deși și Akunin... e foarte bun!). Dur, sentimental *in cache*, asemănător ca stil cu... Jack Reacher! Parcă e o carte scrisă de el însuși. Bine, el însuși, gata, gata... așa cum ar spune domnișoara Elena Băsescu (care numai domnișoară nu e, ci chiar doamnă pe cale de... Hrebel!), ho, ho, Traiane, ho, să nu dai! Child ăsta nu e mic copil, ci oțel călit, încins! Reacher e portretul incoruptibilului.

Jesus Diaz **Cele patru fugi ale lui Manuel** HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI

N-am citit, până acum, Diaz. *C'est une nouveauté, comme on dit. Donc, c'est un territoire quasi-„interdit”, par conséquence.* Ce pot, însă, a spune, la prima vedere, e că băiatu' știe cu mingea. Adică are stil, lucru greu. Și, mai cu seamă, rar. Știe să scrie, scrie cum respiră, scrie cu grația cu care se mișcă un pește în ape intertextuale.

Soluții integrate pentru afaceri

■ **Continuitatea proceselor de afaceri**

Tehnici de recuperare a datelor după dezastre și gestiunea resurselor IT.

■ **Automatizarea proceselor de afaceri**

Eficientizarea introducerii datelor în sistemele de aplicații.

■ **Proiecte de infrastructură**

Servicii profesionale, aplicații mesagerie, soluții ERP, soluții de management de proiect.

■ **Dezvoltare software**

Expertiză .NET, XML, J2EE, dezvoltare baze de date, Content Management, Total Business Integration.

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București, Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99;
E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

A.G. Weinbo

Omul chitară de la Free

erger edom Fest

▼ Cum s-a născut ideea festivalului Freedom Fest?

– Există în lume deja această tradiție, informația mi-a parvenit direct de la bunul meu prieten Leszek Cichonski. În Polonia și el încearcă să-și împingă căruța proprie ca orice muzician independent care își ia în serios destinul. Anul trecut am fost invitat la el de 1 Mai. Totul a pornit dintr-o joacă, în orașul Wrocław, acum șase ani, și care a căpătat proporții. La ei deja vin oameni din Japonia, Mexic, Brazilia, America. A căpătat o reputație destul de serioasă.

– Am înțeles că intenționați, în cadrul acestui festival, să bateți un record. Ca să reușiți, veți strânge chitariști inclusiv din afara României?

– Absolut de oriunde. Amatori, în primul rând, nu cred că avem la ora actuală 2.000 de chitariști fulltimer-i în România.

– Anul trecut, în Statele Unite, am văzut că s-au strâns în Kansas City 1.721 de participanți. Toți chitariștii au cântat o singură piesă, toți odată. Ce piesă ați ales pentru România?

– Nu știm încă, avem o listă. Ne gândeam să lăsăm populația să decidă. Nu știm cum se va întâmpla la Radio Guerilla votarea piesei. Nu se știe dacă ascultătorii vor intra în direct sau nu, putem însă să spunem că melodia va fi aleasă pe site-ul festivalului Freedom Fest și de către ascultătorii Radio Guerilla. Lista încă nu e finală. Avem criteriile: să fie foarte cunoscută, ușor de cântat, să nu aibă complicații. O melodie care se cântă în jurul focurilor de tabără, la chefuri. Nu atât piesa e importantă, cât să vină cât mai mulți chitariști care să o cânte fiindcă aceasta e regula Guinness Book. Cinci minute trebuie să cânte melodia cât mai mulți chitariști. Categoria se numește The Largest Guitar Anseble, aceasta este categoria oficială la care concurăm. Vom aduce cu siguranță un arbitru de la Guinness care să omologheze recordul. Noi intenționăm să fim între primii pe listă.

– Când ați început munca la acest proiect Freedom Fest?

– Din octombrie anul trecut. Și dacă nu reușim din primul an – pentru că parcă ar fi mai bine să nu reușim din primul an – nu e o problemă. Dacă reușim din primul an, s-ar putea să avem noi o falsă îmbăiere de succes, s-ar putea să fie doar o întâmplare. Or, aceste proiecte se construiesc din an în an. Orice casă se începe cu fundația. Avem un parteneriat care va dura cinci ani de zile, cu agenția de publicitate Bigger Group, și sperăm că în termen de cinci ani – e un proiect de mărime mijlocie – să descoperim și alte lucruri. Partenerul nostru principal este Radio Guerilla. Revista Flacăra ne susține și ea, ca partener media. E un proiect de atitudine. Faptul că vrem să dăruim un record la Guinness e doar o scuză, și muzica e o scuză, dar ce ați zice dacă prin acest Freedom Fest am vrea să promovăm un anumit tip de comportament? Un anumit tip de a ne prelucra resursele de încredere de sine, pentru că din noi se schimbă. Noi suntem cei care schimbăm, în primul rând în raza noastră de acțiune. După care umează grupul mai mare și societatea se va schimba.

– Vreți să schimbați, ce anume?

– Nu schimbăm ci propunem. Nu e o invenție chestia asta cu firescul! Firescul e invenția naturii. Noi doar vrem să le comunicăm oamenilor: ce-ar fi dacă ați umbla cu mai multă reverență pe stradă? Asumați-vă firescul cu care v-ați născut. E simplu bun-simț.

– Ce alți artiști, afară de bunul dv. prieten din Polonia, Leszek Cichonski, veți aduce la festival?

– Prietenul meu vine cu o formație – Visegrad Blues Band, care este o formație muzicală foarte ciudată, alcătuită din Grupul de la Visegrad – Ungaria, Cehoslovacia și Polonia au format acest grup la începutul anilor '90 care promovau

A.G. Weinberger nu mai are nevoie de nici o prezentare pentru iubitorii blues-ului din România, dar și pentru cei din străinătate. Supranumit *Omul chitară*, Weinberger s-a gândit să organizeze în cinstea acestui instrument și a muzicii blues un eveniment de proporții intitulat *Freedom Fest*, care va avea loc la București, la începutul lunii iunie.

Se intenționează înregistrarea unui număr record de chitariști care vor cânta toți aceleași melodii timp de cinci minute.

Manifestarea nu numai că se dorește a fi înscrisă în *Cartea recordurilor*, dar se vrea a fi o ocazie de a demonstra libertatea de expresie, respectarea celui alt și a sinelui. Un arbitru Guinness Book va fi prezent la Freedom Fest. Evenimentul se bucură de susținerea unor mari artiști români precum: Maia Morgenstern, Ovidiu Lipan Tândărică, Artan, Cornel Ilie ș.a.

intrarea în NATO și UE. Muzicienii din acest band sunt din aceste state, iar eu sunt ediția românească la acest grup, România nefăcând parte din grupul de la Visegrad. Ne simțim foarte bine și dorim să vină *Visegrad Blues Band* aici la noi. Două zile vor fi concerte aproape non-stop. Festivalul va fi, în general, o platformă de demonstrare a calităților muzicale în domeniul *blues*-ului pentru diverse formații de *blues*. Asta afară de dorința de înregistrare a unui record. Cât privește alte nume prezente la festival, pe acestea nu vi le putem da acum fiindcă încă suntem în discuție cu acești chitariști extraordinari.

– **Câți artiști ai chitarei sperați să adunați la un loc?**

– Anul trecut Leszek Cichonski a reușit să adune 1.881 de artiști, anul acesta în mod clar el va dori să se întrecă pe sine. Eu voi fi acolo și-l voi spiona. Dar nu asta contează, e vorba despre formarea unui lanț, să facem o alianță globală a artiștilor care sunt cât de cât renumiți în propria lor țară tocmai ca să predăm ștafeta, tocmai ca să ne creștem piața, fiindcă din asta trăim. Cred că ceea ce facem e benefic.

– **Există niște condiții de participare la *Freedom Fest*?**

– Se vor înscrie în ziua respectivă, dacă au peste 16 ani – ca să nu fie nevoie de consimțământul părinților – să aibă un instrument la ei, să știe cât de cât să cânte la chitară, dacă nu vor avea la ei, se vor putea închiria chitare sau chiar cum-păra.

– **Nu se poate vorbi în România despre *blues* fără a pomeni numele de A.G. Weinberger. Când ați luat contact cu *blues*-ul?**

– În 1978, când a fost Campionatul Mondial din Argentina, când au fost semifinalele, eu sunt din Oradea, noi prindeam televiziunea maghiară la tv și ungurii dădeau meciurile. Și înainte de transmiterea semifinalei, televiziunea maghiară avea o emisiune muzicală *Un milion de note muzicale importante*. Și înainte de meci a apărut un domn afro-american în direct, de a cărui muzică m-am simțit foarte apropiat. Aveam și eu chitară, am aflat că genul acela era *blues*. Acesta a fost începutul.

– **Ce v-a învățat aventura americană începută în 1996?**

„De noi depinde succesul nostru. El nu depinde de o autoritate muzicală mai înaltă decât noi și nu privind industria muzicală ca un minister central, instituționalizat, care ne dă sau nu voie să evoluăm undeva. America nu e o țară centralizată, show-biz-ul e doar un concept, regula este că nu este nici o regulă. Nu poți ști care e cheia succesului. Am un prieten în Las Vegas – Richard Cheese – cântă într-un cazinou, în stilul lounge, îmbrăcat în smoking,

într-un trio de jazz, cântă în stilul Frank Sinatra, dar ce cântă? Metalika, AC/DC. Are un succes nebun! Dacă ești bun trebuie să ai încredere în tine și să fii consecvent.“

– Să nu am dubii vizavi de principiile mele și mi-a motivat existența. Alte lucruri e inutil să vi le spun, fiindcă dacă nu ați fost acolo nu aveți cum să le înțelegeți. America o cunoști nu ducându-te ca turist ci locuind și muncind acolo. Cine a fost ca turist și avea bani de buzunar și a stat pe la prieteni, a fost dus pe ici și pe colo, nu va înțelege niciodată ce înseamnă să intri în sistem, să-ți câștigi existența, să plătești taxe, să cauți chirie convenabilă, să interacționezi cu oamenii. Eu am trecut prin toate astea. M-am întors de acolo învingător și cu încredere în mine, cu o upgradare a bateriilor mele de energie. E un motto foarte frumos acolo: *Live and that live!* (Trăiește și lasă să trăiască). Poate că acesta e un alt mesaj pe care vrem să-l lansăm în cadrul festivalului *Freedom Fest*: nu ar fi bine să revenim la amabilitate.

– **Povestiți-ne o întâmplare deosebită care v-a marcat cât ați stat în SUA.**

– Probabil că întâlnirea cu B.B. King pentru mine acesta a fost momentul cel mai important. Când mi-a cerut să ridic un disc de-al meu, atât de înduioșător a fost momentul, atât de mic m-am simțit... Oricum, m-am dus mic în America, dar și uriaș mă simțeam și confortabil, un gigant are atâta umilință și reverență că te pune într-o stare de neperceput de către mine înainte. Acesta a fost momentul America pentru mine. Când am fost singur în cabina lui la Las Vegas a fost marcantă pentru mine și mi-a demonstrat odată în plus că omul mare e un mic servitor al Universului și-l acceptă pe celălalt de lângă el. Știe că e atât de mare spațiul lui că se mișcă confortabil între limitele spațiului lui fără să deranjeze spațiul altora. Mă simțeam protejat într-un spațiu uriaș, fiindcă a fost un zâmbet de reverență.

– **Ați plecat din SUA pentru a locui un an la Lausanne, în Elveția?**

– Fiindcă așa am simțit. Mi s-a oferit o ocazie să mă mut în Lausanne unde am încercat să descopăr o altă viață. Lausanne nu este neapărat orașul unde se cântă *blues*, ci Basel, Zürich, Geneva. Lausanne e mai mult orașul artiștilor plastici, al lui Maurice Béjart. M-am dus în Lausanne ca să fac o pauză și să lucrez la noi melodii.

– **Câteva cuvinte despre Fundația BlueSylvania!**

– Ca să avem un cadru legal și să ne putem îndeplini programele și ideile. Există un organism mondial care are sediul la Memphis, în SUA, se numește *Blues Foundation*, din 1996 știam de această organizație și am înțeles că trebuie să te organizezi într-o asociație ca să te poți afilia la această organizație nonprofit din Memphis care îți deschide o groază de șanse în demersurile pe care vrei să le faci. Și în 1998 am înființat fundația care a pro-

dus emisiuni de radio *Acadeaua* și *Delfinariu* la România Tineret respectiv *Radio Contact*. Am făcut, tot în 1998, sus *La Motoare*, un festival care s-a numit *Zi deschisă pentru blues*, unde au fost 4.000 de oameni și pompierii ne-au amendat foarte serios pentru că acolo este o singură ieșire, dar am scăpat cu noroc. Fundația are și o publicație care acum se numește *Blues Mobile*, este on-line, dar și acolo avem probleme cu site-ul, suntem deschiși colaborării. Suntem mici, noi nu prea avem fonduri comunitare, nu cred în chestia asta ca să te legi, ne autofinanțăm, din surse proprii și din donații personale. Anul trecut am început un lucru foarte interesant: descoperirea talentelor din România, am făcut un turneu sub titlul *Spreading the Blues and looking for the Players* plecând de la ideea să ne trimită cei care încurajează această idee, să ne trimită un demo și unde mergem în orașul lor îi invităm pe scenă lângă noi și-i prezentăm comunității. Anul acesta, fundația împreună cu Teatrul *Metropolis* am ajuns în a doua etapă a acestui proiect de a crea o piață de *blues*, *blues-rock* în România. La *Interzis FM* prezentăm bucurărilor și pieței centrale puștii pe care i-am descoperit anul trecut.

– **De ce vă numiți A.G. Weinberger, când pe dv., din câte știu, vă cheamă doar Atila Weinberger?**

– De la instrument, *Guitar*, asta a fost o poreclă pe care mi-a pus-o regretatul Béla Ráduly de la *Metropol* și acolo fiecare a primit o poreclă mai răsunătoare. Cu A.G. mă gândeam să dau în judecată – mai în glumă, mai în serios – județul Argeș, fiindcă prescurtarea județului Argeș este AG. Ce ar fi dacă mi-ar plăti un cent pentru fiecare plăcuță de pe autoturisme?! Oricum, când mă duc la Pitești, la clubul unde cântăm des, le spun: voi sunteți cei care mă promovează cel mai mult fiindcă puneți numele meu pe mașinile voastre (*răde!*).

– **Ne-ați spus că-i promovați pe cei tineri, ați putea da câteva nume ale celor care vin din urmă în muzica blues?**

– *Noris Band*, Noris este un chitarist din Baia Mare, 23-24 de ani, care s-a mutat la Oradea, este unul pe care îl împingem cum putem, este foarte bun, exact în coordonatele actuale și cerințele actuale, mai exact ceea ce se întâmplă în lume în materie de *blues*. Este bun, deschis, este punctual – foarte important! –, este curios și foarte flexibil. Nu are nici un fel de reținere sau frustrare că provine din România, nu are acest complex de inferioritate pe care, din păcate, multă lume îl are. O altă trupă care acum își deschide aripile este *Trenul de noapte*, cu Marci Petrescu la muzicuță și care va fi invitată la *Interzis FM*.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

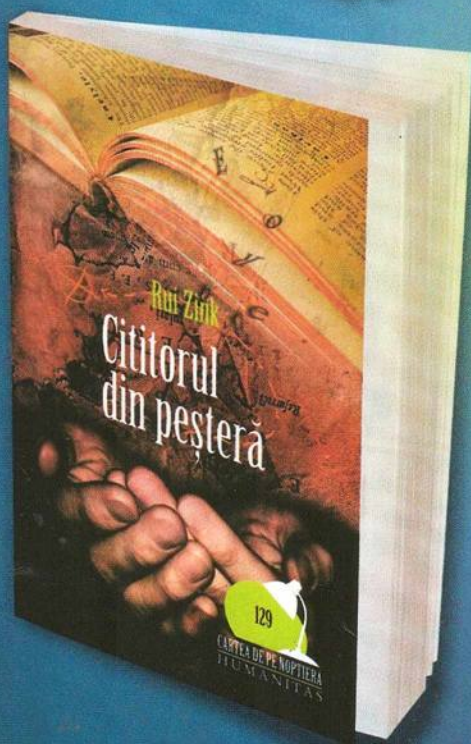
HUMANITAS

Mori Ōgai Gâsca sălbatică

O casă cu ferestre la stradă. O poveste de dragoste care începe de la privire. Privirea care întâmpină și privirea care-și ia rămas-bun.

„Trecuse câțva timp de când începuse să se încline ușor în fața *femeii de la fereastră...*”

Rui Zink Cititorul din peșteră

„Te autorizez să subliniezi cărțile pe care le vei citi”, spune personajul principal al acestei povești. Este numai una dintre lecțiile pe care le primește un adolescent care a nimerit la timp în cea mai frumoasă și mai grea aventură a vieții lui: cititul cărților. O parabolă despre lumea de azi și o minunată *lecție de citit.*

www.humanitas.ro; www.librariilehumanitas.ro

Librăria Humanitas Kretzulescu – Calea Victoriei nr. 45

Librăria Humanitas din Fundul Curții – Calea Victoriei nr. 120

Librăria Humanitas din Centrul Comercial Auchan – Titan

CARTEA DE PE NOPTIERĂ

Ranco

Set pentru picnic cu veselă,
pentru două persoane
Preț 112,71 lei

Geantă din poliester
Preț 25,57 lei

Rucsac cu diverse
compartimente,
cu mâner frontal
Preț 52,06 lei

Set pentru șampanie,
format din cutie, două
pahare și dop (prețul
nu include sticla
de șampanie)
Preț 123,08 lei

Cămașă
colorată
din bum-
bac
100%,
marca
*Best in
Town*
Preț 75,39 lei

Tricou
tip polo,
disponibil
în două variante
de culoare,
marca *PGA Tour*
Preț 75,39 lei

Set ustensile
pentru grătar
ambalate
într-un rucsac
Preț 172,14 lei

Umbrela *Senz*,
rezistentă la vânt
de până la
100 km/h
Preț 119,85 lei

Căștigătorii
concursurilor
din Flacăra nr. 3/2008:

Europa Travel
Ciceo Marilena-Bianca,
Satu Mare, jud. Satu Mare

Valki Art
Ursan Alina Beatrice,
Cernavoda,
jud. Constanța

Sangria
Poiană Laura-Elena,
București

Peggy Sage
Raicu Alice,
Baia, jud. Bihor
Ene Beatrice,
Calaf, jud. Calaf
Bălăiță Rodica,
București

Laropharm
Bărlădeanu Eugen,
Bistrița, jud. Bistrița-Năsăud
Enăchescu Constantin,
Pitești, jud. Argeș

Căștigătorii concursului
Calendar Religios 2008
Sagatovici Melania,
Iasi, jud. Iasi

Marmotaland

Cort *Penguin Orizont*
Preț 302,00 lei

Sac
de dormit
Dream Comfort
Preț 217,00 lei

Rucsac
Atta Denali 80 l
Preț 340,00 lei

Băț telescopic *Masters Hiker*
Preț 84,00 lei

Băț telescopic *Masters Sherpa*
Preț 149,00 lei

Băț telescopic *Masters Sherpa Telemark*
Preț 159,00 lei

Bocanci *Kayland Globo*
Preț 520,00 lei

Bocanci *Kayland Colorado*
Preț 280,00 lei

Bocanci *Mustang GTX*
și *Lady GTX*
Preț 359,00 lei

Salsa Picante

Salsa Picante este un restaurant cu specific spaniol, un *tapas bar*, amplasat în plin centrul Capitalei, strada Schitul Darvari nr. 4, colț cu str. Maria Rosetti. *Salsa Picante* este un local intim, fără prețuri mari, în care merită să servești masa. Maestru bucătar la *Salsa Picante* este Marius Avanu, el vă va delecta cu un meniu absolut interesant. Puteți petrece momente deosebite în compania cuiva drag luând masa la *Salsa Picante* dacă răspundeți corect la următoarea întrebare:

Care este adresa restaurantului **Salsa Picante**?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.04.2008

Premiul constă într-o masă în valoare de 60 de RON la restaurantul **Salsa Picante**.

Căștigătorul va fi tras la sorți.

oriflame

natural swedish cosmetics

PERFECT BODY

Pentru un trup în care te simți perfect.

Un trup mai frumos conturat, în doar 14 nopți! Acum este ușor să vă recăpătați forma dorită cu ajutorul serului anticelulită, cu efect intensiv, dezvoltat de cercetătorii Oriflame. Inovația constă și în dozarea eficientă a acestuia, în fiole al cărui conținut trebuie aplicat pe zonele cu probleme timp de 14 nopți. Pentru amplificarea efectului acestui ser se recomandă masarea, prin mișcări circulare, pe zonele afectate de celulită. În doar 2 săptămâni, textura pielii este vizibil îmbunătățită, iar pielea devine mai netedă. Depozitele de grăsime sunt dizolvate, pielea este mai fermă iar formele sunt reconturate.

Cu ajutorul fiolelor cu ser anticelulită, cu efect intensiv, vă puteți bucura de trupul dorit, mai ales acum, în prag de vară, când cu toate ne dorim să arătăm...PERFECT.

Perfect Body – Ultra Shape Up Anti-Cellulite Night Action Ampoules Fiole de ser anticelulită cu efect intensiv
Tratament anticelulită intensiv, ce conține complexul Anti-Dimple, care diminuează vizibil aspectul celulitei în doar 14 nopți. Cutia conține 14 doze precise de ser cu efect de netezire a pielii. 14 x 10 ml

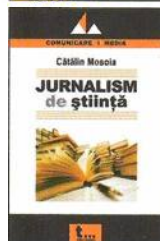

Autorul, Cătălin Moșoia, ne propune în volumul *Jurnalism de știință*, apărut la editura Tritonic, să aruncăm o privire asupra ziaristilor care scriu despre domenii greu accesibile publicului larg: matematică, biologie, fizică, genetică etc. Sunt puțini cercetătorii care comunică rezultatele cunoașterii lor, și asta adesea la insistențele ziaristilor.

Louise Boni, comisar-șef al poliției din Freiburg, secția Criminalistică Delicte capitale, trebuie să găsească un călugăr japonez care bănuiește rănit, numai în sandale și sutană, prin peisajul de iarnă de la nord-est de Freiburg. *Crimă Zen*, un roman de Oliver Bottini.

În 2051, datorită Tratatului de eliminare a poluării, de la New Washington, schimbările cliimei – fenomen cunoscut drept *Prefacerea* – s-au încheiat. A rămas în urmă o lume dezbinată, în care fiecare luptă pentru propria supraviețuire. Trecută prin distrugătoare Războaie de Secesiune, America a reușit reunificarea. *America One*, un roman de George Lazăr.

Scott Harvath este agent anti-tero sub acoperire al Departamentului Securității Naționale. În romanul *Asediu* el îl aduce din Montreal pe un algerian, constructor de bombe, în timp ce o altă echipă aduce din Somalia pe șeful celor care se ocupă cu armele de distrugere în masă din Al-Qaeda. Aceste mișcări atrag reacția organizației teroriste care lansează un atac asupra New York-ului. Un thriller de Brad Thor, unul dintre cei mai în vogă scriitori americani de azi.

Care sunt titlurile Tritonic propuse pentru concurs luna aceasta?

Poți obține unul dintre cele două premii (constând în câte două titluri de carte) propuse la concurs.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.04.2008

Premiile se vor acorda prin tragere la sorți.

Editura MMS vă invită să citiți o carte care aduce zâmbete și poate fi un cadou deosebit de interesant: *Tot ce știu bărbații despre femei*, semnată Knott Mutch. Bărbații și femeile și-au ținut companie de milioane de ani deja, dar întrebarea încă persistă: ce știu bărbații cu adevărat despre sexul frumos? Așa că fiți atenți: aceasta nu este o carte destinată emoțiilor ieftine. Aici nu sunt nici fantezii înșelătoare despre misterele corpului uman, nici ode înălțate bucuriei comunicării interpersoane etc., nici capricii slăbuțe, nici bolboroseli extatice despre uniunea perfectă dintre yin și yang. Ci este un *bestseller* fără doar și poate, al cărui succes demonstrează că, fără nici o îndoială, ceea ce unește oamenii este imensa distanță/ruptură dintre femei și bărbați.

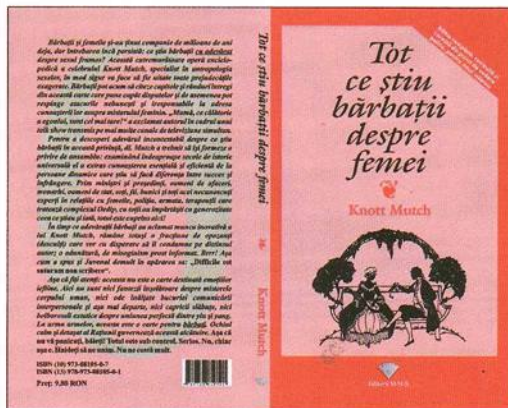
Puteți citi această carte trimițând un talon și răspunzând la întrebarea:

Cine a scris Tot ce știu bărbații despre femei?

Editura Prestige pune la dispoziție șapte premii constând în câte un exemplar din

Tot ce știu bărbații despre femei.

Câștigătorii vor fi stabiliți prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.04.2008

Cristina Vanea

Caracteristica lunii aprilie

Prezența, pe tot parcursul lunii, a planetei Marte în zodia Racului, va determina o accentuare a interesului pentru ceea ce este legat de casă și familie, uneori în detrimentul activităților profesionale.

Berbec (21.03 - 20.04)

La serviciu va fi mare agitație. Este posibil să aveți unele neînțelegeri cu colegii sau să vi se pună bețe-n roate în ceea ce privește finalizarea activităților în care sunteți implicat. Pe acasă veți repara câte ceva, ceea ce va obliga la cheltuieli destul de mari, dar veți reuși să vă descurcați mulțumitor.

Taur (21.04 - 20.05)

Reușiți cu mai multă ușurință să vă canalizați energia spre scopuri practice, iar acest lucru vă face mai relaxat, dar și mai sigur pe propriile calități. Relația cu ființa iubită va fi ceva mai tensionată și nu veți reuși să vă puneți de acord asupra unor chestiuni care vă privesc pe amândoi. Încercați să fiți mai conciliant.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Veți fi din cale-afară de agitat și acest lucru ar putea duce la neînțelegeri cu ceilalți membri ai familiei. N-ar fi exclus nici să aveți nevoie de o reparație în apartament. Este o perioadă în care prudența trebuie pusă pe primul plan, altfel ați putea avea tot felul de neplăceri.

Rac (22.06 - 22.07)

Unul dintre prietenii dv. ar putea avea o problemă. Un eveniment neașteptat v-ar putea determina să faceți schimbări majore în planurile de petrecere a timpului liber. Dacă aveți de gând să plecați la drum, șansa va fi de partea dv. Pe cât posibil, evitați să faceți confidențe unor persoane mai puțin cunoscute.

Leu (23.07 - 23.08)

Cheltuielile vor fi mari și vă va fi destul de greu să vă descurcați din acest punct de vedere. Nu vă implicați în activități speculative și nici în jocuri de noroc, deoarece ați putea înregistra pierderi serioase. Activitățile sociale vă vor da ocazia să vă puneți în valoare calitățile.

Fecioară (24.08 - 22.09)

În plan profesional ați putea avea probleme serioase. Fiți cât se poate de conștiincioși și evitați să vă implicați în activități noi. Superiorii ierarhici vor evita să vă susțină inițiativele. Din punct de vedere financiar situația dv. s-ar putea îmbunătăți printr-un câștig oarecum neașteptat.

Balantă (23.09 - 23.10)

Sănătatea nu va fi punctul dv. forte în această perioadă, așa că nu este cazul să vă suprasolicitați, chiar dacă vi se pare că nu duceți lipsă de energie. De asemenea, nu este cazul să vă implicați în activități la limita legalității, căci nu se știe de unde poate să apară ghinionul.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Șansa este de partea dv., dar, cel puțin în actuala perioadă, nu este cazul să cereți sprijinul celor din jur. Aveți suficientă forță și energie pentru a vă descurca bine cu toate problemele cu care vă confrunțați. Fiți prudent în a vă face planuri în funcție de veștile pe care le primiți de pe alte meleaguri.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Orice intenționați să faceți, gândiți-vă de două ori, căci aveți tendința de a vă asuma riscuri inutile. Cineva din familie ar putea avea necazuri la serviciu, așa că pregătiți-vă să-i fiți alături. Este posibil să fie nevoie să rămâneți peste program la serviciu, ceea ce ar putea genera reproșuri din partea ființei iubite.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Mintea dv. este plină de idei, dar contrar obiceiului, sunteți cam împrăștiți și deci nu este cazul să le puneți în practică. Relația cu neamurile mai îndepărtate va reveni în atenția dv. Dacă aveți nevoie de o aprobare sau dacă doriți să semnați un contract, conjunctura astrală va fi de partea dv.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Veți avea discuții cu partenerul de viață sau cu cel de afaceri, legate de bani. Nu este cazul să încercați a vă impune punctele de vedere. Mai aveți răbdare, căci până la urmă lucrurile se vor rezolva de la sine. Persoana iubită este alături de dv. în tot ceea ce faceți.

Pesti (19.02 - 20.03)

Nu sunteți nici pe departe în forma dv. cea mai bună. Starea de iritare, de nemulțumire vă poate determina să luați decizii care vă vor conduce pe căi greșite. Fiți prudent și nu vă asumați nici un fel de riscuri deoarece ați putea avea neplăceri serioase. În cazul în care doriți să susțineți o activitate intelectuală, vă veți descurca excelent.

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobantilor 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01.
e-mail: cc1@city-center.ro

Piata Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMÂNIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

by

GRUPUL EDITORIAL
CORINT

Oglinda cărților

CORINT/LEDA: Barry Unsworth, *Un mister medieval* (Colecția MAESTRII). Un thriller plantat în ambianța unei piese de teatru.

Roderick Gordon & Brian Williams, *Tunele*. Colecția JUNIOR. O carte pentru copii/adolescenți, care are o vogă a ei.

Anne Herbert, *Kamouraska*. Special pentru un target feminin, autoarea fiind o prezență importantă în spațiul literelor din Quebec.

NEMIRA: William Dietrich, *Piramidele lui Napoleon*. Mister și istorie, asta vinde Dietrich. Cartea are toate ingredientele unui succes: masoni, jocuri de cărți, un medalion al Cleopatrei, magie, piramide, prostituate ucise, Napoleon. Rețetă sigură.

Raymond Khoury, *Sanctuarul*. Nu este prima carte a lui Khoury la Nemira. Am citit *Ultimul Templier* și am avut impresia unei narațiuni foarte „curate”. Un bestseller care se citește „ca pe apă”.

Stephen King, *Ochii dragonului*. Sigur, apărută în colecția Junior, pentru copii între 10 și 15 ani, dar rămâne un *stephenking*. Adică opera unuia dintre cei mai mari creatori de atmosferă din istoria literaturii, alături de Poe, Lovecraft, Hawthorne...

Gyscar Brandreth, *Oscar Wilde și crimele la lumina lumânării*. Măcar cei care îl îndrăgesc/prețuiesc pe Oscar Wilde (și nu sunt deloc puținii!!!) trebuie să citească această carte.

Benjamin Black, *Christine Falls, Dosarul unei morți suspecte*. Christine Falls este, de fapt,... pseudonimul lui John Banville.

Philippe Forest, *Iubirea din nou*. O carte despre dragoste este un succes pentru că are, din start, (măcar) un public feminin foarte numeros.

HUMANITAS FICTION, Thriller & Mystery: Lawrence Block, *Opt milioane de feluri de a muri*. O nouă felie din seria Matt Scudder. O carte care, după cum începe, ar putea fi foarte ușor confundată cu un minunat roman de dragoste: un „portret” feminin blond apare în prim-plan. Și apoi...

David Nicholls, *Dublura*. Apariție în seria Cocktail. O carte, fără îndoială, bine scrisă. Aș putea spiciu oricând un pasaj fermecător, de pildă, din capitolul New-York, New-York, în care Nora Schultz e o chelneriță profesionistă în al șaptelea ei an de carieră...

John Fante, *O să vină primăvara, Bandini*. Dacă faceți ca mine, adică aveți o părere la superlativ despre Charles Bukovski, atunci, peșemne, nu o să vă lase indiferenți recomandarea sa, care afirmă despre Fante că e „zeul său”.

Diane Setterfield, *A treisprezecea poveste*. Ca și romanul anterior, cel al lui John Fante, aparține Colecției RAFTUL DENISEI. O carte despre copilărie, scrisori, vârste, biografii, oglindiri narcisice. O carte scrisă cu o finețe de zile mari.

Mitch Albom, *Încă o zi*. Tot în RAFTUL DENISEI. Cine nu ar vrea să aibă, măcar o singură dată, șansa de a se întoarce în timp?

Nikos Kazantzakis, *Hristos răstignit a doua oară*. De fapt, aici/asta e problema: cu toții îl răstignim pe Iisus a doua oară.

HUMANITAS CLASIC: Rui Zink, *Cititorul din peșteră*. Un titlu care, chiar dacă nu vine din vechea Elada, ci din extrema cealaltă a continentului, Lisabona, îți aduce aminte, vrând-nevrând, de peștera lui Platon, acolo unde umbrele se proiectează pe pereți... Și cărțile ce-s, dacă nu o umbră? Deși ar veni, poate, altcineva – sau o altă voce din mine – care să spună: tocmai, cărțile împrăștiate întunericul...

Mori Ogai, *Găsca sălbatică*. O copertă extraordinară, ca o secvență din film. Aparent, e vorba despre cum să poți ține companie la mâncatul unei găște împreună cu băutul sake-ului aferent. Da, dar nu e numai atât. E vorba, mai ales, de personaje – și de meditat la adâncimea, uneori, a lucrurilor simple.

Colecția în care apar ultimele două cărți menționate este CARTEA DE PE NOPTIERĂ, îngrijită de Ioana Pârvolescu.

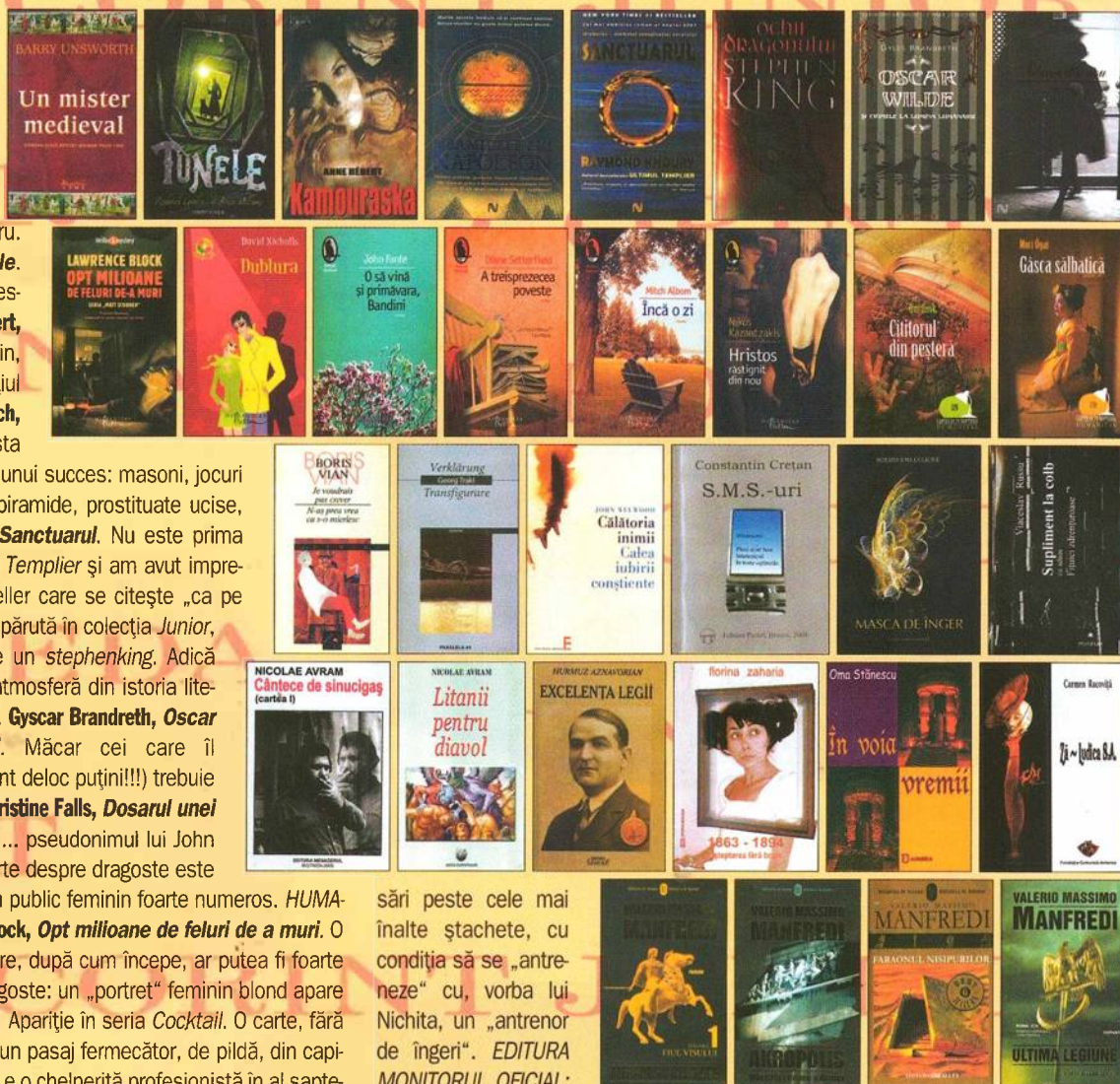
PARALELA 45: Boris Vian, *N-aș prea vrea ca s-o mierlesc*. Pentru mine, fără exagerare, Boris Vian e un zeu. Fandând cu o ironie scilpitoare, plin de vervă, romantic, poetic, toate în același timp, un mixtum compositum de care nu poți să nu te îndrăgostești.

George Trakl, *Transfigurare*. Clișeu: unul dintre cei mai mari poeți ai secolului XX. Citiți (dacă nu credeți!) Șapte cântări ale morții – și vă veți convinge.

ELENA FRANCISC PUBLISHING. John Welwood, *Călătoria inimii, Calea iubirii conștiente*. Cine se întoarce, din această viață, fără să fi înmănunchiat, iarăși, evantaiul inițierilor, se va întoarce tocmai spre a le recupera pe cele pierdute. Sau ignorate.

EDITURA PASTEL: Constantin Crețan, *S.M.S.-uri*. Unul dintre cei mai buni poeți pe care îi cunosc. În afară de timp și de mode, de generații.

CASA CĂRȚII DE ȘTIINȚĂ: Roxana-Ema Guliciuc, *Masca de inger*. Roxana joacă, încă, la tineret-speranțe în poezie, dar are potențial. Are detentă – ar putea urca, ar putea

sări peste cele mai înalte ștachete, cu condiția să se „antreneze” cu, vorba lui Nichita, un „antrenor de ingeri”. EDITURA MONITORUL OFICIAL:

Achim Popescu, *Reformele lui Bocchoris*. Achim Popescu este un cunoscut egiptolog român, din păcate unul cărui deja i s-a „cântărit” inima, iar cartea este o carte remarcabilă – și indispensabilă pentru orice iubitor de cultură egiptiană. Volumul este de excepție, codul de legi al lui Bocchoris fiind cel mai strălucit al Antichității, mai bun decât cel al lui Hamurabi.

MUSEUM: Viaceslav Russu, *Supliment la colb* (cu adaos *Fițiuci zdrențăroase*). O carte care, în nici un caz, nu e de lepădat.

MESAGERUL: Nicolae Avram, *Cântece de sinucigaș* (Cartea I). O carte de poezie de bună factură, în ciuda aerului „provincial”. Suflă, pe alocuri, un sumbru vânt traklian...

IDEEA EUROPEANĂ: Nicolae Avram, *Litanii pentru diavol*. Păcat de titlul „satanist”, care trimite altundeva, în mod nejustificat. Este vorba, doar, despre un rebel, cu ale sale poeme răzvrătite – și frumoase.

SEMNE: Hurmuz Aznavorian, *Excelența legii*. O carte despre proprietate și libertate, noțiuni juridice (doar noțiuni???), extrem de actuale și astăzi. La care se poate rezuma întreg Dreptul, de fapt: la raporturile între ele.

OPERA MAGNA: Florina Zaharia, *Așteptarea fără brațe*. O carte de poezie cu adevărat grațioasă, fină/rafinată, cu o concepție grafică făcând parte din însuși schepsisul volumului, parte, deja, din operă.

JUNIMEA: Oma Stănescu, *În voia vremii*. Oma este, într-un fel, o descoperire minunată și „egoistă” a unui excepțional prozator și mentor: Vasile Andru. Proză spontană, firească, de reacție – în cel mai bun sens al cuvântului.

ANTARES: Carmen Racoviță, *Ză-Ludica*. Face, Carmen a noastră, o cronică a locului. A topos-ului literar. A așezării.

MEDALION DE AUTOR – VALERIO MASSIMO MANFREDI (EDITURA ALL): Manfredi este un autor ALL, în toate sensurile cuvântului. De referință poate fi considerat Alexandru Cel Mare. O trilogie, care a apărut în BIBLIOTECA DE BUZUNAR, cu volumele *Fiul visului, Nisipurile lui Amon* și *Capătul lumii*. Seria de autor continuă cu *Akropolis*, Măreața epopee a Atenei și *Faraonul nisipurilor*. Este vorba despre două cărți care sunt „produsul” minții unui arheolog. Căci Manfredi este profesor de arheologie. Iar ceea ce face el este istoria repovestită palpitant, istoria ca un thriller, călătorind prin Grecia Antică ori pe urmele profetului Ieremia. Seria Manfredi culminează cu *Ultima legiune*, o incursiune pe urmele ultimului împărat al Romei.

Mihail Gălățanu

SUPER OFERTA BULGARIA

Paste si 1 Mai la Nessebar

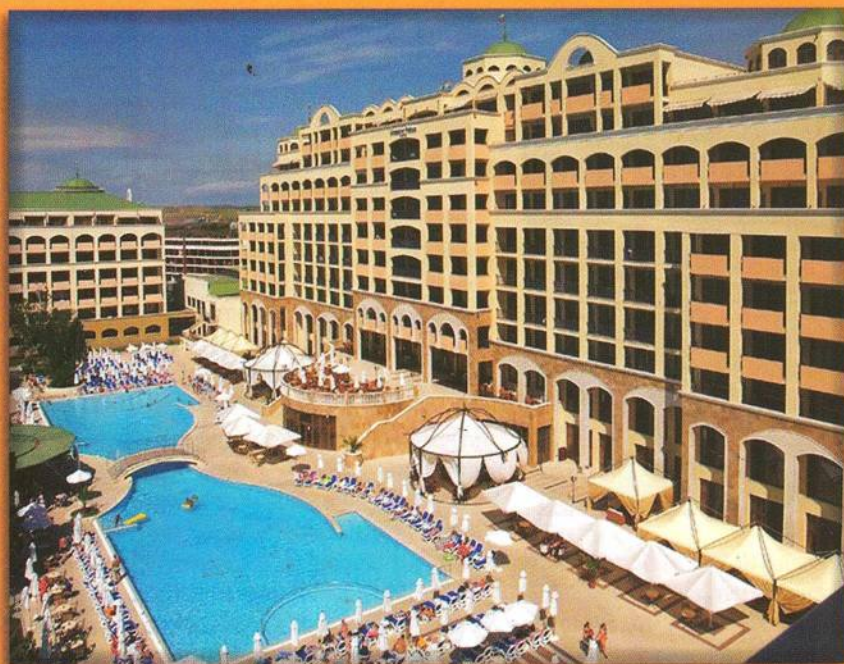
199 euro/pers

Paste

25.04-29.04

1 Mai

30.04-04.05

Tariful include:

- transport autocar
- 4 nopti cazare in camera dubla la hotel 4 * + all inclusive
- asistenta turistica pe tot parcursul excursiei

Tariful nu include:

- asigurarea medicala (optionala, aproximativ 20 RON)

FAROS - MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7,
bl. 104,sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti
Tel.: 021 326 62 48; Fax: 021 327 61 22
E-mail: travel@faros-mayak.ro

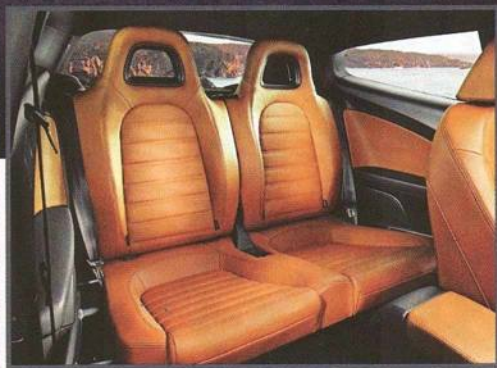
www.faros.ro

Întors după 16 ani

Scirocco

Noua generație

Automobilul sportiv veritabil se întoarce în gama de modele **Volkswagen** prin prezentarea la **Salonul Auto** de la Geneva a coupé-ului **Scirocco**, generația a treia.

Volkswagen a început să lucreze la prima generație a lui *Scirocco* la începutul anilor '70, în căutarea unui înlocuitor pentru superbul coupé *Karmann Ghia*. Acesta fusese proiectat având la bază un design italian și o tehnologie germană, folosind experiența *Beetle*.

Deși la construcție a fost folosit același șasiu ca și în cazul lui *VW Golf*, *Scirocco* folosea aproape în întregime piese regândite pentru un comportament mai sportiv. În plus, design-ul realizat de Giorgetto Giugiaro era mult mai

atrăgător decât cel al lui *Golf*. Mașina a intrat în producție în 1974 cu motoare având capacități cilindrice cuprinse între 1,1 și 1,6 litri. Deloc impresionant, dar pe vremea aceea *Volkswagen* încă însemna mașina poporului.

În 1982 a intrat în producție a doua generație, care marca un design schimbat în mare măsură, dar care păstra aceeași platformă constructivă. Schimbările cele mai importante vizau un rezervor mai încăpător, un compresor de aer condiționat mai eficient și un sistem de frânare

îmbunătățit. Cumpărătorii puteau alege ca opționale: tapiterie din piele, geamuri și oglinzi electrice, aer condiționat ș.a.

Puterea motorului a crescut constant de-a lungul anilor, de la 74 până la 139 cai putere la începutul anilor '90. În 1992, *VW* a încetat producția acestui model și l-a înlocuit cu *Corrado*.

Prima generație a modelului *Scirocco* a fost prezentată publicului cu 34 de ani în urmă, tot la Geneva. Acum *Volkswagen* sărbătorește întoarcerea legendarului său automobil cu două uși.

În ciuda caracterului declarat și datorită plafonului alungit, modelul dispune de spațiu suficient pentru patru adulți, ceea ce face ca acest automobil sport să poată oferi și un minim de caracter util. *Scirocco* este propulsat de o gamă de patru motoare TDI și TSI cu valori ridicate ale cuplului și consum redus, care au puteri cuprinse între 90 kW/122 CP și 147 kW/200 CP. Mașina dispune de numeroase tehnologii inovatoare, precum controlul adaptiv al trenului de rulare.

Coupé-ul este un automobil care trebuie să îmbine sportivitatea cu uzul cotidian și, păstrând proporțiile, cu accesibilitatea financiară. *VW* își laudă noul model și susține că tocmai acestea sunt caracteristicile sale: tehnologii de înaltă clasă care se combină cu costuri reduse de întreținere, conducerea dinamică ce se combină cu un nivel ridicat de confort și habitacul surprinzător de spațios completat de un design sport fără compromisuri.

Dr. Martin Winterkorn, președintele *VW*, susține chiar că: „Prin *Scirocco* vom aduce în show-room tipul de automobil sport la care

oamenii visează. Și, cu toate acestea, va fi un vis pe care un număr extrem de mare de șoferi și-l vor putea permite – în ciuda tuturor tehnologiilor de top pe care le-am implementat.”

O caracteristică distinctivă a întregului concept îndrăzneț este design-ul avangardist al modelului sport. Liniile modelului *Scirocco* prefurcate de conceptul *IROC*, prezentat în august 2006, au fost transmise aproape fără nici o schimbare automobilului de serie. Acestea includ plafonul lung tipic unui monovolum/coupé, profilul lateral sport, capota motorului și întreaga parte din spate cu secțiunea foarte largă de la nivelul „umerilor”. Grila radiatorului este singura transformată în întregime față de conceptul inițial.

Cu o lungime de 4,26 m, *Scirocco* egalează modelul *Golf*. Totuși, are o înălțime mai redusă (1,40 m) și are o lățime aproape similară cu cea a modelului *Passat* (1,81 m). Habitaclul spațios găzduiește confortabil patru adulți. Pe

lângă spațiul destinat pasagerilor, *Scirocco* are o capacitate a portbagajului de 292 l care crește până la 755 l atunci când sunt rabatate spătarele banchetei.

Scirocco are ca dotări standard programul electronic de stabilitate ESP și suspensiile sport. Motoarele sunt pe benzină, dar și diesel de tip TDI și TSI. Cele trei motoare TSI (injecție directă de benzină) dezvoltă 122 CP, 160 CP și 200 CP. Motorul TDI cu tehnologie *common rail* generează o putere de 140 CP.

Alte dotări de vârf ale modelului *Scirocco* sunt cutia de viteze cu dublu ambreiaj cu 7 trepte și un „sistem de control adaptiv al suspensiilor”. În același timp, o trapă panoramică de mari dimensiuni – ce se extinde de la montanții A la montanții B – furnizează lumină din belșug habitaclului. Prin simpla apăsare a unui buton, trapa panoramică transparentă se ridică cu 39 mm. Când soarele luminează prea puternic, poate fi activat parasolarul disponibil. Trapa

este la rândul său realizată din sticlă ce reflectă 99% din radiațiile UV, 97% din razele ultraviolete (căldura) și 80% din intensitatea luminoasă.

Pachetul de dotări standard cuprinde: jante din aliaj de 17 inch, scaune față sport și volan reglabile pe înălțime, geamuri electrice, climatizare, program electronic de stabilitate, sistemul de asistare la parcare, șase airbaguri, servodirecție reglabilă în funcție de viteză și suspensii sport.

Scirocco va ajunge pe piețele din Europa spre sfârșitul verii, iar una dintre dorințele celor de la VW este aceea de a-l propune la un preț cât mai atractiv.

Principalul concurent pare să fie *Volvo C30*, care într-o versiune de motorizare cu 125 CP se vinde la un preț cu TVA de aproximativ 19.000 de euro.

Text **Mugurel Mărgărit**

Noua navă amiral de la **Nissan**

Producătorul japonez *Nissan* a dezvăluit publicului prezent la Salonul Auto de la New York (21-30 martie) noul model *Maxima*, gândit pentru a fi vârf de gamă.

Deși automobilele dedicate segmentului de lux se vând sub emblema *Infiniti*, japonezii au dorit să ofere cumpărătorilor posibilitatea de a achiziționa un automobil premium marca *Nissan*.

Noul model beneficiază de liniile unei limuzine rafinate cu faruri alungite și stopuri ce funcționează în baza tehnologiei *LED*. Interiorul este la rândul său unul luxos și realizat cu foarte mare atenție pentru detalii. Materialele folosite au fost testate atât pentru rezistență cât și pentru confortul atingerii. O importanță deosebită a fost acordată și iluminării pe timp de zi, creată de instrumentele electroluminiscente.

Maxima promite un caracter sportiv datorat atât suspensiilor reglate pe circuitul de la Nürburgring, în Germania, cât și motorului V6 de 3,5 litri care dezvoltă 290 CP.

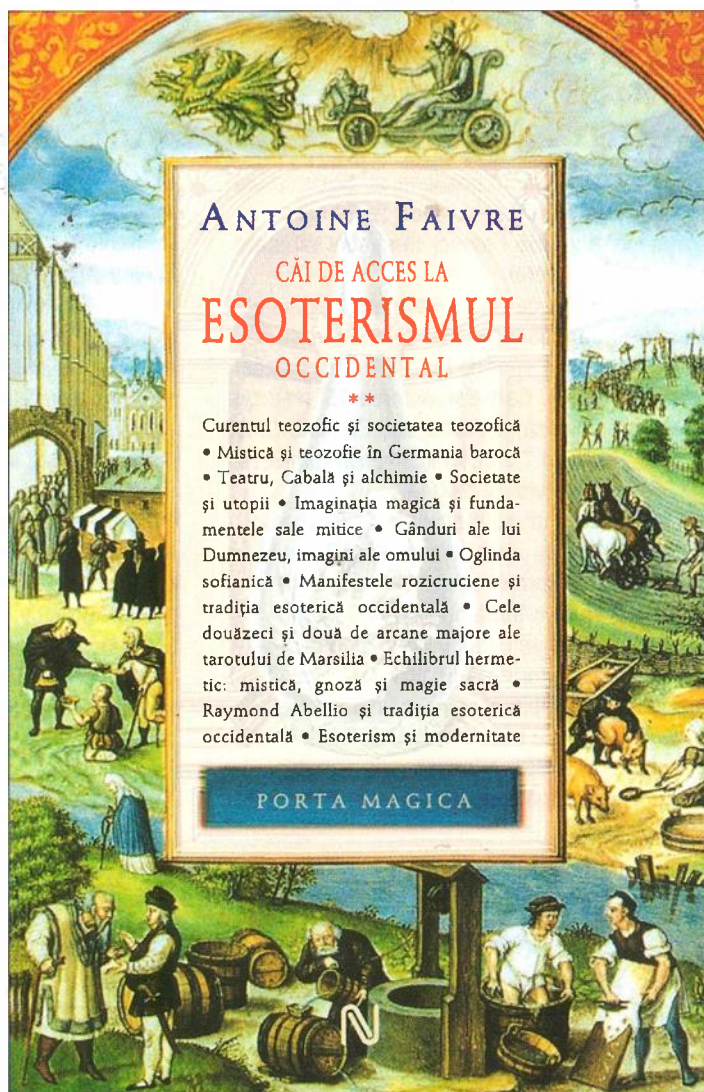
Deocamdată nu se știe dacă *Maxima* se va comercializa și în Europa, dar elementele sale de design se vor regăsi cu siguranță în următorul *Nissan 350Z*.

Căi de acces la ezoterismul occidental (vol.2)

o carte semnată de Antoine Faivre, apărută la Editura **Nemira**,
în colecția *Porta Magica*, în traducerea lui Ion Doru Brana

Pagină de autor:

Antoine Faivre este profesor emerit (ocupă catedra Istoria curentelor ezoterice în Europa modernă și contemporană) la *École pratique des hautes études* (secția științe religioase, Sorbona). A publicat numeroase lucrări de specialitate, printre care: *Eckartshausen et la théosophie chrétienne* (1969), *L'Ésotérisme au XVIIIe siècle en France et en Allemagne* (1973), *Mystiques, Théosophes et Illuminés au siècle des Lumières* (1977), *Toison d'Or et Alchimie* (1993), *The Eternal Hermes* (1995) și *L'Ésotérisme* (2003).

Prezentare:

Istoria curentelor ezoterice occidentale moderne și contemporane constituie astăzi un domeniu specific al științelor religioase. Acest nou statut justifică reflecția asupra propriilor sale metode și direcții de cercetare. Volumul prezintă o vastă abordare a celor mai reprezentative aspecte ale disciplinei care studiază istoria curentelor ezoterice: istoria teozofiei, de la Jakob Böhme până la continuatorii săi din secolul XX, diferitele modalități de aplicare a noțiunii de imaginație creatoare sau „activă”, înțeleasă atât ca facultate cu caracter magic, cât și ca facultate cognitivă.

Citat:

„În Cuvântul înainte la volumul I, consemnam crearea, la *École Pratique des Hautes Études*

(secția Științe religioase), a unei catedre consacrate curentelor ezoterice occidentale moderne. În cadrul vastului ansamblu denumit de instituțiile universitare «studii religioase», fusese în sfârșit recunoscută oficial existența acestei discipline noi care, după această consacrare, a făcut obiectul unor abordări metodologice specifice și a primit drept de cetățenie și în străinătate, îndeosebi în Statele Unite.

Domeniul pe care ea îl acoperă cuprinde diverse curente de gândire având o serie de numitori comuni. Cele mai «clasice» sunt, pe de o parte, alchimia (înțeleasă ca o Filozofie a Naturii și un mod de transmutație spirituală), astrologia (sub forma sa speculativă și nu doar divinatorie), magia (manieră de a concepe Natura ca fiind vie, străbătută de corespondențe), căreia i se alătură diferite forme de aritologie și de muzicozofie. Altele au luat naștere la începutul epocii moderne, cum ar fi Cabala creștină, Hermetismul neoalexandrin, paracelsianismul, teozofia și rozicrucianismul. «Ezoterism» este un cuvânt ambiguu, apărut într-un context istoric particular, în primul rând pentru a servi scopurile și prejudecățile diferiților săi utilizatori. Noi l-am păstrat în studiile religioase, în lipsă de altceva mai bun, ca pe un termen comod pentru a desemna în același timp aceste curente în ansamblu, diversele aspecte ale posterității lor până în ziua de azi și forma de gândire pe care ele o exprimă. Dar cuvântul posedă alte două sensuri, ceea ce generează frecvente neînțelegeri. Mai întâi, el înseamnă, în mod curent, «cunoaștere secretă», sau «știință secretă», rezervată unei elite și supusă disciplinei «arcaniei». Apoi, el desemnează și un tip de cunoaștere sau de experiență care trimite la un «loc», la un «centru» spiritual – zis «ezoteric» –, situat în adâncul Ființei și, ca atare, la mijloacele și tehnicile destinate atingerii acestui centru. În cea de-a doua jumătate a secolului XX, tinde să se răspândească în limba engleză, la reprezentanții anumitor forme de spiritualitate, folosirea termenului de «ezoterism» înțeles în aceste ultime două accepții, în vreme ce «ezotericism» corespunde «ezoterismului» în sensul pe care îl înțelegem noi în cazul de față, și anume ca pe un vast ansamblu de curente și ca pe forma de gândire pe care ele o exprimă. Bineînțeles, domeniul propriu pentru «ezoterism» nu este decât unul dintre aspectele din «ezotericism», adică din istoria curentelor ezoterice occidentale.”

Antoine Faivre,

Căi de acces la ezoterismul occidental (fragment)

un radio care te descoperă

muzică mai bună

SMART FM

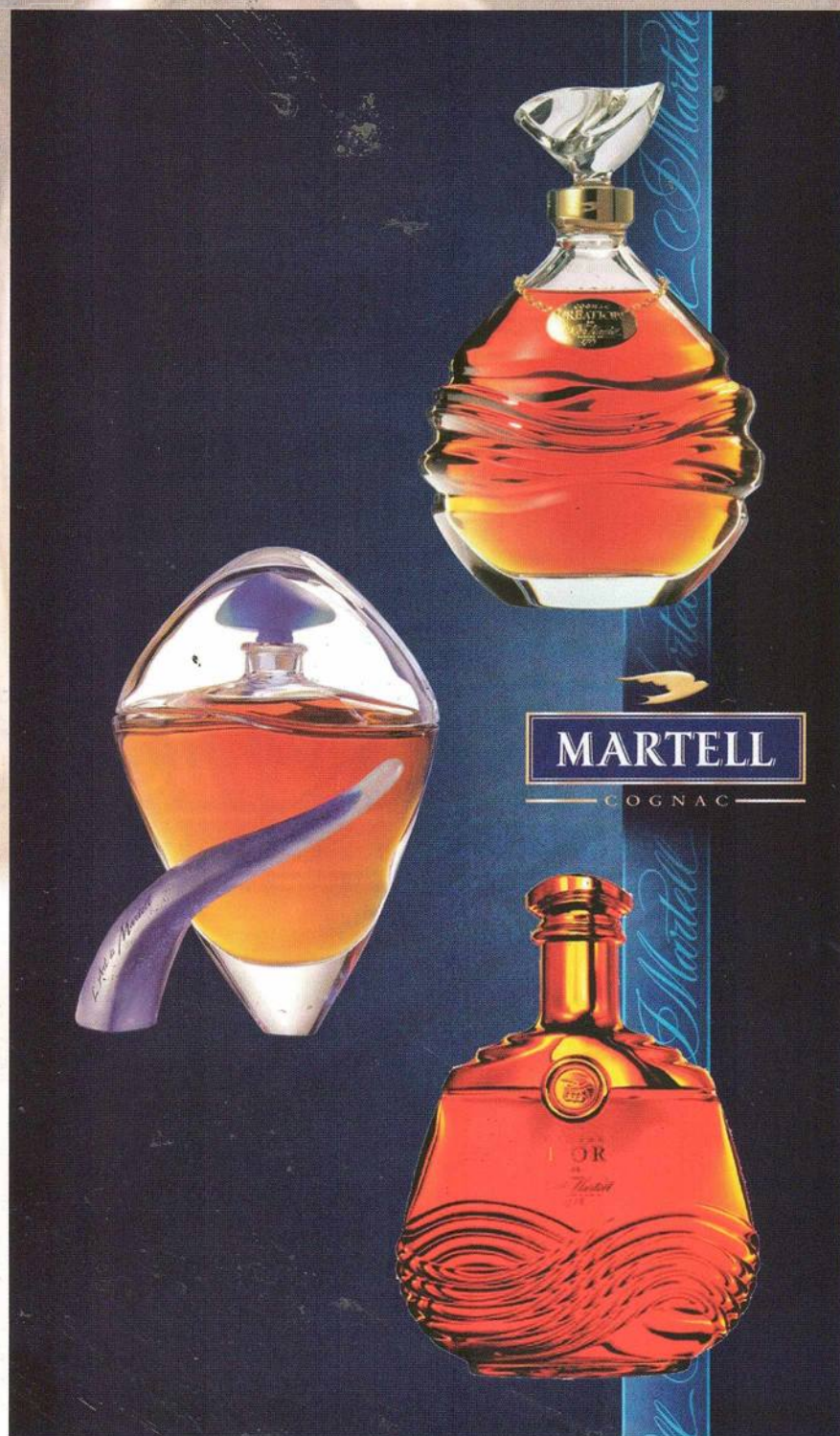
107.3

www.smartfm.ro

Licoarea îngerilor din visul

O băutură sofisticată care ne amintește că, pe vremuri, oamenii savurau după cină un pahar de coniac acompaniat de un trabuc. Se mai întâmplă și astăzi așa ceva. *Les connaisseurs* știu de ce. Avem de-a face cu o băutură modernă pe care trebuie să o apreciați la adevărata valoare, căci este cea mai fină băutură distilată din lume. Astăzi, pe lângă plăcerea de a-l savura, coniacul mai este folosit ca ingredient la o serie de mâncăruri rafinate, dulciuri delicioase sau cocktail-uri speciale.

Martell V.S., creat acum 150 de ani, are în prezent o recunoaștere mondială. Armonios și echilibrat, cu gust fructat, proaspăt, este servit ca *long drink* sau ca ingrediente pentru cocktail-uri.

Martell V.S.O.P. este un oaspete bine primit la orice reuniune, cu gustul său fin. Pe eticheta sa este gravat un portret al lui Ludovic al XIV-lea, căci această companie a fost fondată în ultimul an al domniei sale.

Martell Noblige, un coniac cu stil, echilibrat, pentru cei care valorizează dorița de *savoir-faire* a brandului. Designul contemporan al sticlei este o combinație între inovație și creație sofisticată.

Una dintre plăcerile pe care orice amator de băuturi fine trebuie să le încerce este degustarea coniacului. Eticheta de pe fiecare sticlă oferă multe informații despre locul unde a fost produs și îmbuteliat, dar și despre vechimea sa și cât de rafinat este. Localitatea Cognac, care a și dat numele acestei licori, se situează la 465 de kilometri sud-vest de Paris și la 120 de kilometri de Bordeaux. Podgoria din Cognac are o suprafață de 80.000 de hectare și este împărțită în 15.000 de plantații care produc vin alb. Principala varietate de struguri plantată este *Ugni blanc*. Aceștia se coc încet și sunt foarte rezistenți la boli. Vinul obținut are două calități: un nivel înalt de aciditate și nivel scăzut de alcool. Regiunea în care se produce coniacul cuprinde o parte din departamentul Charente, întreaga regiune Charente maritimă și parțial ținuturile Dordogne și Deux-Sèvres.

Dubla distilare a revoluționat producția

Originea coniacului este strâns legată de comerțul cu sare și vin. Cultura viței-de-vie a existat în Saintonge încă de pe vremea galo-romanilor. Împăratul roman Probus a permis tuturor galilor să planteze viță-de-vie. Adevărata extindere a culturii nu s-a produs, totuși, până în secolul al XII-lea, când vasele norvegiene au început să transporte vin. Podgoriile au apărut mai ales pe malul râului Charente. Din păcate, licoarea bahică nu era transportată în cele mai bune condiții. În acest caz, transportatorii și producătorii s-au gândit să distileze băutura, iar ceea ce a rezultat a fost mai puțin voluminos și mai greu alterabil. De-a lungul acestui secol, băutura a fost îmbunătățită, mai ales după descoperirea dublei distilări. Până la sfârșitul secolului următor, vânzările s-au triplat, iar navigatorii olandezi au devenit

unui cavaler

principalii furnizori pentru Europa și America.

Criza care a afectat cel mai mult producția de coniac este cea a filoxerei din anii 1870. Cauzele sale sunt încă necunoscute. Filoxera este o insectă care atacă vița-de-vie, de la rădăcină până la frunze. Pagubele au fost imense. Dacă înainte de această invazie un hectar valora 7.000 de franci, după, abia mai valora 600 de franci. Salvarea a venit de la un soi din Texas, SUA, rezistent la acest devastator, care a fost plantat în 1876.

Îngeri deasupra orașului Cognac

Martell Cordon Bleu.

De când a fost creat de Edouard Martell, acesta a devenit o adevărată legendă.

Gustul său are o amprentă a tăriei produsă în regiunea Bordeaux și sticla sa cu o formă unică îl transformă într-un clasic în materie de coniac.

Martell XO Suprême

este un coniac cu un gust distinct, care îți rămâne în gură după ce l-ai băut, potrivit pentru ocaziile speciale.

În 1909, guvernul francez a dat un decret care stipulează că doar băutura care provine din regiunea franceză Cognac, distilată și produsă după metode autentice de aici, poate fi numită *cognac*. Așadar, procesul de dublă distilare este un secret local, protejat chiar printr-o lege. După ce fermentația alcoolică a mustului a ajuns la final, vinul alb este distilat de două ori într-un alambic din alamă (un vas asemănător celor în care se face țuica la noi) de inspirație arabă. Distilarea originală din Charente permite selecționarea celor mai bune elemente ale tăriei, numai cel mai bun produs al acestei a doua distilări fiind păstrat pentru producerea coniacului. Conform legendei, un cavaler cunoscut cu numele de *la Croix-Marron* este cel

care a inventat acest proces. Există mai multe versiuni ale legendei, însă toate povestesc că omul a avut un coșmar în care diavolul îl fierbea pentru a-i scoate sufletul, iar la un moment dat, chiar l-a amenințat: „Te voi fierbe încă o dată pentru a-ți scoate tot sufletul.” Când s-a trezit, acesta s-a gândit să mai distileze o dată tăria (*la bonne chauffe*, cum spun francezii) pentru a obține sufletul acesteia. Coniacul va ajunge la maturitate de-a lungul perioadei de păstrare când este ținut în butoaie de stejar de la care capătă culoarea de ambră. Cu cât este mai vechi, cu atât capătă complexitate, parfum, aromă și gust. Poate vi se pare mult, dar coniacul atinge perfecțiunea după 50 de ani. Totuși, acesta poate fi comercializat la doi ani și jumătate, socotind din prima zi a lunii octombrie a anului când au fost culeși strugurii. Cele mai vechi băuturi distilate ale fiecărei case producătoare din Cognac sunt păstrate în sticle numite *Dame Jeanne*, depozitate în pivnițe cu o denumire simbolică *Paradis*. De aceea, se spune că această băutură a fost numită *licoarea îngerilor*.

Martell, un coniac pentru ocazii speciale

Unul dintre cele mai cunoscute branduri de coniac este *Martell*, companie

fondată de Jean Martell în 1715. În șase ani, a cunoscut o dezvoltare extraordinară, astfel încât ajunsese să exporte peste 200.000 de litri de coniac în Marea Britanie. După moartea lui Jean, fratele său, Edouard, a creat un coniac de primă clasă cu un gust unic: *Martell Cordon Bleu*, lansat oficial la *Hotel de Paris* din Monaco. În 1936 această băutură este servită cu ocazia voiajului inaugural al pasagerului *Queen Mary* și câștigă aprecierea ambasadorilor aflați la bord. Curând, *Martell* nu va mai lipsi de la nici un eveniment important dat în onoarea capetelor încoronate sau a președinților de republică din întreaga lume. Este cazul recepției oferite de președintele Franței în onoarea reginei Elisabeta a II-a în 1957 la *Chateau de la Celle Saint-Cloud*. Și pentru că, între timp, a devenit o marcă a unui *lifestyle* modern, nu a fost întâmplătoare apariția în filmul clasic contemporan *Apocalypse Now*. Odată ce a cucerit Hollywood-ul, brandul a fost din ce în ce mai mult asociat cu ceea ce înseamnă *high life*: *Martell* a devenit furnizor oficial pentru călătoria istorică a trenului *Orient Express* din 5 noiembrie 1986, când a încântat papilele gustative a 150 de ambasadori, șefi de stat și alte personalități, invitate la cina de gală care s-a dat la bord. În zilele noastre, *Martell* este asociat cu ceea ce înseamnă eleganță, sportivitate, dar și cu arta și spiritualitatea.

text: Raluca Șeinoiu

Trei iepuri dintr-un foc

● La C.E. de înot (Eindhoven), sportivii noștri au revenit la suprafață, câștigând o medalie de argint – Camelia Potec (200 m liber) și patru de bronz (Răzvan Florea – 200 m spate, Potec și Dragoș Coman – ambii la 800 m liber, Potec – 400 m liber) ● În Cupa Europeană a Națiunilor la rugby, România-Cehia 76-7, „stejarii” înscriind 11 eseuri. Este a doua performanță din istorie, după aceea din 1976, 100-0 cu Bulgaria. ● În finala Ligii Naționale de hochei pe gheață, SC Miercurea Ciuc, având opt jucători slovaci în lot (ceea ce nu ne încălzește prea mult), și-a păstrat titlul cucerit în anul trecut. ● Echipa feminină de handbal *Olchim Râmnicu Vâlcea* s-a clasat doar pe locul 3 în grupele *Ligi Campionilor*. Oboseala sportivelor, obligate să evolueze pe multiple planuri, dar și infatuarea sau obsesia antrenorului Gh. Tadică, care vede peste tot numai arbitraje ostile, au făcut ca obținerea trofeului competiției să rămână un simplu vis.

En bref, speța în sine este simplă: un meci între două echipe, A și B, întrerupt de către arbitru pentru că acesta a fost lovit cu un obiect aruncat dintr-o tribună. Nu și-ar fi putut închipui cineva vreodată ce telenovelă se năște, în direct, sub ochii spectatorilor și telespectatorilor. Soluționarea cazului în comisiile abilitate nu ar fi avut decât un deznodământ sigur: pierderea meciului cu 3-0 de către echipa organizatoare (A) și/sau alte sancțiuni disciplinare (amendă, suspendarea terenului, depunere). Totul ar fi fost limpede și conform regulamentelor fotbalistice în vigoare: s-a greșit și vinovații trebuie să-și primească pedeapsa.

But... Aceeași echipă A, din cazul de mai sus, a fost implicată într-un alt incident, în runda a V-a, la Timișoara, atunci, când un jucător al gazdelor (suspendat pentru fapta sa pe 16 etape!) aproape că l-a sugrumat pe un arbitru-asistent, dar partida nu s-a întrerupt.

În runda a XXIII-a, la Craiova, un jucător al formației A, căzut la marginea terenului,

este lovit în cap cu o piatră aruncată din tribună și... nu s-a luat nici o măsură, în timpul jocului sau după.

În meciul tur dintre B și A, cu același arbitru la centru, un jucător oaspete a fost lovit în cap cu un... șurub. În apărare, s-a fabulat că a fost o simulare, că victima a adus de acasă obiectul cu pricina, până ce minunata invenție tehnică a dispărut ca un OZN și Comisia de Disciplină nu a avut proba incriminatoare (adică un fel de „presupusul criminal nu poate fi condamnat până ce leșul Elodiei nu este găsit”).

Ce s-a întâmplat acum? Ne aflăm în etapa a XXIV-a, când apele se învolutaseră la ambii poli ai clasamentului. Cu o zi înaintea disputării meciului-problemă, președintele și directorul general al FRF susțin o conferință de presă în care, pe un ton încrâncenat, nici una-nici două, pornesc un foc încrucișat împotriva echipei A care ar fi beneficiat, cu 10-15 ani în urmă (!), de unele favoruri din partea arbitrilor spăguți de patronul acesteia. În urma surprinzătoarei ieșiri la rampă a federalilor,

președintele oțelurilor, Marius Stan, are premoniția că, în curând, un meci va fi întrerupt, iar noi (fie-ne iertată lipsa de modestie) am pronosticat, potrivit unor surse care s-au dovedit de încredere, că meciul în cauză nu va dura toate cele 90 de minute. Desigur, o pură coincidență... După cum este și ieșirea din nou, în prim-plan, a celor doi federali, care s-au antepunat... Un „moment-zero” în care a căzut pe bec echipa A.

Ce a urmat, se știe: acuzații de premeditare, constatarea unor vicii de procedură ale arbitrilor, dezvăluirea trecutului său presupus roș-albastru, alcătuirea unor dosare cuprinzând cazuri similare petrecute în Spania sau Germania (suntem membri UE, nu?), evocarea unei finale din 1988 a *Cupei României* etc. etc. Iar dacă A dorea fie continuarea partidei cu scorul de 1-0 din minutul întreruperii (74), fie rejecarea în întregime, fără spectatori, pe teren propriu (sau chiar al adversareii!), patronul echipei B (spre deosebire de antrenorul principal al acesteia) refuza orice variantă în afara de 3-0 la masa verde în favoarea sa.

Probabil că nu s-ar fi făcut prea mare tam-tam dacă nu ar fi fost vorba de formații din plutonul fruntaș, de miza celor zece milioane de euro oferite de *Liga Campionilor*, iar prin decizia unui 3-0 nu s-ar împușca trei iepuri dintr-un foc: ascensiunea echipei B, implicit apropierea la trei puncte de liderul la zi al clasamentului precum și stoparea celei numite A. În atare situație, *Gazeta sporturilor* propune un demers pe care suntem tentați să-l susținem, **în nume absolut personal**: FRF să nu recunoască oficial titlul de campioană și acesta să nu intre în palmaresul echipei care va ocupa primul loc. Interesant și mesajul unui banner arborat de fanii steliști: „*Preferăm un rezultat corect decât un fotbal defect*”.

O certitudine există însă și aceasta ne dă fiori în perspectiva cupelor europene pentru care avem rezervate șase locuri: valoarea extrem de scăzută a celor vreo șapte pretendenți la dreptul de a ne reprezenta în *Champions League* și *Cupa UEFA*. Fiori pe care ni-i dă și echipa națională gândindu-ne la turneul final din vară al C.E.

Rapid – Steaua
1-0 (în min. 74)
sau un derby
între echipele
A și B

Harlem Globetrotters - câteva precizări

În presa sportivă și în comentariile tv s-au vehiculat în ultimul timp mai multe date contradictorii (1963, 1968 și 1995) privind evoluția în țara noastră a jucătorilor profesioniști de la *Harlem Globetrotters*. Fără pretenția de a deține adevărul absolut, dar beneficiind de o bogată documentație și de experiența din peste cele cinci decenii puse în slujba sportului, vom încerca să aducem unele clarificări.

Astfel, în România, prima demonstrație a baschetbaliștilor americani de la *Harlem* s-a produs în anul **1961**, pe *Stadionul Republicii*, în fața a peste 15.000 de spectatori, pe un podium special amenajat. Toți jucătorii erau de culoare, cu o medie de înălțime de peste 1,90 m (iar managerul și antrenorul era un alb de 1,60 m!), aceștia susținând un meci în compania unor *sparringpartneri*.

O altă demonstrație a unor jucători profesioniști americani (conduși de legendarul Red Auerbach, antrenorul echipei *Boston Celtics*) s-a produs în anul **1964**. Bob Cousy, Bill Russell, K.C. Jones (de la *Boston Celtics*), Oscar Robertson, Jerry Lucas (de la *Cincinnati Royals*) sau Bob Petit (de la *St. Louis Hawks*) au întâlnit, în Capitală, pe Patinoarul artificial 23 August, de două ori, o selecționată bucureșteană pe care au întrecut-o cu 121-67 și 121-80. După alte evoluții la Constanța,

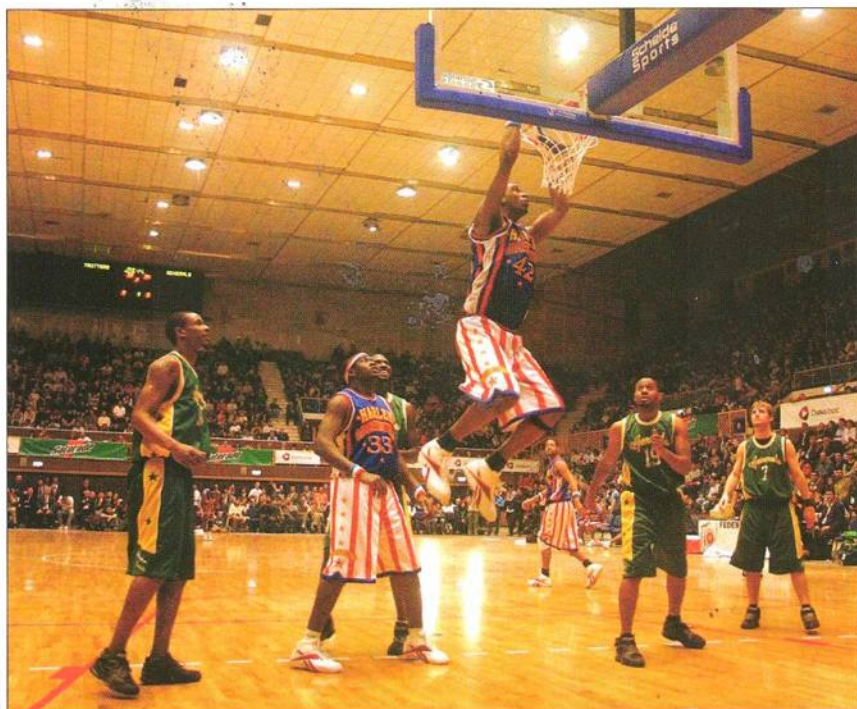
lași și Cluj, yankeii au revenit în Capitală, pe *Stadionul Republicii* (peste 12.000 de privitori). Chiar dacă lotul nostru național a fost învins (75-130), Red Auerbach îi remarcă pe Mihai Nedef, Grigore Costescu și Cristian Popescu (a „avut ochi”, într-adevăr!).

În luna mai **1965** a avut loc turneul unei alte cunoscute formații, *All Stars*. Iarși pe *Republicii* (peste 10.000 de spectatori), oaspeții (cu Hal Greer un adevărat virtuoz) au întrecut selecționata divizionară cu 122-80, din nou remarcându-se Nedef sau Cr. Popescu, dar și Alin Savu, Horia Demian ori Gheorghe Novac. (Apropo: după C.E. din 1967 de la Helsinki, Alin Savu a fost inclus într-o selecționată europeană care a participat la un festival organizat de FIBA la Anvers).

În concluzie, trupa *Harlem Globetrotters* ne-a vizitat o singură dată până în acest an, iar cei care au evoluat sub această titulatură, în 1995, pe *Stadionul Giulești*, nu au fost decât niște impostori! Și în privința datei de înființare a renumitei trupe s-au produs unele neclarități (1926 sau 1927). Personal, înclinăm pentru a doua variantă, iar inițiatorul a fost Abe Saperstein.

Text: **Pompiliu L. Dumitrescu**

Foto: **Rampres** și **Octavian Tîbăr**

Concurs Europa Travel

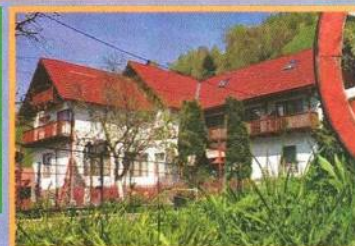
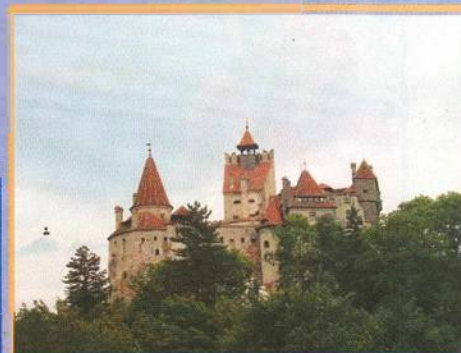
Europa Travel te trimite un week-end la Bran. Fii pregătit să te cazezi în Pensiunea **Mama Cozonacilor** din Bran. Pensiunea **Mama Cozonacilor** este situată la șase kilometri distanță de Castelul Bran, într-un cadru natural mirific și dispune de 22 locuri de cazare repartizate în șase camere duble, una single și trei triple. La pensiunea **Mama Cozonacilor** plăcintele cu mere, brânza dulce și melcii cu nucă răsfăță gusturile celor care-i calcă pragul. Veți avea astfel ocazia să faceți drumeții în împrejurimi: Cheile Moeciului, Munții Bucegi și Piatra Craiului etc. În plus, puteți face vizite în zonă: Castel Bran, Prăpăștiile Zărneștilor, Peștera Dâmbovicioara, Cetatea Râșnovului. Sunt tot atâtea locuri frumoase pe care nu le puteți rata dacă mergeți în zonă. De pe netedul șes al Bârsei se zăresc de departe ruinele masive ale cetății Râșnov, construită pe un deal stâncos.

Poți și tu să mergi în acest week-end răspunzând la întrebarea:

Care este destinația concursului Europa Travel în Flacăra nr. 4/2008?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.04.2008

CONCURS
EUROPA TRAVEL

ep. 64

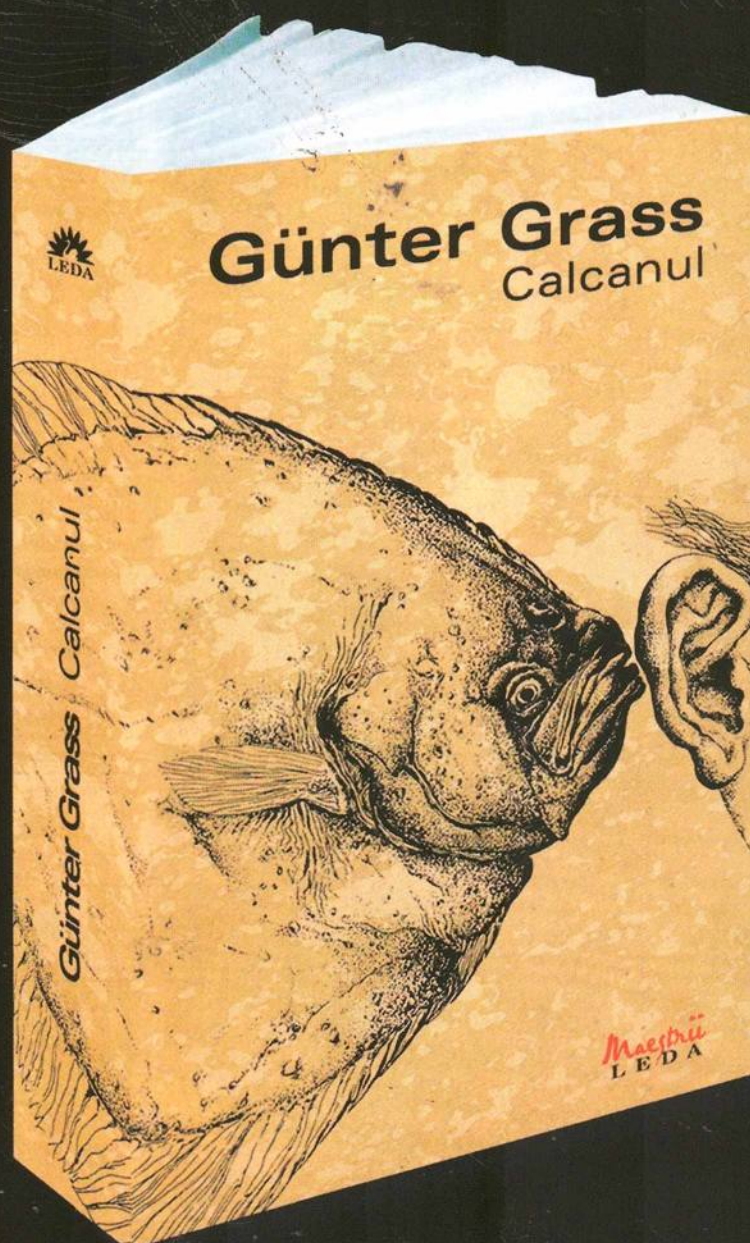
Plata în natură

Calcanul

Günter Grass

Premiul Nobel pentru literatură 1999

„CALCANUL,
romanul unei povești...
sau povestea unui roman?”

„Un copios joc al fanteziei,
reflectat în oglinzile
unei realități imediate
și în cele ale istoriei...”

RODICA BINDER

Preț: 47,50 lei
656 pagini

GRUPUL EDITORIAL CORINT
www.edituracorint.ro • www.ledabooks.ro

oriflame

natural swedish cosmetics

Cel mai ieftin
SUV 4x4
din România

www.kia.ro

Cu noul Kia Sportage poți merge la Campionatul European de Fotbal

Fabricat în Europa. Taxe vamale zero, **7 ani garanție europeană, transferabilă.**

Cumpără un Kia Sportage până la data de 15 mai 2008 și poți câștiga un bilet la un meci din grupă al echipei României sau un bilet la marea finală a Campionatului European de Fotbal.

Biletele se câștigă prin tragere la sorți, conform regulamentului campaniei.

A venit vremea să conduci. Kia **SPORTAGE**

